

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 151

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξομνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Λίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

7 - 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1938

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΠΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

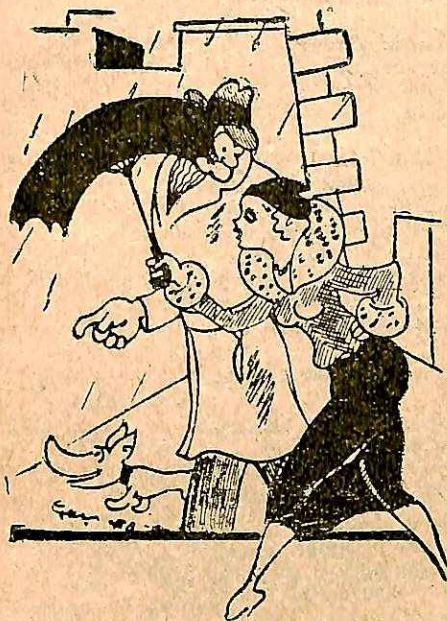
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

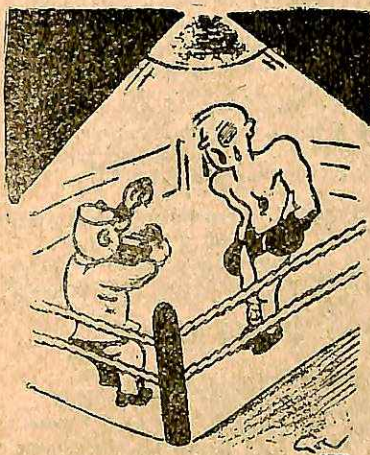

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΝΑ... ΚΛΑΙΤΕ

ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ... ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΤΙΔΟΣ

Εκείνος.—'Από την στιγμή που άρνή-
θηκες τόν έρωτά μου ένοιωσα σαν κάτι
νάσπασε μέσα μου...
'Εκείνη.—Μήπως έσπασαν οι τεράντες σας;

‘Η δύναμις της συνηθείας.
‘Ο φωτογράφος.—Χαμογελάστε,
σας παρακαλώ !...

Κάποιος ρώτησε μέσα σ' ένα κα-
φεείο τόν Τίμον ‘Ατιμον.

—Είπέ μοι, Τίμε ‘Ατιμε, τί παθαί-
νεις αν καταδικωόμενος από ένα αστυ-
φύλακα χώνεσαι στην οδόν Σίνα.

— Σί ν α—χ ώ ν ε σ α ι ! απήν-
τησε ό Τίμος ‘Ατιμος.

Και όλοι έφταρτίστησαν από τό
κακό κρυολόγημα.

—Είπέ μοι, Τίμε ‘Ατιμε, τί θα γί-
νουν τα παιδιά της Κυρίας ‘Ολυπίας
που παντρεύτηκε με τόν κύριο Νίκο ;

— ‘Ο λ υ π ι ο—ν ί κ η δ ε σ !
απήντησε ό Τίμος ‘Ατιμος.

Και ήκούσθη πρόγκα μέχρι Πανα-

θηναϊκού Σταδίου.

—Είπέ μοι, Τίμε ‘Ατιμ, πώς θα
τόν πής τόν λόγιον που μιλάει επί μίαν
ώρα ;

—Ω ρ ο—λ ό γ ι ο ν !

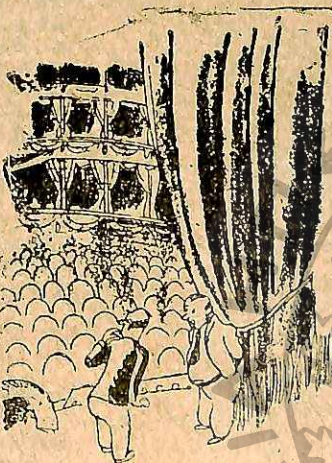
Και έσταματησαν όλα τα ώρλόγια
της πρωτευούσης από φρίκην !

—Είπέ μοι, Τίμε ‘Ατιμε, τί θα
μπορούσες να μάς φτιάσεις αν σου δί-
ναμε μια κανα και μια λίμα ;

—‘Ενα Κ ά ν α—ρ ί ν η !

Και τόν κουτσούλισαν όλα τα πε-
τεινά τού ούρανού.

ΦΡΙΞΟΣ ΗΛΙΟΣ

—Με ποιό τρόπο θα μπορούσα να
γεμίσω κόσμο τό θέατρο τή βραδυά της
‘πρεμιέρας μου ;

—Θά μπορούσες να φωνάξης τούς πι-
στωτάς σου !

—Χθές τραγούδησες σε κάποιον ο
λόγι.

—Τί τα θέλεις, μου έγιναν τόσο έ
νοχλητικοί...

—Και σὺ τούς εκδικήθηκες, ή ;

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 16-8-85
ΗΜΕΡΟΜ. 36017
ΑΡΙΘ.

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Αγώνες τῶν Ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον τῆς καθημερινῆς ζωῆς οἱ ἄγῳνες τῶν Ἑλλήνων ἐξακολουθοῦν μετὰ πολλὴν... ἀγωνίαν! Ἀγῶν νίξονται:

Οἱ γεροντοκόρες... εἰς τὴν ἐξέυρεσιν νυμφίου!
Οἱ ἀκτῆμονες... εἰς τὴν ἐξοικονόμησιν τοῦ ἐνοικίου!
Οἱ ἀνεργοὶ... γιὰ νὰ βροῦνε μιὰ θεσοῦλα!
Οἱ κυρίες... γιὰ νὰ προμηθεύουν δούλα!
Οἱ ζητιάνοι... γιὰ ν' αὐξήσουν τὸ εἰσόδημά τους,
Οἱ ντεμουαζέλλες γιὰ νὰ... μὴν τὸ μάθῃ ἡ μαμά τους.
Οἱ τραγουδιστὲς γιὰ νὰ βγάλουν μιὰ κορώνα.
Οἱ ἀνύπανδροι γιὰ νὰ δοῦνε τὸν... Παρθενῶνα.
Οἱ πεζοί, πῶς νὰ περπατήσουν στὰ σκαμμένα πεζοδρόμια.
Οἱ χαζοί, πῶς νὰ κερδίσουν στὰ Ἱπποδρόμια.
Οἱ φιλόδοξοι, πῶς θὰ κάνουν τὸν μεγάλον.
Ὅλοι μας, πῶς θὰ φάμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Οἱ κοκέτες τοῦ 1936.

(Ἱστορίες καθημερινῆς!)

— "Ἀχ νᾶχα ἓνα καπέλλο
κύτταξε τὴ Ματίνα.
Τὶ δημοφρο μοντέλλο!
Καὶ τί κορδέλλα φίνα!

Ὁ σύζυγος τ' ἀκούει
μὲ μορφασμὸ στυφὸ
καὶ... κάνει τὸν κουφό!

— "Ἀχ! Δὲς μιὰ τουαλέττα!
Νταντέλλες, μαραφέτια,
σὺν κενιτῇ ζωρζέττα!
Νᾶχα καὶ ἐγὼ μιὰ τέτοια!

Ὁ σύζυγος τ' ἀκούει
μὲ μορφασμὸ στυφὸ
καὶ κάνει τὸν κουφό.

— Κύτταξε τί σκαρπίνια
βελούδο ὅλο χάρι!
Καὶ τί ἀγκράφα φίνα!
Νᾶχα ἓνα ζευγάρι!

Ὁ σύζυγος τ' ἀκούει
μὲ μορφασμὸ στυφὸ
καὶ κάνει τὸν κουφό.

Μὰ... σ' ἓνα μῆνα μέσα
φοροῦσε ἡ μαργιόλα
τουαλέτ σὺν πριγκιπέσσα
σαπῶ... σκαρπίνια... ὅλα.

— Ποιὸς πλήρωσε; ποῦ τάβρε;
λὲν ὅσοι τὴν κυττᾶν.
Ποιὸς ξέρει, φτάνει νᾶναι
τρέ σίκ, τρέξ ἑπατάν!

Κι' ὁ σύζυγος τὰ βλέπει
καμάρι ἔχει κρυφὸ
καὶ... κάνει τὸν κουφό!

Ἐπιθεώρησις... ἀσπροποῦχων.

Εἰς τὸ πάλκο κάποια κόρη
προχτὲς βγήκε βιαστικῇ
Δὲν φοροῦσε μεσοφόρι
καὶ καθόλου... ἀσπρικῇ.

ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΟΥ

Εὐτυχῶς ὁ προβολέας
φέγγει πάντα σκοτεινὰ
κι' ἔτσι μόνο ὁ ὑποβλέας
τᾶδε ὅλα φωτεινὰ.

Ἡμέρα τῶν ζῶων.

Μαντάμ Γατοῦ, τὴν ἐφωνάζονε
— ἦταν γεροντοκόρη παχουλὴ κομμᾶτι.
Καὶ πάντα ἓνα γατάκι ὅλοι τῆς τάζανε
σὺν ἡθελαν νὰ τῆς γηθήσουν κάτι

Ψωφοῦσε γιὰ τοὺς γάτους
καὶ μέσα στὴν κουζίνα
εἶχε μαζέψει ἀπ' αὐτοὺς
καμμιὰ ντουζίνα

Μιὰ μέρα ἐκεῖ, σὲ κάποια συντροφιά
ἓνα κορίτσι—ὄλο νειάτα κι' ὁμορφιά
τῆς διηγήθηκε μετὰ δάκρυα στὰ μάτια
πῶς κάποιο ἐκθετο τὸ βρήκανε κομμᾶτι!
τὸ εἶχε καταφάγει κάποια γάτα...
— "Ἀχ! δὲν σᾶς τᾶπα, λέει ἡ γεροντοκόρη, Νάτα!
"Ἀχ! ζοῦμε ο' ἓνα τόπο ἄπονο, πεζό...
πεῖνα πὺθ θάχε τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶ!

Πυρασφάλειες.

Ὁ Κούρκουλος—μιὰ φίνα μαγκαρία
ἔπηρε τὸ κατόπιν μιὰ κυρία
κι' ἀρχίνησε μ' ἐρωτικὴ κουβέντα
νὰ τῆς πουλάῃ χίλια κομπλιμέντα
— Κυρία, ἐγὼ γι' ἀγάπη σας πεθαίνω
ὅταν σᾶς δῶ σὺν μάμαρο ἀπομένω
ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ, σᾶς βεβαιῶ
θ' ἀνάψω, θὰ κορώσω, θὰ καὼ!

Κι' αὐτὴ τοῦ ἀπαντᾷ: Γιὰ νὰ μὴ ζημιωθῇτε
στὸν ἄντρα μου πηγαίνετε ν' ἀσφαλισθῇτε
μιὰ πυροσφάλεια μεγάλῃ διευθύνει
Κάνετε ἓνα συμβόλαιο... ἔχ'ετ' εὐθύνη!

Μαθητὲς!

Μέσ' στὸ τραῖνο συζητοῦνε, δυὸ δασκάλες γερασμένες
γιὰ σκολεῖα, βιβλία, τάξεις, ρήματα καὶ μετοχές
καὶ θυμοῦνται τὰ παλὰ τους, μετὰ λαχτάρα οἱ καὶ μὲνες.
— Πῶς ἀλλάζουν, Τερψιχόρη, στὴ ζωὴ κι' οἱ ἐποχές!

— Πόσα εἶναι τὰ παιδιὰ σου; ἐρωτᾷ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.
— "Ἀ! δὲν εἶναι λίγα φέτος! Καμμιὰ ἐβδομηταριά!
— "Ἐγὼ ἔχω ὡς πενήντα! καὶ μοῦ κάνουν τὸ κεφάλι!
Τὶ διαβόλοι, Ἑλπινίκη, τὰ σημερινὰ παιδιὰ!

Πλάϊ τους Ρηνιώ ἡ πλύστρα, παντρεμένη, ἀλλὰ στεῖρα
τὶς ρωτᾷ μετὰ καρδιοχτύπι καὶ καὶ μὲ ἡ κακομοῖρα.
— "Ἐχετε τόσα παιδάκια! "Ἀχου ὁμορφιὲς καὶ τρέλλες!
ἀπὸ ποῦ χωριὸ κρατοῦνε, σᾶς, οἱ ἄντρες σας, κοπέλλες!

Ἀπὸ τὰ ὠδεῖά μας

— Βλέπετε, τί βιολί πὺθ παίζ' ἡ Οὐρανία
μὲ αἰσθημα, μετὰ τέχνη κι' ἀρμονία!
ἐφεώνει τοῦ κοριτσιοῦ ἡ μητέρα
σὲ συντροφιά στὸ σπίτι τῆς μιὰ μέρα
Κι' ἡ κόρη δὲς τοῦ τὸ βιολί τῆς κοπανοῦσε
καὶ τὸ κεφάλι τῶν ἐπισκεπτῶν πονοῦσε!
— Ὑπόκειται πολλὰ ἡ κόρη μου λέγ' ἡ μητέρα
ὕποσεται καὶ θὰ τὸ δῇτε κάποια μέρα!

— "Ἀχ! τί καλὰ θὰ ἦταν, εἶπανε πέντ' ἐξή,
ἂν μᾶς ὑπόσχεσαι πῶς δὲ θὰ ξαναπαίξῃ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΔΕΝ ΝΤΡΕΠΕΣΑΙ ;

— Δὲν ντρέπεσαι ;
— Ἡ νέα τοῦ ἀρπαξὲ
ἐξαφνικὰ τὸ περιστροφὸ.

Αὐτὸς σήκωσε τὸ κεφάλι ἐξαφνισμένος.
— Τρελλόπαιδο! σὲ τέτοια ἡλικία, μ' αὐτὸ τὸ ὥραϊο
προσώπου καὶ θέλεις ν' αὐτοκτονήσῃς ;

Ὁ Λοῦτ Ντορμείγ, ἔλασε πρὸς στιγμὴν τὴν αὐτοκτο
νία του καὶ διερωτήθη ποῖο ἦταν ὠραιότερο τὸ δικό του
πρόσωπο ἢ τὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ, πὺθ τὸν εἶχε σώ
σει τὴν τελευταία στιγμὴ.

— Γυναικοδουλειὰ ; ρώτησε ἐκεῖνη δύσπιστα, κρύβον
τας τὸ περιστροφὸ μέσα στὴν τσάντα τῆς.

— "Ἀ! ὄχι!

Βέβαια, πῶς ἦταν δυνατόν νὰ αὐτοκτονῇ
γιὰ γυναικοδουλειὰ ἓνας τόσο χαριτωμένος νέος!

— Τότε, γιατί, μπέμμη;

Ἐκεῖνη ἦταν πὺθ μπεμπέκα ἀπ' αὐτόν. Ἔσκυ
ψε τὸ κεφάλι του. Καλλίτερο ἔτσι, δὲν θὰ ἀντί
κρυζε τὰ σαγηνευτικὰ ἐκεῖνα μάτια.

— Χωρὶς δουλειὰ—χωρὶς λεπτὰ—

καὶ χρῆν, ψιθύρισε.

— Δὲν ντρέπεσαι ; ἐπανελάβε ἡ
νέα. Ἀκούει ἐκεῖ, σὲ τέτοια ἡλικία, με
τέτοιο ὑπέροχο καιρὸ, νὰ ἔρχεται σ'
αὐτὴ τὴν γωνία τοῦ πάρκου γιὰ ν'
αὐτοκτονήσῃ..

— Καὶ τί θάκανες ἐσύ, μπεμπέκα ; ρώτησε
αὐτὸς χαμογελώντας.

— "ὦ! Θεέ μου! τί ὥραϊος πὺθ εἶναι ὅταν
χαμογελᾷ! Χαμογέλα λοιπὸν κι' ἄλλο, τρελ
λόπαιδο!

— Ἐλο, σήκω! τοῦ εἶπε παίρνοντάς τον ἀπ' τὸ
μπράτσο.

— Ποῦ πάμε;

— Τί σὲ μέλλει ; Πάντως ὄχι στὸν ἄλλο κόσμον!

Ὁ Λοῦτ Ντορμείγ σήκωσε τὸ κεφάλι ὀριστακῶς.
Ἀλήθεια, τί τὸν ἐμελλε; Ὅτιδὴποτε θάταν προτιμώ
τερο ἀπὸ τὴν σφαῖρα τοῦ μπράουινγκ.

— Ἀλήθεια ; πῶς σᾶς λένε;

— Σᾶς ; Ὅχι δά! Ὁπωσδήποτε, μετὰ λένε Γκάμπυ...

Γκάμπυ ντὲ Σαμφόρ.

Εἶχαν φθάσει στὴν λεωφόρο. Ἐκεῖνη φώναξε ἓνα
ταξί. Μπήκαν μαζί μέσα.

— Στὸ Φονταινερπλώ, διέταξε.

— Στὸ Φονταινερπλώ ; ρώτησε κατὰπληκτος ὁ Λοῦτ. Μὰ εἶ
ναι τρέλλα! Θὰ πληρώσῃς, ἓνα σωρὸ λεπτὰ, Γκάμπυ!

— Λεπτὰ! ἔκανε ἐκεῖνη κι' ἓνας μορφασμὸς περιφρονησῶς
δίπλωσε τὰ ὑπέροχα χεῖλη τῆς. Εὐτυχῶς, εἶναι ἡ μόνη σκέψις πὺθ
δὲν θὰ μετὰσάνισῃ ποτέ. Ὁ μπαμπᾶς ἔχει τόσα πολλά, τόσα
πολλά!.. Ἀκουσε, μπέμμη.

— Προτιμῶ νὰ με φωνάζῃς Λοῦτ, Λοῦτ Ντορμείγ.

— Λοῦτ... Δὲς μου μιὰ ὑπόσχεση. Πέσω πῶς δὲν θὰ ξανα
θελήσῃς νὰ αὐτοκτονήσῃς... Χωρὶς τουλάχιστον... νὰ μοῦ τὸ πῇς ;

Τὴν κύτταξε προσεκτικῶς. Γιατί νὰ τοῦ μιλή μετὰ τὴν στοργή
μετὰ τὴν συγκίνηση, σὺν τὸν γνῶριζε χρόνια ; Καὶ γιατί ἀρᾶ
γε τῆς ἀπήντησε κι' αὐτὸς τόσο ἀνδρόμνητα ;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Γκάμπυ μου... ὦ παρτὸν!..

— Γκάμπυ μου! Ξαναπέστο, Λοῦτ.

— Γκάμπυ μου... χρυσή μου Γκάμπυ...

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ὀλοταχῶς. Τὸ ταξίμετρο ἔδειχνε πρὸ
πολλοῦ τριψήφιου ἀριθμοῦ. Τὶ σημασία ὅμως εἶχαν τὰ χρήματα ;

— Ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶχε πολλὰ χρήματα—ἔτσι δὲν εἶχε πῇ ;

— Ὁ Λοῦτ πέρασε τὸ μπράτσο του πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς.

— Γκάμπυ μου... γλυκὸ μου ἀγγελουδί.

— Λοῦτ...

Ἐπασσαν νὰ μιλοῦν. Τὰ μάτια τους εἶχαν τώρα τὸν λόγο. Ἀ
λήθεια, θὰ μπορούσαν νὰ ὀνομασθοῦν «τὸ ζεῦγος μετὰ τὰ ὥραϊα
μάτια», τόσο γλυκὸ ἦταν τὸ βλέμμα καὶ τῶν δυὸ τους. Ὑστερὰ
τὰ μάτια ἔπαψαν νὰ «μιλοῦν», ἴσως γιατί εἶχαν δακρύσει. Μυστή
ριο τῆς ἀγάπης. Ἀρχίζει μετὰ δάκρυα καὶ τελειώνει μετὰ δάκρυα. Ἐ
νωσαν τὰ χεῖλη τους σ' ἓνα φιλὶ πὺθ κράτησε ὡς τὸ Φονταινερπλώ.

Ὅταν γύρισαν στὸ Παρίσι, ἦσαν ἤδη ἐνωμένοι, γιὰ ὅλη τους
τὴν ζωὴ, τρελλοὶ ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἐκεῖνη ἀνοῖξε τὴν τσάν
τα τῆς γιὰ νὰ πληρώσῃ, χωρὶς ψευτομετροφοροσύνη, χωρὶς τὴν
φρικτὴ αὐτὴ συνήθειά τῶν γυναικῶν νὰ δίνουν μετὰ τρόπο τὰ χρή
ματα στὸν ἄνδρα, γιὰ νὰ φανῇ ὅτι πληρώνει αὐτὸς.

Τὸ βλέμμα τοῦ Λοῦτ
ἔπεσε μέσα στὴν τσάντα
τῆς. Ἀλήθεια, τὸ κο
ρίτσι ἐκεῖνο ἦταν πλούσιο. Ἡ τσάντα εἶχε τουλάχιστον
δέκα χιλιάδικα.

Δὲν μπορούσε βέβαια νὰ ξέρῃ ὁ Ντορμείγ, ὅτι—ἡ
Γκάμπυ ντὲ Σαμφόρ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ πλούσια. Ὅτι
τὰ χρήματα ἐκεῖνα πὺθ εἶχε ἀντιπροσώπευαν ὅλη τὴν τὴν
περιουσία, ἦταν τὸ προϊόν τῆς πωλήσεως ἐνὸς οἰκατεδου
τῆς, πὺθ εἶχε εἰσπράξει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀκριβῶς. Τέ
λος ὅτι τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος—μιάς
Τραπεζῆς μετὰ τρεῖς χιλιάδες φράγκα τὸν μῆνα.

Ἔτσι ὁ νέος δέχθηκε τὰ χρήματα πὺθ τοῦ ἔδωσε—ἡ
κεῖνη, ὅταν χωρίσθηκαν, κάπου δύο χιλιάδες φράγκα,
ὅπως δέχθηκε καὶ νὰ τὴν βλέπῃ νὰ πληρώνῃ
τρελλὰ ἐξοδα ἐπὶ δύο συνεχεῖς μῆνες, μετὰ τὸ χα
μόγελο στὸ στόμα.

— Τί σημασία ἔχουν τὰ χρήματα ; ἔλεγε ἐκεῖ
νη. Μόλις βρῇς δουλειὰ καὶ παντρεῖ
θοῦμε, πάει, σβύνει τὸ χρέος σου.

Βλεπόνταν πάντα στὸ μοιραῖο πάρ
κο ὅπου εἶχαν γνωρισθῇ. Ὁ Ντορμείγ ἔ
πέμεινε νὰ μαθῇ τὸ σπίτι τῆς, γιὰ νὰ
περνᾷ νὰ τὴν βλέπῃ στὸ παράθυρο, νὰ
τὴν νοιώθῃ μέσα. (Ποῦ νὰ πάῃ βέβαια
ὁ αὐτὸς του γιὰ γραφεῖο ;). Ἀλλ' αὐτὴ
δὲν δεχόταν μετὰ κανένα τρόπο.

— Ὅχι, ὄχι, ἀργότερα, Λοῦτ. Εἶναι
τόσο συγκινητικὸς ὁ τρόπος τῆς γνωρι
μίας μου! Καλλίτερα νὰ βλεπώμαστε ἐδῶ.

Οἱ μέρες ὅμως περνοῦσαν καὶ ὁ Ντορ
μείγ δὲν εὕρισκε δουλειὰ. Γινόταν ὀλοέ
να πὺθ μελαγχολικός.

— ὦ! ἀγάπη μου! ἀγάπη μου! ἰκέ
τευε μετὰ ἄνωγία ἡ Γκάμπυ. Μὴν κάνῃς ἔτσι. Ἐλα,
χαμογέλασε λίγο μετὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελό σου.

Ἡ ἀγωνία τῆς ἦτα διπλῇ. Ἀγωνιοῦσε γιὰ τὸν
ἀγαπημένο τῆς, φοβόταν μήπως ἔκανε πάλι κανένα
ἀπονενοημένο διάβημα, μολοντὶ τὸ περιστροφὸ τοῦ
βρισκόταν πάντα στὴν τσάντα τῆς. Ἀγωνιοῦσε ὅ
μως καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Εἶχε ξοδέψει ὅλη τῆς
τὰ χρήματα. Ὑστερὰ προεξώφλησε ἓνα μισθὸ τῆς.

Ὑστερὰ πῆρε δάνειο ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Ὑστερὰ
δανεικὰ ἀπὸ δεξιὰ κι' ἀριστερά. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Λοῦτ δὲν
εὕρισκε ἐργασία.

— Ἀ! Θεέ μου! ἂν τουλάχιστον αὐτὸς εὕρισκε ἐργασία. Ἄν
τὸν ἔβλεπε νὰ ἀναπαύσῃ πάλι. Θὰ τοῦ ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια.
Δὲν θὰ πείραζε τότε. Ἀλλὰ τώρα!

Τέλος μιὰ μέρα ἔκανε τὸ μεγάλο πῆδημα, αὐτὴ ἡ μικρούλα
Γκάμπυ ντὲ Σαμφόρ! Μιὰ κατάχρηση στὴν Τράπεζα. Τὸ πῶγμα
ἦταν βαρὺ.

Ἀλλοῖμονο! Γρήγορα εἶχαν σχηματισθῇ ὑπόνοιες καὶ εἶχε
διαταχθῇ ἔλεγχος. Ὁ ἔλεγχος θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα.

Καὶ σήμερὰ καθισμένη στὸν ἴδιον πάγκο, στὸν ὁποῖον καθό
ταν ὁ Λοῦτ πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες, τὸν περιμένει καὶ σκέ
πτεται.

Ξαφνικὰ ἡ Γκάμπυ βλέπει ὅλη τὴν φοικαλεότητα τῆς θέ
σεώς τῆς. Ἀὐριο ὁ ἔλεγχος, τὸ σκάνδαλο—ἡ φυλακή—ἡ ἀτίμω
σις. Θυμᾶται ἀπότομα τὸ πιστόλι, πὺθ εἶναι μέσα στὴν τσάν
τα τῆς, τὸ πιστόλι τοῦ. Τὸ βγάζει καὶ τὸ φέρνει στὸ στή
θος τῆς.

— Ὁ Λοῦτ βλέπει τὴν σκηνὴ μετὰ φρίκη.

— Δὲν ντρέπεσαι ;

— Ὁρμησε ἐπάνω τῆς.

Ὑπῆρξε ὅμως λιγώτερο τυχερός, ἀπ' ὅσο εἶχε φανῇ—αὐτὴ
ἄλλοτε. Ἡ τελευταία του συλλαβὴ χάθηκε μέσα στὸν κρότο τοῦ
πυροβολισμοῦ.

— Ἡ Γκάμπυ δὲν ἀκούγε πὺθ τίποτε.

Ὁ Λοῦτ Ντορμείγ ἀρπαξὲ τὸ ζεστό ἀκόμη ὄπλο ἀπὸ τὸ χε
ράκι τῆς.

Δὲν αὐτοκτόνησε ὅμως. Τὸ πέταξε μακριὰ καὶ ἀρχισε
νὰ γελᾷ.

Στὸ φρενοκομεῖο, ὅπου μοῦ διηγήθηκαν τὴν ἱστορίαν τοῦ
ἔχει τώρα ἀριθμὸ 851.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

2437

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΕ ΦΙΛΗΣΕΣ;

Ένα δυνατό αόσημα του άερος σήκωσε τα φουστάνια της Τζέιν καθώς στεκόταν στο κατάστρωμα του υπερωκεανείου. Βάζοντας τα χέρια της γύρω από τα κρατήρια, άφησε το καπέλλο της κι έκλεισε τα μάτια, απ' το κεφάλι της και έπεσε στη θάλασσα.

Ο ψηλός νέος που στεκόταν αντίκρυ της, έσκασε σ' α γέλια.

—Κουτό κορίτσι! είπε.

—Και γιατί κουτό, σ' παρακαλώ; ρώτησε η Τζέιν.

—Γιατί άπλοους τα έφηγε, γελώντας, βαστάτε τα φουστάνια σας π ο υ δ ε ν φ ε ύ γ ο υ ν και αφήνετε το καπέλλο σας, που όπως είδατε έκανε φτερά.

—Δόξα τω Θεώ! είπε η Τζέιν.

—Γιατί δοξάζετε τον Θεό; ρώτησε ο νέος.

—Γιατί η κουταμάρα μου σ' έκανε να γελάστε, έσας, που έπι ξεη μέρες που ταξιδεύουμε δεν χαμογέλασα ε ούτε μία φορά!

—Μπά! και τί σ' ενδιαφέρει έσας αν γέλασα επί ξε ημέρες ή όχι;

—Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, απήντησε η Τζέιν, ζαρώνοντας το φρύδι. Καθαρώς έπιστημονική περιέργεια...

—Είσθε μήπως ψυχολόγος; ρώτησε ο νέος γελώντας για τρίτη φορά. Και δεν μ' έλετε, δεσποινίς, έσεις που κάνετε παρατηρήσεις έπιστημονικές για τους άλλους, πόσες φορές γελάσατε κατά τις ξε αυτές μέρες;

—Καμιά, κύριε.

—Τό πρόσεξα. Βλέπετε κι' εγώ κάνω παρατηρήσεις, με το δική μου, τουλάχιστον, γιατί το απαιτεί το έπάγγελμά μου. Όνομαζομαι Ουώλτερ Σάιμς.

—Ο διάσημος συγγραφέας; ρώτησε κατάτληκτη η Τζέιν.

—Ο συγγραφέας, άπλουστατα, απήντησε ο νέος. Και τώρα, μου λέτε, γιατί είσθε και σεις μελαγχολική;

—Η Τζέιν τον κύτταξε Γοητευμένη από το άραιο παρουσιαστικό του και την ειλικρίνεια του βλέμματός του, του απήντησε αμόκρητα.

—Γιατί έχω πάθει το μεγαλείτερο ρεζίλι που θα μπορούσε να πάθω μια κοπέλλα. Ένώ βρισκόμουν στο Πάρισι, ο άρραβωνιαστικός μου, μου τηλεγράφησε ότι διαλύει τον άρραβώνα μας.

—Μου έπιτρέπετε να ρωτήσω τους λόγους αυτής της πράξεώς του;

—Θα σ'α τους πω ευχαρίστως, κύριε.

—Κάτι φίλοι του από το Παρίσι του έγραψαν ότι έφλερτάριζα πολύ.

—Κοι τώρα; Φανταζεσθε ότι αξίζει τον κόπο να στενοχωριέστε για έναν τόσο ήλιθιο άρραβωνιαστικό;

—Στενοχωριέμαι για το ρεζίλι μονάχα. Άκούτε εκεί, να με πεταξει έτσι; Πώς να έμψανισθώ εγώ τώρα στην κοινωνία της Ν. Υόρκης; Μόνον όταν άρραβωνιαστώ ξανά με κανέναν περιζήτητην γαμπρό και τον πετ' α ξε όπως με πέταξε ο άρραβωνιαστικός μου, θα έπλεθη, όπως λένε, ή ίσοροπία και δεν θα ντρέπωμαι να βγω στον κόσμο.

—Και δεν το κάνετε; ρώτησε γελώντας ο Ουώλτερ Σάιμς.

—Ποι είναι ο άρραβωνιαστικός;

—Εγώ, απήντησε ο συγγραφέας.

—Με χοροιδεύετε; είπε η Τζέιν ξαφνιασμένη.

—Καθόλου, δεσποινίς μου.

—Και φαντάζεσθε ότι θα δεχθώ;

—Γιατί να μην δεχθώ;

—Τί συμφέρον έχετε να εκτεθήτε;

—Συμμέρον; Θεέ μου! μ'ά μόνον συμφέροντα υπάρχουν στον κόσμο; Έξε άλλω, δεν πρόκειται να εκτεθώ. Με παράτησε ή άρραβωνιαστική μου! σπουδαίο κακό! Και ύστερα θέλω να σ'α φανώ χρήσιμος, αν όχι για τίποτε άλλο, τουλάχιστον για να

σ'α ευχαριστήσω που με κάνετε και γέλασα.

—Η Τζέιν έδίστασε ακόμη κάπως. Ύστερα πήρε την απόφασή της.

—Σύμφωνοι, κύριε Σάιμς, είπε.

—Όχι «κύριε Σάιμς» αλλά Ουώλτερ, αγαπητή μου Τζέιν, απήντησε ο συγγραφέας.

—Πώς έχετε το όνομά μου;

—Συγγραφική περιέργεια, είπε ο Ουώλτερ Σάιμς μ' ένα διαφορούμενο χαμόγελο.

Οι άρραβωνες άνηγγέλθησαν πράγματι στο πλοίο την ίδια μέρα και έπεσαν σ'όν μπόμπα ανάμεσα στις νεαρές ταξιδιώτισσες του υπερωκεανείου, π'υ δεν μπορούσαν να το χωνέψουν πώς άφσαν άπολιόρητο τον με'άλο συγγραφέα.

Την άλλη μέρα το «Τ σ έ λ ι ο» θα έμπαινε στο λιμάνι της Ν. Υόρκης. Άκουμπισμένοι στην κουπαστή, ή Τζέιν και ο Σάιμς συζητούσαν άρκετή ώρα για θέματα έντελώς άσχετα με τους άρραβωνάς τους.

—Και δεν μου λές, αγαπητή Τζέιν, ρώτησε σ'ε μια στιγμή ο συγγραφέας, σ'ε πόσες μέρες σκοπεύεις να με πετάξεις; όπως λές!

—Μά... σ'ε ένα μήνα, φαντάζομαι; Πώς σ'α φαίνεται ή προθεσμία μου;

—Ύπεροχη, Τζέιν... Ύπεροχη, σ'άν έσένα!

—Είμαι ύπεροχη εγώ; ρώτησε ή Τζέιν, διψασμένη για λόγια άγάπης.

—Ο Ουώλτερ την έπιασε από τους ώμους και την κύτταξε με το γεμάτο ειλικρίνεια βλέμμα του.

—Ναι, είσαι ύπεροχη, Τζέιν, ψιθύρισε συλλαβίζοντας τις λέξεις. Είσαι ένα κορίτσι χαριτωμένο, με άγνή καρδιά και γλυκό... *

—Τζέιν... τόσο γλυκό!... πρόσθεσε κυττάζοντας τα χείλη της.

—Θέλει να πη ότι και το στόμα μου είναι γλυκό! σκέφθηκε ή Τζέιν. Γιατί δεν το δοκιμάζει λοιπόν;

—Ο Ουώλτερ Σάιμς όμως δεν το δοκιμάσε...

Την άλλη μέρα, στο σπίτι της πιά, ή Τζέιν δέχθηκε την έπίσκεψη του «άρραβωνιαστικού» της.

—Έρεεις, Ουώλτερ, του έλε η νέα μόλις τον είδε. —Ο Άλλαν, ο π ο ρ ω ν άρραβωνιαστικός μου, μου τηλεφώνησε ότι μετάνοισε και θ'έλει να με πάρη.

—Α! ωραία! Δεν έχεις λοιπόν παρά να με παρατήσης, απήντησε ο συγγραφέας.

—Έκείνη τη στιγμή κύττησε το κουδούνι της πόρτας. —Η Τζέιν έτρεξε να άνοίξη και έπείσσεψε, ύστερα από λίγο μαζί μ' έναν άνδρα: έως είκοσι πτά έτών.

—Ο Ουώλτερ Σάιμς σηκώθηκε ευγενικά.

—Άλλαν, είπε ή Τζέιν άπευθυνόμενη προς τον νεοεμφιθέντα. Σου συνιστώ τον κύριο Ουώλτερ Σάιμς, τον μνηστήρά μου.

—Τον μνηστήρά σου; έφώναξε κατάπληκτος ο Άλλαν.

—Μάλιστα. Άρραβωνιαστήκαμε πάνω στο «Τσέλιο».

—Αλλά τώρα διαλύω τον άρραβώνα μου...

—Και θα πάρης έμένα, άγάπη μου; ρώτησε ο Άλλαν με λαχάρα.

—Έσένα; τρελλάθηκες; Έσένα που με πέταξες σ'άν σκουπίδι! Ποτέ! Ποτέ! Ποτέ!

—Αντί άπαντήσεως ο Άλλαν βγήκε από το δωμάτιο κλείνοντας την πόρτα με πάταγο.

—Και τώρα, Τζέιν, είπε ο Ουώλτερ Σάιμς, τώρα που... διαλύσαμε τον άρραβώνα μας, δέχεσαι να γίνης γυναίκα μου.

—Ναι, Ουώλτερ, απήντησε ή Τζέιν. Με έναν όρον όμως; —Χίλιους, αν θέλεις.

—Όχι έναν. Να μου πής γιατί δεν με φίλησες χθές το βράδυ πάνω στο πλοίο;

—Ο Ουώλτερ Σάιμς την άρπαξε με πάθος στην άγκαλιά του. —Γιατί άπλουστατα, ύπεροχό μου, μωρό, αν σ'ε φιλούσα, θα ήταν πιο δύσκολο να υποφέρω το π έ τ α γ μ α, όταν θα με π ε τ ο δ ο σ ε ς.

ΜΑΡΤΖΟΥ ΛΩΡΑΝΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΔΕΙΛΟΣ!

ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕ·Υ

Όλοι με κακίζουν για την δε λία μου, που στοίχισε τη ζωή του φίλου μου Ζώρζ Τζίμπσον. Και τώρα ακόμη που πέρασαν δυό μήνες ύστερα από το θάνατό του, υπάρχουν άνθρωποι που μου μιλούν με τρόπο γι' αυτό το ζήτημα και με σκοτίζουν πολύ. —Υπάρχει κι' ή γυναίκα του Τζίμπσον κι' αυτή με κακίζει — ένδομύχως βέβαια — περισσότερο από τους άλλους.

Όταν όμως μάθετε τις λεπτομέρειες του φρικτού δυστυχήματος, που έγινε αίτια να πεθάνη ο αγαπημένος μου Ζώρζ, θα έμολογήσετε, ότι ή λέξις «δειλία», είναι έντελώς άταίριαστη. Άλλά βαρέθηκα να ξαναλέγω δέκα φορές — δέκα... έκατόν δέκα μάλλον — τα ίδια πράγματα. — μετ'ά το άτύχημα. Την κατάθεσή μου αυτήν κατώρθωσα να την άντιγράψω, κατόπιν ειδικής άδειας του άστυνομικού έπιθεωρητού, γιατί έτσι απαλλάσσομαι από την άναπόληση του άνατριχιαστικού γεγονότος.

Ο κάτωθι ύπογεγραμμένος, Τζίμ Σάιμπουργκ, κάτοικος... δηλώ ένόρως τα έξ ες: Κολυπούσαμε με τον φίλο μου Ζώρζ Τζίμπσον στην άκτι. Ο καιρός ήταν θουμάσιος. Είχαμε άνοιχτή σ'ε άπόσταση δυό χιλιομέτρων και περισσότερο, χωρίς να αισθανόμαστε την παραμικρότερη κούραση. Κουβεντιάσαμε με δλη μας την άνεση και ή συνομιλία μας ήταν τόσο ένδιασέρουσα, ώστε ξεχάσαμε κάθε λογικό όριο και άπομακρυνθήκαμε έως έκείνο το σημείον.

Εσφονικά ο φίλος μου μου παρεπονέθη για μια κράμπα στο άριστερό πόδι.

(Επιτρέπω στον έαυτόν μου μια παρένθεση, γιατί παίρνω ως βάση τον άρραβον νόμο κάθε κοινωνίας. Πρέπει κανείς να κινδυνεύει μέχρις ένός όριου την ζωή του για να σώη τους άλλους. Άκόμη και όταν οι άλλοι αυτοί δεν είναι φίλοι του. Άλλά έρω τω και τον καλλίτερον άκόμη κολυμβητή αν θα ανέλαμβανε να μεταφέρει, ύστερα από τόση διαδρομή, ένα ά·λον κολυμβητή επί δυό δόκλχηρα χιλιομέτρα. Έκτρινα λοιπόν, ότι ή ήθικη ύποχέωσις βοηθίας θα ήταν, στην περίπτωση έκείνη ήλιθιότης. Και μόλις άκουσα περί κράμπας, άπομακρυνθήκα κάπως από τον φίλο μου, συμβουλευόμενάς τον να ξαπλώη άνάσκελα και να κινή έντριβές στο πόδι του).

Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, ο φίλος μου μου έλε, με φωνή γεμάτη τρόμο:

— Τζίμ, πιάστηκε και το άλλο πόδι μου!

— Τί μπορούσα να κάνω; Έμεινα πάντοτε σ'ε κάποια άπόσταση από τον φίλο μου και του συνέστησα πάλι να κινή έντριβός.

— Η συνέχεια ύπήρξε κεραυνόβολος και τραγική.

— Τζίμ! Τζίμ! Πιάστηκε και το άριστερό μου χέρι!...

— Και τέλος με λυγμούς:

— Ω! Τζίμ!... Πιάστηκε και το άλλο μου χέρι... Βοήθεια!... Βοήθεια!

Είχα γυρίσει πιά τη ράχη μου, άνικανός να επέμβω... Άι υσα με φρίκη τις τελευταίες έκκλησεις... και ύστερα... τίποτε! Η θάλασσα είχε αύξηση κατά μίαν μονάδα τον άριθμό των θυμάτων της.

Αυτό ήταν. Πώς μπορώ, λοιπόν, να κατηγορηθώ για δειλία; Τί θα κάνατε στη θέση μου;... Πολλοί — και ο άστυνομικός έπιθεωρητής — μου είπαν ότι δεν ύπήρχε άνάγκη να μεταφέρω τον Ζώρζ επί δυό δόκλχηρα χιλιομέτρα.

Ότι ήταν άρκετό να τον βοηθήσω επί πέντε έξ λεπτά, μέχρις ότου του περάση ή κράμπα. Και ότι ύστερα, όταν θα συνήχετο, θα μπορούσε — άσος αυτός του κολυμβηματος — όχι μόνο να έπιστρέφ.

ψη μόνος, αλλά και να με μεταφέρει κι' έμένα, έν άνάγκη.

Όμολογώ, ότι αυτό, δεν το είχα σκεφθ'ε έκείνη τη στιγμή.

Έλλειψις, όμως, σκέψεως, δεν θα πη δειλία!

Ύστερα, ήμουν τόσο παραγμένος! Καθώς κολυπούσαμε, ο Ζώρζ μου μιλούσε για ένα ζήτημα που με συγκινούσε τρομερά. Μου έλεγε για την άμειάκλητη άπόφασή του να χωρίση από την γυναίκα του — την Ντόροθυ — για να πάρη μίαν άλλη.

Δεν ήθελα να ξεεπασω ποιά ήταν ή αίτια της νέας αυτής γυναίκας για την όποιαν θυσίαζε την Ντόροθυ. Έκείνο όμως που ήξερα — καθώς συζητούσαμε κολυμβώντας — είναι ότι ή άξια της Ντόροθυ, είναι άνεκτίμητη. Άσχε ως προς την όμορφιά της, άσχεως προς τα ήπέρουχα μαλλιά της, τα άγνά χείλη της και το καλλιτεχνικό σωμα της, ή Ντόροθυ έχει μίαν χρυσή καρδιά, και αγαπούσε την ά·δρα της σ'ε βαθμό άπίστευτο. Άκόμη κλαίει για τον χαμό του Ζώρζ.

Για την Ντόροθυ αισθανόμουν άνέ·σθεν ένα αίσθημα άδελφικό — άφού ήταν γυναίκα του καλλίτερου μου φίλου. Σιγά·σιγά στην άδελφικήν αυτή συμπάθεια προσετέθη και ο θαυμασμός ο θαυμασμός για τα ψυχικά χιρίσματά της και προ πάντος για την άπέραντη λατρεία της προς τον άνδρα της.

—Κοι τί θα κάνης, Ντόροθυ, της είπα κάποτε άπεινόμενος, αν ο Ζώρζ σ'ε άτάτηση;

Θυμάμαι άκόμη την στάση της. Τα μάτια της είχαν γεμίσει από δάκρυα. Με φωνή πνιγμένη από λυγμούς μου απήντησε, σιγή, μίαν γυναίκα που θα μπορούσε να έχη στά πόδια της τον καλλίτερο άνδρα.

— Αν μ' άπατήση ο Ζώρζ; Άχι Τζίμ, θα κάνω πώς δ'έν β λ έ π ω. Γιατί ο Ζώρζ... ο Ζώρζ, είναι το αίμά μου, είναι ή ψυχή μου, είναι ή ζωή μου!

Τώρα πώς από το άγνό άδελφικό αίσθημα που είχα για την Ντόροθυ γλύστηρησα στον έρωτα — στον έρωτα που βασανίζει και τυραννεί, όπως εγώ δεν ξέρω. Και έτσι, έκείνη την ήμέρα, — την μοιραία ήμέρα του άτυχήματος — ήμουν άναγκασμένος ν' άκούω τον καλλίτερό μου φίλο, να μου μιλά, αφήνοντας το άθλητικό σωμα του πάνω σ'ε ήρεμα νερά της θάλασσας, — για την άποφασή του να χωρίση από την γυναίκα του, — από την γυναίκα που λάτρευα... Δεν μπορούσα όμως να χαρώ. Ήξερα ότι ο χωρισμός αυτός δεν θα ώμελιόσε σ'ε τίποτε, γιατί ή Ντόροθυ — ότι δήποτε και αν γι' όσον —, ένα ν' άνδρα μόνον ά· αγαπούσε στη ζωή της, τον Ζώρζ, τον Ζώρζ της! Θα δεχόταν και έρωμένη του άκόμη να είναι — ναι, είμαι βέβαιος ότι θα τόκανε κι' αυτό —, για ν' άκούη την φωνή του — την γοητευτική, πράγματι, — για να βλέπη τα μάτια του, — τα γεμάτα γλυκά και φλογα — και το χείλη του, τό τόσο ωραία — τα τόσο φιλήδονα.

Αυτές ήταν οι μαύρες σκέψεις μου, όταν άρχισε ή τραγωδία — όταν ο Ζώρζ μου πρωτομίλησε για την κράμπα του ποδιού του... Πρόπει να όμολογήσετε, ότι με τέτοιες σκέψεις δεν μπορούσα να έχω την έτοιμότητα — τον γοινό νοϋ, έστω — να καταλάβω, ότι — όπως έλε ο έπιθεωρητής, όπως λέτε όλοι σας — δεν θα είχα άνάγκη να πραγματοποιήσω το άδύνατο καιόρθωμα να μεταφέρω τον Ζώρζ, επί δυό δόκλχηρα χιλιομέτρα.

Μή με λέτε, λοιπόν, δειλό. Όχι! φίλοι μου! Γιατί τον Ζώρζ Τζίμπσον, τον έ π ν ι ε α έ γ ω, τραβώντας τον από τα πόδια, με κίνδυνο της ζωής μου!!

Φ. ΜΠΑΡΚΛΕ·Υ

— Ο Ζώρζ είναι το αίμά μου, ή ψυχή μου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Από το άνοιχτο παράθυρο, μπροστά στο οποίο στεκόταν ο κ. Φλέτσερ είδε τον γραμματοκομιστή, που κρατούσε στο χέρι του μερικές επιστολές.

—Διάβολε, τρεις επιστολές, πρώι—πρώι, σκέφθηκε ο κ. Φλέτσερ. Καί πράγματι ήταν φανερό ότι ο ταχυδρόμος είχε χωρίσει τρεις φακέλλους για το σπίτι του κ. Φλέτσερ.

Η σύδωρητη περιέργεια κάθε ανθρώπου για το ταχυδρομείο έκανε και τον κ. Φλέτσερ να βγίη στο χώλ για να συναντήσει την γυναίκα του. Την είδε πράγματι να έρχεται από μακριά και πρόκανε να διακρίνι το χέρι της κας Φλέτσερ που έβγαине απότομα από την τσέπη της σαν να είχε κρύψει κάτι βιαστικά.

Της «Ηλεκτρικής» και της «Εταιρίας Ύδατων», είπε αδιάφορα ή κα Φλέτσερ δίνοντας δυο επιστολές στον άνδρα της.

Ο κ. Φλέτσερ έμεινε κατάπληκτος. Ήταν βέβαιος ότι είχε δη τρεις φοκέλλους στα χέρια του ταχυδρόμου. Ο τρίτος βρισκόταν ασφαλώς μέσα στην τσέπη της γυναίκας του. Την κύτταξε επίμονα. Για πρώτη φορά η νεότης και η γοητευτική ομορφιά της γυναίκας του, του φαινόταν επικίνδυνες και εύρισκε τώρα ότι της είχε χωρίσει περισσότερη εμπιστοσύνη από όση επιτρέπεται να έχει ένας άνδρας τριανταπέντε ετών σε μια «κοπέλλα» είκοσιεσσάρων.

«Εκρινε όμως σκόπιμο να περιμένη κάπως, πριν θέσει την τιμιότητά της υπό άμφωβόλια...»

Την άλλη μέρα η νεαρή κα Φλέτσερ έβλεπε με κατάπληξη στο πρωινό ταχυδρομείο κι' ένα φάκελλο με δακτυλογραφημένη τη διεύθυνση, «Κ. Έρνέστ Φλέτσερ Απολύτως προσωπική».

Παρέξνεμένη παρέδωσε την επιστολή στον άνδρα της, κυττάζοντας τον πλάγια. Ο Φλέτσερ δεν βιάσθηκε ν' ανοίξει την επιστολή, αφού, άλλωστε, την είχε στείλει ο ίδιος προς τον εαυτό του. Όταν, τέλος πάντων, έχισε τον φάκελλο και προσποιήθηκε ότι διάβαζε το περιεχόμενο, ζάρωσε να φρύδια στενοχωρημένος.

—Τί τρέχει, Έρνέστ; ρώτησε η γυναίκα του.

—Ορίστε, διάβασε! είπε ξερά ο κ. Φλέτσερ.

Η γυναίκα έγινε κατακόκκινη, διαβάζοντας το σημείωμα που έλεγε τα εξής: «Η κυρία σας λαμβάνει κάπου—κάπου διάφορες επιστολές, τις οποίες αποφεύγει να φέρη εις γνώσιν σας. Γιατί; Κάθε άνδρας, κηδόμενος της τιμής του, θα φρόντιζε να λάβη τα μέτρα του. Ένας φίλος».

—Ένας φίλος! φώναξε η κ. Φλέτσερ. Ένας έχθρος, μάλλον.

—Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά, Μαίρη! Πυρετήρησε ο κ. Φλέτσερ.

—Δεν ντρέπεσαι! Δεν ντρέπεσαι, Έρνέστ!

—Α! αυτό πάει πολύ! φώναξε ο κ. Φλέτσερ, χάνοντας την ύπομονή του. Άκουσε εκεί να μου παίρνουν αυτό το αγανακτισμένο ταν ή επιστολή εκείνη που έκουρψες χθές στη τσέπη σου; Σε είδα με τα μάτια μου!

Η Μαίρη Φλέτσερ κύτταξε περιφρονητικά τον άνδρα της.

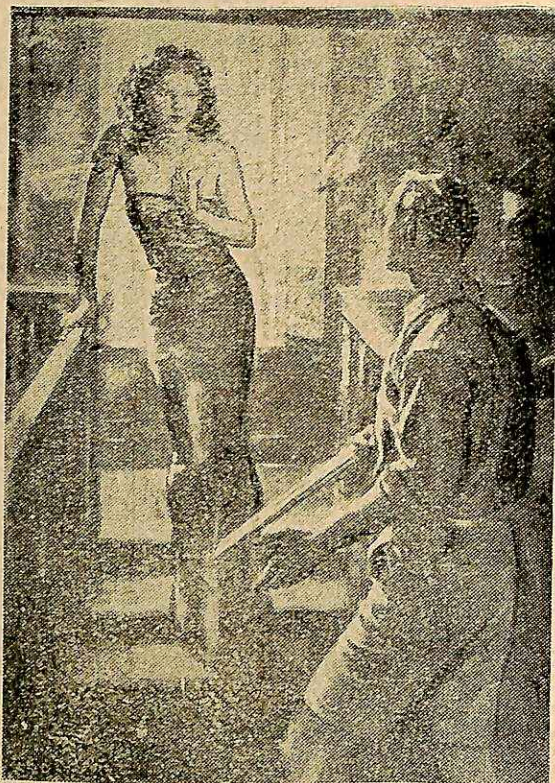
—Εφ' όσον δεν με εμπιστεύεσαι Έρνέστ, είναι περιττόν πλέον να ζούμε μαζί! απήντησε. Σήμερα κιόλας θα φύγω από το σπίτι!

Θέλω το διαζύγιό μου.

—Στόπ, στόπ! είπε ο κ. Φλέτσερ που δεν ήθελε να χάσει την γυναίκα του, έτσι, άμέσως. Κατά σύμπτωσην εγώ πρέπει να φύγω σήμερα για το Λονδίνον. Όταν επιστρέψω, θα έχω σκεφθεί καλά για τους δυο.

«Αρπάξε το καπέλλο του, έτρεξε στο γραφείο του, ζήτησε μιάς εβδομάδος άδεια και... ένοικίσε ένα δωμάτιο σε κάποιο ξενοδο-

Η ΑΠΙΣΤΙΑ...

Η Λούλυ αντίκρισε τον κ. Φλέτσερ που κρατούσε ακόμη το όπλο του.

ρασε ολόκληρη την ημέρα στο παράθυρο, χωρίς να δει τίποτε το ύποπτο, εκτός απ' το ότι μία νέα και χαριτωμένη γυναίκα μπήκε στο σπίτι του, την οποία δεν είδε να ξαναβγίη. Άλλα φαντάσθηκε ότι η νέα θα βγήκε χωρίς να την προσέξει και διπλασίασε την προσοχή του.

Ήταν περίπου ή ώρα δέκα το βράδυ, όταν ο κ. Φλέτσερ, μισονυστηγμένος, είδε κάποιον άνδρα να κυττά την εξώπορτα του σπιτιού του κι' ύστερα από λίγο να μπαίνει μέσα.

Η αγανάκτησις έκανε το αίμά του να παγώσει στις φλέβες του.

«Την άτιμη!» μουρμούρισε. Τινάχθηκε έξω, κατέβηκε σαν τρελλός τις σκάλες του ξενοδοχείου και ώρμησε προς το σπίτι του.

Μπροστά στην πόρτα μόνον συγκρατήθηκε. Άνοιξε αθόρυβα την πόρτα. Εκείνο που είδε μπαίνοντας, τον έκανε να ανατριχιάσει. Η Έβεριν, η νεαρή υπηρέτριά τους, βρισκόταν χάρω να άνατριχιάσει.

Ο κ. Φλέτσερ άρχισε να άμφιβάλλη. Από τότε οι έρασται κυττούν τις υπηρέτριες των έρωμένων τους... Άσφαλώς κάτι άλλο θα συνέβαινε.

Πήρε το κορίτσι στην άγκαλιά του. Έγγίζοντας το κομψό εκείνο και θερμό σώμα ένοιωσε μια αλλόκοτη συγκίνηση... Αλήθεια ή Έβεριν ήταν εξαιρετικά χαριτωμένη. Πώς δεν το είχε προσέξει τόσον καιρό...

Υποσχεθήκε στον εαυτό του, να το προσέξει άργότερα, εξέτασε πρόχειρα το κεφάλι του κοριτσιού και έλείσθη ότι η άνατριχιά προήρχετο από ένα δυνατό, αλλά ακίνδυνο κύττημα.

Εκείνη την στιγμή μία γυναικεία κραυγή τρόμου αντίχρησε από το επάνω πάτωμα. Κάθε άλλος σύζυγος θα ώρμησε άπερίσκεπτα επάνω. Ο κ. Φλέτσερ όμως προτίμησε να έτέρμη με μικρή καθυστέρηση, αλλά με άποτέλεσμα. Έτρεξε στο σαλόνι, άρπαξε ένα παλτό δίκαννο κυνηγετικό όπλο, που κρεμόταν στον τοίχο και άνέβηκε στο δεύτερο πάτωμα. Κύτταξε από την κλειδαριά της κρεβατοκάμαρας. Καθισμένη στο κρεβάτι της τρομαγμένη και με γουρλωμένα μάτια, φαινόταν η γυναίκα του. Αντίκρου της. Θρήβιος και άπειλητικός, μ' ένα περίστροφο στο χέρι, στεκόταν ένας άγνωστος.

—Θέλω την άλλη, φώναξε, την πρόδοτριά! εάν δεν μου πής.

Ο κ. Φλέτσερ, άνοιξε σιγά—σιγά την πόρτα, μ' ένα πήδημα βρέθηκε πίσω από τον κακούργο και κατέβασε με δύναμη το κοντάκι του παληού όπλου στο κεφάλι του άγνώστου. Ο άνδρας κύλισε στο δάπεδο με μία κραυγή, ενώ το αίμα έτρεχε σαν ποτάμι από το άνοιγμένο κεφάλι του...

Άκου τηλεφώνησε στην αστυνομία και παρέλαβαν τον τραυματία, ο κ. Φλέτσερ, διέσχιζε τον κήπο του σπιτιού του, άκολουθούμενος απ' την γυναίκα του και κρατώντας ακόμη στην μασχάλη του το θανατοουργό δίκαννο.

Μπροστά στην είσοδο θυμήθηκε το μυστηριώδες γράμμα που έκουρψε η γυναίκα του κι' έσπευσε να της ζητήσει εξήγήσεις. Άντι άπαντήσεως, εκείνη του έδωσε ένα φάκελλο με την έπιγραφή «Κυρία Μαίρη Φλέτσερ—Προσωπική».

Ο Έρνέστ Φλέτσερ έβγαλε από μέσα ένα γράμμα και στο φως που έρχόταν από την άνοιχτή πόρτα διάβασε:

«Άγαπητή μου Μαίρη,

Σου γράφω από το «Σέσιλ» της πόλεως σας, όπου έφθασα σήμερα. Όπως ξέρεις, παντρεύθηκα προ έξι έτους στο Χόλλυ γουντ με έναν δημοσιογράφο. Δυστυχώς όμως ο δημοσιογράφος αυτός άπεδείχθη άρχηγός μιάς συμμορίας—γκάγκστερς. Όταν τόμαθα θέλησα να φύγω, αυτός όμως εξαγριώθηκε και με έθεσε υπό περιορισμόν. Παρ' όλα αυτά κατάρθωσα να—το σκάσω και

(Συνέχεια εις την σελίδα 2481)

χείο, πενήντα μέτρα από το σπίτι του. Από το παράθυρο του ξενοδοχείου θα μπορούσε να παρακολουθήσει την γυναίκα του. Πέ

Δεν ξέρω αν σ' άγχε έτυχε ποτέ να την πάθετε με δυο διδύμους. Άλλ' άσφαλώς κάποτε θάγχε άκούσει κάτι σχετικό με τα διδύμα, που θα το νομίσате τερατολογία.

—Πώς γνωρίζεις, Τζάκ, τα δυο διδύμα σου που μοιάζουν τόσο πολύ; ρώτησα κάποτε τον φίλον μου Ρέγκτων.

άναγνωρίζει παρ' από πολύ κοντά μόνον. Ξεύρετε δε πώς; Γιατί ή μία από τις δυο κόρες έχει μία μικρή έλκη στην μύτη!

Περιττόν βέβαια να τονισθή ότι ο κ. Τζόρτζ, όταν είναι νύκτα ή όταν ή άπόστασις που τον χωρίζει από μία κόρη του είναι μεγάλη, λυεи το πρόβλημα μιλώντας της με την φράση «παιδί μου», αφού δεν ξέρει, πράγματι, π' ποιά από τα δυο του παιδιά άπευθύνεται.

Ο κύριος Ρόμπερτ Μίλντρεντ, κάτοικος της Ώξφόρδης, έχει έπίσης δυο διδύμα άγόρια, καταπληκτικής ομοιότητας, ένδεκα ετών. Μή σ' άγχε φανή άπίστευτο, δεν υπάρχει σ' χ' ε δ ο ν τίποτε άπίστευτο μέσα στον κόσμο. Ο κύριος Μίλντρεντ και ή γυναίκα του δεν θα μπορούσαν κατ' ούδ' ένα τρόπον να άναγνωρίσουν τα δυο παιδιά τους, αν δεν έλάμβαναν ένα έντελώς πρωτότυπο μέτρο. Έκοβαν τα μαλλιά το Χάρρυ, του ενός από τα δυο διδύμα, πάντοτε σύρριζα, ενώ άφηναν τα μαλλιά του Τζώρτζ, του άλλου, μακριά. Έως τώρα τα πράγματα βάδιζαν σχεδόν ομαλά. Άλλά τα παιδιά έμεγάλωσαν—είπαμε ότι έγιναν—ένδεκα ετών και ο Χάρρυ άρχισε να διαμαρτύρεται. «Ήθελε κι' αυτός να άφήση τα μαλλιά του να μεγαλώσουν».

Το ζεύγος Μίλντρεντ εύρεθή τώρα σε άμχαν'ία. Πώς να άναγνωρίξη τα παιδιά; Βεβαίως, παρουσιάζονται πολλές λύσεις, άλλ' άκριβώς έπειδή είναι πολλές ή έκλογή είναι δύσκολη. Είναι πιθανόν να καταλήξουν να βάλουν ένα βραχιόλι στο χέρι του ενός από τους δυο διδύμους ή ίσως να τους φτιάξουν ρούχα διαφορετικού χρώματος και πάντοτε όμοια για τον καθένα.

Θά μου πής βέβαια ότι οι φωνές των παιδιών θά έχουν κάποια διαφορά. Πρώτον, αυτό συμβαίνει σπάνια με τα διδύμα, και άπωσδήποτε δεν συμβαίνει με τον Χάρρυ και τον Τζώρτζ Μίλντρεντ. Άλλά, ακόμη και αν είχαν διαφορετικές φωνές, σκεφθήτε λίγο την θέση των γονέων.

—Μίλησέ μου, θάλεγε ο μπαμπάς, βλέποντας το ένα παιδί του.

—Τί να π'ω; θά άπαντούσε ο μικρός.

—Α! εσύ είσαι, Τζώρτζ; Δεν σε θέλω. Φώναξε τον Χάρρυ!!!

Εύτυχώς που ο Τζώρτζ τουλάχιστον, δεν δυσκολεύεται να άναγνωρίση τον Χάρρυ! Και ακόμη, ποιός ξέρει αν που και που και αυτοί δεν φωνάζει, βλέποντας τον άδελφό του:

—Εσύ είσαι ή εγώ;

Άλλη περίπτωση άπελπιστικής ομοιότητος διδύμων είναι ή περίπτωση των άδελφών, Σίμκοκς, της Ρόντλαντ—Ανατολική Σκωτία. Η όμοιότης των κοριτσιών αυτών είναι κάτι το έξωφρενικό. Οι γονείς τους τις άναγνωρίζουν... με τρόπο άρνητικό ή Νταϊζη έχει ένα χρόνιο συνήθει και έτσι όταν ή κόρη τους με την όποιαν μιλούν, δεν κρατά μαντήλι στο χέρι καταλαβαίνουν ότι είναι ή άλλη, ή Μάρτζορι!!

Βεβαίως, σιγά σιγά, οι γονείς συνηθίζουν να μαντεύουν με πεποίθηση έννενηντα τοίς εκατό, και άνακαλύπτουν έξυπνους τρόπους για να τα καταφέρνουν και τσά στραβά. Άλλ' εκείνοι που παθαίνουν γκάφες είναι οι ξένοι.

Η περίπτωσης όμως του Ρόννυ Χίντς είναι μοναδική! Είχε προσηλθη να περάση δέκα πέντε ήμέρες στο φιλικό σπίτι των

Πέλμαν, στην πόλη Χέιζ Μίντλεσεξ. Η οικογένεια Πέλμαν άπετελείτο από τον κύριο και την κυρία Πέλμαν και από τις δυο διδύμες και καταπληκτικά όμοιες κόρες τους, την Νόρα και την Ντόρα. Το ζεύγος Πέλμαν είχε φροντίσει να του δόση τα σχεδόν όμοια αυτά όνόματα, και διασκέδαζε με τα παθήματα των συγγενών και φίλων. Τώρα πώς οι ίδιοι άνεγνώριζαν τις κόρες τους, αυτοί μόνον το έβρισκαν. Το γεγονός όμως είναι ότι ο κ. Πέλμαν άγαπούσε περισσότερο την Νόρα και ή κυρία Πέλμαν είχε προτίμηση διά την Ντόρα. Παράκολούθησέ με γι'ό να μην μπερδεφθήτε.

Ο κ. Πέλμαν προτιμά την Νόρα.

Η κυρία Πέλμαν προτιμά την Ντόρα.

Σημειώτέον ότι τα δυο κορίτσια ήσαν δέκα έννενα ετών και έξαιρετικά χαριτωμένα.

Ο νεαρός Ρόννυ Χίντς κατέληξε στο να έρωτευθή, φυσικά και τις δυο. Σιγά σιγά νόμισε ότι εκείνην την όποιαν άγαπούσε ήταν ή Ντόρα.

Σε μία στιγμή την συναντά στον κήπο της έκμυστηρεύεται την άγάπη του και δίδουν άμοιβαία ύπόσχεση γάμου.

Μετά μισή ώρα συναντά την κοπέλλα των όνείρων του. Με το θάρος που του δίνει ή έκμυστήρευσις την όποια έχει κάνει προ μισής ώρας την παίρνει μέσα στην άγκαλιά του, την φιλεί και της επαναλαμβάνει την ύπόσχεση γάμου.

Η τύχη όμως θέλησε την μεν πρώτη φορά να συναντήσει την Ντόρα, δηλαδή όχι εκείνην που είχε ύπ' όψει του και την δεύτερη φορά την διδυμη άδελφή της Νόρα.

Το άποτέλεσμα ήταν έάπελπιστικό.

Η Νόρα, που ήξερε ότι ο πατέρας της, την άγαπά περισσότερο έτρεξε και του είπε τα πάντα και ο κύριος Πέλμαν φώναξε τον Ρόννυ και τον συνεχάρη για την άπόφασή του να πάρη την... Νόρα.

Από την άλλη πλευρά, ή Ντόρα έτρεξε στην μητέρα της, της άνήγγειλε το εύχάριστο γεγονός και ή κυρία, Πέλμαν, φώναξε τον νεό και τον συνεχάρη για την τιμή που τους έκανε ζητώντας εις γάμον την Ντόρα!

Ο δυστυχισμένος Τόννυ Χίντς τα έχασε κυριολεκτικώς. Δεν ήξερε πώς να βγίη από τον λαβύρινθο αυτόν.

Εύτυχώς ένα άπρόοπτο τηλεγράφημα από το Λονδίνον τον έσωσε.

Πήγε και βοήκε το ζεύγος Πέλμαν, έλεβεβαίωσε την επιθυμία του να πάρη την κόρη τους, (χωρίς βεβαίως να όνομάση ποιάν), παρεκάλεσε να φροντίσουν εκείνοι για την άναγγελία των άρραβώνων και έφυγε, κυριολεκτικώς άναστατωμένος, ενώ τα δυο πανόμοια κορίτσια τον κύτταξαν με βλέμματα που εξέφραζαν και αυτά, —άλλοίμονο!—πανόμοια αισθήματα.

Μόνον από την άγγελία των έφημερίδων ό γαμπρός έμαθε... το όνομα της νύφης.

Δεν είχα σκοπό να προχωρήσω περισσότερο στην ιστορία των δυο αυτών άδελφών.

Φαντάζομαι όμως την περιέργεια μερικών άναγνωστών μου να μάθουν ποιά τέλος είχε ή προτότυπη περιπέτειά των, γιατί στην αφήγησή μου μένει κάποιο κενόν.

Ποιά ήταν ή νύφη; Η Ντόρα ή η Νόρα; Για όσους έχουν ιδέα του τρόπου που λύνεται συνήθως τα περισσότερα οικογενειακά ζητήματα, ή άπάντησις θά ήταν περιττή.

Για τους έλαχίστους όμως που άγνωούν αυτά τα ζητήματα άπάντω.

Η νύφη ήταν ή Ντόρα.

Κι' αυτό, άπλούστατα, γιατί είχε την προτίμηση της μητέρας της όποις ή γνώμη ήταν φυσικώτατον να επικρατήσει.

Τώρα, όσοι απ' τους άναγνώστας έχουν την άπορία γιατί αυτό ήταν φυσικώτατον άς ζητήσουν από κάποιον παντρεμένο φίλο τους να τους το εξηγήση.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΤΕΛΕΤΗ

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Μεταξύ των ζώων ο γάμος είναι πολύ απλός και εύκολος. 'Αλλ' ο Βιντάλ και η Σουτέρι—δύο μαϊμούδες—έκαναν τους γάμους των μετέωρα μεγαλοπρέπεια και πομπή που θα μείνουν μοναδική στα χρονικά των ζώων. Και πρέπει να εννοήσουμε κανείς ότι τέτοιου είδους μεγαλοπρεπείς γάμοι δεν είναι συνηθισμένοι ούτε μεταξύ των ανθρώπων, παρά μόνον μεταξύ των βασιλέων της Ανατολής.

Φυσικά ούτε κι' ο Βιντάλ και η Σουτέρι είναι διὰ κοινές μαϊμούδες. Είναι ινδικής ράτσας και καθώς όλοι γνωρίζουν στις 'Ινδίες οι μαϊμούδες έχουν εξαιρετική θέση. 'Εκατομμύρια 'Ινδών λατρεύουν τον Χάνουμαν, δηλαδή τον Θεό—μαϊμού στον οποίον έχουν ανεγείρει πολλούς ναούς, μεταξύ δε των περιφημοτέρων είναι εκείνος του Νασίκ' όπου κατ' έτος πηγαίνουν εκατομμύρια προσκυνητών. 'Ο Βιντάλ και η Σουτέρι είναι μαϊμούδες εξαιρετικές και καταγόμνται απ' ευθείας απ' τον Θεό—μαϊμού, δηλαδή τον Χάνουμαν.

Τό γε'νοός του γάμου των δύο εξαιρετικών μαϊμούδων θα μείνει ανεξάλειπτο από την μνήμη χιλιάδων 'Ινδών που παρευρέθησαν σ' αυτόν.

Οι Θεοί—όπως διηγούνται στο Σουράτι—έξωθήσαν τον Ντέβα, Ιερωμένον άσκητή, να γίνει κουμπάρος! Μία νύχτα παρουσιάσθησαν στ' όνειρό του και του είπαν: «Ξέρεις; Μία μαϊμού έγέννησε ένα παιδί με τον Θεό των μαϊμούδων. Και ήρθε έτσι στον κόσμο ένας καινούργιος Χάνουμαν. Είναι μία πολύ ωραία μαϊμού και ονομάζεται Βιντάλ. Πήγαινε να την βοηθής!»

Ο Ντέβα άρχισε τις έρευνες. Διέτρεξε αρκετές εκατοντάδες χιλιόμετρων και τέλος και ήμέρα είδε σε μία άποικία μαϊμούδων μια χαριτωμένη μαϊμού που στεκόταν μόνη της και φωνόταν βυθισμένη σε βαθιά σκέψη.

Μήπως αυτή ή μαϊμού ήταν απόγονος του Χάνουμαν; 'Ο Ντέβα έκανε το μυστικό και ιερό σήμα που μόνον οι Θεοί τó γνωρίζουν. Κι' άμέσως, τί θαύμα! ή μαϊμού άπήντησε. «Όπτε ήταν ό γυιός του Θεού των μαϊμούδων; 'Ο Βιντάλ και ό Ντέβα από εκείνη την ήμέρα δεν χωρίσθηκαν πιά. Έγινε μαθητής του Ντέβα προσεχόμενος μαζί του τη νύχτα και ζητώντας έλεησύννη την μετενοήκωσις του Θεού Χάνουμαν και όλοι τον έπίστευαν γιατί δεν άμφισβήτησαν ποτέ τα λόγια του Ντέβα.

Ο Βιντάλ έπλησίαζε να συμπληρώσει το πρώτο έτος της ήλικίας του, όταν, μία νύχτα, ένεφανίσθησαν οι Θεοί στο όνειρο του Ντέβα και του είπαν: «'Ο Βιντάλ πρέπει τώρα να παντρευτή, αλλά ή νύφη που του διαλέξαμε είναι μία παρθένος μαϊμού κι' ονομάζεται Σουτέρι. Πήγαινε να την βοηθής μέσα σ' ένα ναό.»

Κι' ό Ντέβα μαζί με τον Βιντάλ άρχισαν να ψάχνουν τους διαφόρους ναούς των Θεών—μαϊμούδων κι' έν τέλει την βρήκαν στο Νασίκ.

Σε λίγο καιρό ό Ιερωμένος Ντέβα, είδε για τρίτη φορά στ' όνειρό του τους Θεούς και του είπαν: «Οι γάμοι του Βιντάλ και της Σουτέρι πρέπει να γίνουν μεγαλοπρεπείς, σύμφωνα με τα έθιμα των Βέντα.

Νά μη λείψη το κατά παράδοσι συμπόσιον που θα παρευρεθούν όλοι οι προύχοντες της πόλεως και των περιχώρων και να μη ξεχάσετε να δώσετε να φάγουν οι φτωχοί που θα προσέλθουν κατά χιλιάδες».

Άρχισαν

Χιλιάδες κόσμου παρηκολούθησαν γονατιστοί την γαμήλιο πομπή.

8449

λοιπόν οι προετοιμασίες για τον πρωτοφανή αυτόν γάμο και την άρισμένη μέρα οι δρόμοι του Σουράτι γέμισαν από κόσμο που παρηκολούθησε τη γαμήλιο πομπή.

Ο Βιντάλ φορούσε βαρύτιμα μεταξωτά φορέματα, στολισμένα με πολύτιμους λίθους κι' ένα άμυθιτου άξίας περιδέραιο στον λαιμό του. Η Σουτέρι φορούσε παρόμοια σχεδόν άμφίεση και κοσμήματα σύμφωνα με τα ινδικά έθιμα.

Ο Βιντάλ περνούσε τον καιρόν του μαδώντας λουλουδιές για γιρλάντες ενώ ή Σουτέρι τον παρατηρούσε και συγχρόνως κυτούσε γύρω της τον κόσμο κι' έσήκωνε κάθε λίγο το πέπλο της δείχνοντας το πρόσωπό της στους θεατές της τελετής που δεν μπορούσαν ώστόσο να τó θυμιάσουν, γιατί οι περισσότεροι ήσαν γονατιστοί στο έδαφος κι' έσκυβαν τó κεφάλι προς τιμήν της έκλεκτής συζύγου.

Σε μία μεγάλη πλατεία, όπου είχε έγερθή ένας βωμός, ή πομπή έσταμάτησε κι' άρχισε ή γαμήλιος τελετή. Στην άτμόσφαιρα άντήχσαν γαμήλιο ύμνοι από χορόν νεαρών παρθένων κι' ύστερα ιεροί ψαλμοί από μιάν δλόκληρη σειρά ιερέων. Σε μία στιγμή ή νύμφη έκινήθη προς τον βωμό. Την προϋπάντησε ό Ντέβα και της προσέφερε την ιερή φωτιά που σύμφωνα με τα ήθη των 'Ινδών ή νέα σύζυγος πρέπει να διατηρήσει πάντα. Η προσφορά έπανελήφθη έπτά φορές και την δέχθηκε ή Σουτέρι κάνοντας τις κινήσεις του σχετικού δοχού.

Ηκολούθησε ή μύσις του Βιντάλ. Του προσεφέρθησαν διάφορα ιερά χόρτα και μία λουλουδένια γιρλάντα κι' έν τέλει τον περιέχυσαν με νερό του ποταμού Γάγγη.

Καθ' όλην την διάρκεια αυτής της τελετής ή Σουτέρι έστεκε υπερέφανε, ενώ ό Βιντάλ φαινόταν άδιάφορος προς ό,τι γινόταν γύρω του.

Οι ιερείς έξήγησαν την στάση του ως δείγμα του ότι είχε συναισθήση των καθηκόντων του.

Κατόπιν έγινε το ουσιαστικό μέρος της τελετής. 'Ο τελετάρχης ιερέας έκανε ένα κόμπο στα φορέματα των συζευγμένων και κατόπιν τους γύρισε έπτά φορές γύρω απ' τον βωμό με την ιερή φωτιά διαβάζοντας τον δοχό του γάμου.

Προσευχές και ύμνοι ήκολούθησαν αυτή την άνάγνωση, ενώ τó ζεύγος έπεριλό'ετο με νερό του Γάγγη μωρωμένο και μ' ένα μίγμα ιερών ποτών. 'Επί μία δλόκληρη ώρα έπαιξαν οι μουσικές κι' άντηχούσαν οι χοροί. Ύστερα, οι προσκεκλημένοι άρχισαν να μεταβαίνουν προς τον τόπον όπου είχε έτοιμασθή τó συμπόσιον ό όποιος άπείχε δκότω χιλιόμετρα.

Ο Βιντάλ και ή Σουτέρι άνέβηκαν σ' ένα αυτοκίνητο και κατευθύνθησαν προς την καλύβα που τους παρεχωρήθη ως συγγενική στέγη. Οι διακονούσες δούλες του γάμου των δεν είχαν τελειώσει ακόμη. Στο κατώφλι της καλύβας τους περίμενε ένας Ιερωμένος ό άρχηγός όλων των ιερέων των Θεών—μαϊμούδων, ό όποιος εύλόγησε τó νέο ζεύγος και του άνοιξε την πόρτα. Και τότε οι λιγοστοί θεαταί είδαν μία περίεργη σκηνή.

Ο Βιντάλ και ή Σουτέρι, άφου έκουράστησαν τα ένδύματά τους, πήδηξαν χαρούμενοι μέσα στην καλύβα κι' έτρεξαν σε μία γωνιά όπου υπήρχαν μαντρίνες και καρούδες. Τώρα οι δύο μαϊμούδες μπορούσαν να ζήσουν όπως ήθελαν ευτυχισμένες.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ

ΘΑ ΖΗΣΩΜΕ 120 ΧΡΟΝΙΑ;

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Πώς θα παραταθ ή ζωή. 'Ιδού τó όνειρο της άνθρωπότητας όλων των αίωνων. Πρόκειται, άναμφιβόλως, για μία προσπάθεια του πιδβαθείου ένστικτου του ανθρώπου, δηλαδή του ένστικτου της διατήρησέως του.

Η έπιστήμη κατόρθωσε ήδη παλαίοντα κατά των λομωδών νόσων να περιορίση σημαντικώς την θνησιμότητα, που σε πολλές χώρες έμειώθη εις 10 έπι τοις χιλίοις, ένθ πριν ήταν 2) έπι τοις χιλίοις. Σήμερα καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να παρατείνη τη ζωή του ανθρώπου. Πιθανόν θα ζούμε 100 χρόνια και ίσως 120! Δέν πρέπει όμως να εύχηθούμε έπιτυχία στην προσπάθεια αυτή της έπιστήμης. Γιατί, για φαντασθήτε όλους μας σε ήλικία 120 έτων; Θα είναι κάτι τó φοβερό!

Άρκει μόνον να σκεφθούμε ότι μέσα σε τόσα χρόνια πόσα άτυχήματα, οικογενειακές σκηνές και τραγωδιές μπορούν να μās βρουν.

Παθολογικά... Μουσεία...

Σύμφωνα με μία ύποθετη ή στατιστική—για όποιον θα ζήση 120 χρόνια—υπάρχουν 10 πιθανότητες έναντίον μιάς να γίνει θύμα, τουλάχιστον δώδεκα φορές, ένός μικρού ή μεγάλου άτυχήματος. 'Επί πλέον πρέπει να προσθέσουμε και τις άσθενείες ή τις διάφορες χειρουργικές έπεμβάσεις, οι όποιες θ' άποτελέσουν για τον άνθρωπο ένα δλόκληρο παθολογικό... μουσείο...

Για έναν άνθρωπο που θα ζήση 120 χρόνια, μπορούμε να φαντασθούμε, πόσα εκατομμύρια παθολογικά μικρόβια, θα περιέχει τó σώμα του. Κι' άν αυτά τα μικρόβια, εκδιωχθούν ακόμη από τον οργανισμό μας, θ' αφήσουν, πάντως, καταφονή τα ίχνη της διαβασέως των και θα παρουσιάσουν τον άνθρωπο, έντελώς παραμορφωμένο.

Είναι γνωστό πόσο ένδιαφέρουσα είναι ή λειτουργία των νεφρών, για την έκκριση των δηλητηρίων του οργανισμού μας άλλα υπάρχουν παθογόνα μικρόβια, που καταστρέφουν τα λεπτά αυτά όργανα. Άλλα δηλητήρια, όπως είναι ή πολλή νηστεία ή ή υπερτροφία, μπορούν να μετατρέψουν τó σπικό σε πραγματικό σάπιο σφουγγάρι.

Τα καταστρεπτικά μικρόβια.

Τα ίδια μικρόβια προσβάλλουν τον οργανισμό μας τον όποιον δημιουργεί τó αίμα μας. Κάθε τόσες μέρες, είναι άνάγκη να τροφοδοτηται ό οργανισμός μας με καινούργιο αίμα. Και τó αίμα αυτό προέρχεται από τών μυελών των όστών μας, ό όποιος παράγει την χημικήν βάση του αίματος, δηλαδή τα έρυθρά αίμοσφαίρια. Τα έρυθρά αίμοσφαίρια, άριθμούνται εις δισεκατομμύρια, άλλα τó καθένα όμως απ' αυτά δέν έχει ζωή μεγαλύτερη των έξι ή έπτά εβδομάδων, μετά την άποροδόν των όποιων κάθε έρυθρό αίμοσφαίριο, είναι άχρηστο στον οργανισμό μας. Χρειάζονται λοιπόν, νέα σωματίνα για να έφοδιάσουν τó αίμα με ζωή, ένθ τα παλαιά καταλήγουν στην σπλήνα. Άν όμως ό μυελός των όστών έχει δηλητηριασθή—πεάγμα που μπορεί κάλλιστα να συμβή, εξ αίτίας ώρισμένων τροφών—τότε σταματά ή κατασκευή των νέων σωματιών. Φυσικά, άν μπορούσε κανείς να βοηθ ήναν τρόπον, με τόν όποιον να ήμπούζετο ή διεύθυνσις διαφόρων καταστρεπτικών μικροοργανισμών, στον μυελόν των όστών, θα ήπληχε τότε ή πιθανότης να ζήσουμε μέχρι τα 120 χρόνια.

Μά δέν μπορούμε να σταματήσουμε έως εδώ. Ύπάρχουν παθογόνα μικρόβια ή δηλητήρια, που προσβάλλουν ένα πολύ σπουδαίον μέρος του σώματός μας: Τό νευρικό μας σύστημα. Είναι γνωστό, πώς ώρισμένοι βακίλλοι, ως π. χ. της σκαρλατίνης και της πνευμονίας, προκαλούν ένα νόσημα με τόνονα «ντελείου» πρᾶγμα που σημαίνει ότι ό έγκεφαλος και τα νεύρα του έδηλητηριάσθησαν και ά συνεπώς δέν είναι πιά εις θέσιν να λειτουργήσουν κανονικά.

Επίσης άλλοι βακίλλοι, όπως ό

της παιδικής παραλύσεως, καταστρέφουν συχνά τó νευρικό μας σύστημα. 'Ο φόβος, ή άγωνία, ό κόπος και άλλοι ψυχικοί κλονισμοί, προβάλλουν τα νεύρα του έγκεφάλου και τα καταστρέφουν.

Οι καλόκαρδοι και οι νευρικοί.

Σύμφωνα με τα λεγόμενα διαφόρων έπιστημονικών κορυφών, στην έξασφάλισιν της μακροζωίας, μεγάλον ρόλον παίζει και ό χαρακτήρ. Οι καλόκαρδοι και στρογγυλοπρόσωποι άνθρωποι, οι ήρεμοι στην ψυχή και στα νεύρα ζουν περισσότερα χρόνια από εκείνους που άγωνισούν καθημερινώς και ό χαρακτήρ των είναι όξύθυμος και νευρικός, γιατί, όλ' αυτά, άφήνουν καταφανή καταστρεπτικά ίχνη στο νευρικό σύστημα, μειώνουν την ένέργειαν των γαγγλίων, φθίνουν, καταστρέφουν και νεκρώνουν τόν οργανισμό.

Καθώς λοιπόν, βλέπουμε, θα μπορούσε ή έπιστήμη να μās ύποδειξη και να έπιτύχ τόν τρόπον της μακροζωίας μέχρι τα 120 χρόνια, άλλα για να μη γίνουμε όλοι μας κινούμενα παθολογικά μουσεία, πρέπει, όχι μόνον ν' άποφεύγουμε τις συγκινήσεις και τα άτυχήματα έξω από τó σπίτι μας ή και μέσα σ' αυτό, άλλα και να καθόμαστε περισσότερα ώρα έσπλωμένοι στο κρεβάτι μας. Μά τώρα γεννάται τó έρώτημα. «Θά ήθελε κανείς από μās να ζήση μία τόσο μαρτυρική ζωή;» Άσφαλώς όλοι μας θ' άπαντήσωμε... «νσί!»

Η έπιστήμη, έν τούτοις, θα μās παρουσιάση άργότερα και τόν τρόπον ν' άποφεύγουμε τó κάθε τι που θα έπιφέρει βλάβη στον οργανισμό μας και συνεπώς θα μπορούμε να δίνουμε σ' αυτόν συχνά καινούργια ζωή, και να ζούμε πάρα πολλά χρόνια.

Η έπιστήμη όμως έξακολουθεί τις προσπάθειές της για να έπιτύχ μία τελεία μέθοδο μακροζωίας, που θα άπαλλάσση τον άνθρωπο κι' από ώρισμένες άσθενείες, οι όποιες συντρέφουν τόσο τον οργανισμό, ώστε δέν τού έπιτρέπουν να παρατείνη τη ζωή του πέραν τού συνειδητού όρίου. Άλλά δέν θα είναι ποτέ εις θέσιν ν' άπαλλάξη, τελείως απ' όλες τις άρρώστειες και τó γήρας τόν οργανισμό, δηλαδή να παρουσιάξη τόν άνθρωπο με νεανικό πρόσωπο ως την ήμέρα του θανάτου του.

Τό πᾶν εξαρτάται από τών μυελόν των όστών, διότι καθώς άναφέρουμε παραπάνω, τó υγρό αυτό, δημιουργεί τα έρυθρά αίμοσφαίρια του αίματος. Άλλά, άν μέσα εις τών μυελόν, συσσωρευθή άβυσσος, τότε σταματά κάθε λειτουργία, πρᾶγμα τó όποιον έπιφέρει σιγά σιγά τόν θάνατο του οργανισμού, γιατί τού άτερει τήν ανανέωση του αίματος που κάθε έξη έβδομάδες χρειάζεται.

Άς άναμείνωμε λοιπόν άργότερα νέας έφευρέσεις της έπιστήμης στο θέμα που την άπασχολεί από πολλά χρόνια, από αιώνες μάλιστα, μπορεί να πη κανείς. Κι' άν θελήσωμε να δώσωμε πίστη σ' αυτή, μία μέρα θα τó ίδουμε κι' αυτό πραγματοποιούμενο και τότε θα πούμε στους θεούς αυτούς τους έπιγείους ότι πραγματικά μπορεί να ζήση κανείς 120 χρόνια κι' ίσως και περισσότερα. Μά να που παρουσιάζεται κι' ή δυσπιστία. Θα τó κατορθώση άραγε ή έπιστήμη αυτό τó θαύμα; Κι' άν τó κατορθώση τότε θα πούμε:

Δεχόμεθα λοιπόν, να ζήσωμε 120 χρόνια, με την διαφορά όμως να μην τα περάσωμε με σωματικούς κλονισμούς ώστε να λέμε πως «ή ζωή αυτή είναι άνυπόφορη κι' άτελείωτη».

Η έπιστήμη μās καθησυχάζει από σήμερα ότι θα περάσωμε ζωή... χαρισάμεν.

Άς την πιστέψωμε, άφου άλλος τε, τίποτε δέν έχομε να χάσωμε. Άλλά κι' άν ύποθεθ ή άόμη, ότι οι ύπολογισμοί της έπιστήμης θα άποδειχθούν έσφαλμένοι και τó μόνο που θα μās προσφέρει θα είναι μία άπλη παράτασις, της ίδιας της σημερινής ζωής πάλι θα είμαστε ίκανοποιημένοι, γιατί ή έπιθυμία να ζήσωμε, είναι άνώτερη από κάθε άλλο αίσθημα.

Καρδιά στη Φλόγα

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Το ξέρω γιατί μου τό έπα-
ναλαμβάνετε; Και γιατί μου μι-
λάτε γι' αυτό; Η ψυχή μου να
κωνόταν σέ χούνωση, αλλά και
χωρίς πόνο... Τώρα ή καρδιά μου
ξεματώνει πάλι σίν νάνοιξε έπα-
νω της και νέα καινούργια πλη-
γή. Μη μου τό ξαναπείτε ότι δεν
μ' αγαπάτε; τό ξέρω!

—“Αννα, “Αννα! Μη βασανίζε-
σαι έτσι!

—... Τό γνωρίζω πρό πολλού.
Οί έλλίδες μου φιλορρόησαν σιγά-
σιγά πού σās έβλεπα τόσο μα-
κριά από μένα, πού αισθανόμουν
τόν οίκο και την περιφρόνησή
σας κι' έμάντευα τά μυστικά της
ζωής σας. Και τό όνειρό μου...

—Πές μου το! είπεν ο Καίσαρ
πολύ σιγά!

—“Εστο! Είχα όνειρευθή να
ένώσω την άσθενή μου νεότητα
με τη δική σας την ώριμότητα,
την τόσο γαλήνιο και τόσο δι-
νική κατ' αυτόν τόν τρόπον τό
έργον της διασώσεως πού άρχί-
σατε στη Πομπηία, όπου ήλθατε
και μ' έναίξτε με θά έπικυρώνονταν με μία πράξη ύψιστης άφο-
σίσεως. “Ονειροπόλησα να ζήσω στο πλευρό σας, να σās παρα-
κολούθω σάν σια φίλοστοργή, να σās προσφέρω κάθε ώρα
και κάθε στιγμή άψευδη άλλ' ευχλωτή απόδειξη της λατρείας
μου, εύτυχής αν μπορούσα να σās χαρίσω λίγη ευδαιμονία, λίγη
χαρά... Και αυτή ή θυσία του έαυτού μου δεν άξιούσε ούτε
ευνωμοσύνη, ούτε ανταμοιβή... Θά είσαστε σείς ο σκοπός της
ζωής μου έως την τελευταία μου στιγμή; και θά σās εύλογούσα
έναν μ' άρήνατε να σās αγαπώ έν ειρήνη... Τί όνειρο! “Ηταν άτα-
ξία μου αυτή ή θυσία κάθε προσωπικού πόθου και πράξης, ανα-
ύποστητη τη θυσία να την βλέπετε καθημερινώς, να ζή στο στίτι
σας, να φέρη τό όνομά σας...

—“Ηθέλες να σέ παντρευτώ; ρώτησε ο Δίας.
—Να σās είμαι σύζυγος, παλλακίδα, έρωμένη, φίλη, σκλάβη.
—“Εγώ είμαι γέρος, είπε εκείνος με πικρία.
—“Εγώ είμαι νέα, αλλά πεθαίνω, Καίσαρ.
—Τό γήρας είναι θλιβερό πράγμα, “Αννα παγώνει την καρ-
διά και τό αίμα!

—Τί σημαίνει! Δεν σās ζητώ να μ' αγαπήσετε. “Εγώ σās
αγαπώ.

—Και δεν θά μου τό ζητήσετε ποτέ;
—Ποτέ!

—“Ορκίζου το!

—Τό ορκίζομαι.

—Τό ορκίζεσαι είς ό,τι έχεις ισρώτερο στον κόσμο;
και της μητέρας μου, οί όποιοι με προστατεύουν, στην ζωή της
άδελφής μου, στον ιερό έρωτα πού τρέφω για σās, ότι δεν θά
ζητήσω ποτέ να μ' αγαπήσετε.

—Δέν θά παραπονεθής για την ψυχρότητά μου;
—Δέν θά παραπονεθώ ποτέ και θά σās θεωρώ πάντοτε ως

εύεργέτη μου.

—Θά μ' αφήνης να πηγαίνω,
να έρχομαι, να γυρίζω και να
ξαναφεύγω χωρίς κλάμματα και
χωρίς έπιπλήξεις;

—Θά περιμένω με ύπομονή την
εύτυχισμένη ώρα πού θά γυ-
ρίσετε...

“Ο Καίσαρ έσιώπησε μερι-
κές στιγμές. “Εδίσταζε να διατυπώ-
ση και μία άλλη έρώτηση; αλλά
ή “Αννα με τά μάτια φλογερά
και ένωμένα τά χέρια έπερίμενε
έναγωνίως. “Ο Καίσαρ στεκόταν
όρθιος τώρα κι' αυτός.

—Δέν θά ζηλεύς; άπο-
φάσις, έπί τέλους, να ρωτώση.

—“Ω, Θεέ μου! Θεέ μου!
άνεκραξε ή νέα, σφίγγοντας τά
χείλη της. Είναι δυνατόν;

—“Όπως θέλεις! είπε εκείνος
ψυχρά. Βλέπω ότι σέ προσβά-
λω και σέ δυσαρעστώ. “Απαί-
τώ πράγματα άνώτερα των
δυνάμεών σου. “Ας διακόψωμε
αυτή τη συζήτηση.

“Εκανε κίνημα να φύγη.
“Η “Αννα ώρμησε προς αυτόν και
του άρπασε τό χέρι.

—“Οχι, όχι, μη φύγετε! Για όνομα του Θεού, μείνετε ένα
λεπτό ακόμη και ακουστό με. Θέλετε να μην είμαι ζηλότυπη;
Δέν θά είμαι ποτέ δεν θά ιδήτε σέ μένα ένα τέτοιο πράγμα...
ποτέ!. Θέλετε να δέχωμαι την γυναίκα πού άγιάτε;... Θέλετε
να δέχωμαι με άνοικτές άγκάλες όσες σās άρέσουν; Θέλετε να
γίνω ή καλύτερη φίλη των; Θά κάνω άμέσως ό,τι σās εύχαρι-
στεί. “Επιβάλετέ μου φοβερές δοκιμασίες. Θά τις ύποστώ. Θά
προχωρήσω έως τά έσχατα όρια στα όποια μπορούν να φθάσουν
τό σώμα και ή ψυχή.

—Θέλω μόνον να διατηρήσω την έλευθερίαν της καρδιάς
μου, τίποτε περισσότερο! είπε ο Καίσαρ σταθερά.

—Θά έχετε την έλευθερία της καρδιάς σας και σήμερα ό-
πως και άλλοτε, όπως και πάντοτε.

—“Ακουσέ με, “Αννα και προσπάθησε να με έννοήσης. Βάλε
κατά μέρος την προσωπικότητά σου λησμόνησε τί είσαι και κρίνε
σοβαρά τό παρόν και τό μέλλον. “Αννα, έγώ είμαι γέρος και έσύ
νέα. Αυτή ή διαφορά της ηλικίας, ή όποία μόλις διακρίνεται σή-
μερα, θά είναι φοβερή μετά δέκα χρόνια, έπειδή έγώ μέν όλο
και θά παρακμάζω, ένω έσύ άπεναντίας θά βρίσκεσαι στην πλή-
ρω άνδηση της όμορφιάς σου. Με την φαντασία σου δημιουρ-
γείς μία φανταστική ιδέα για μένα, ή όποία δεν ανταποκρίνεται
διόλου στην πραγματικότητα κι' αυτό θά τό έννοήσης άργότερα
χωρίς να τό θέλεις. Οί χαρακτήρες μας, τό ιδιώματά μας είναι
όλος διόλου άντίθετα και θά γίνουν πιο πολύ ακόμη, όσο θά περ-
νάνε τά χρόνια. Σκέψου τα όλα αυτά, συλλογίσου τά γρηγορεύα...
“Αννα, είναι ακόμα καιρός...

“Εκείνη, όταν τόν άκουσε να μιλά με τρόπο τόσο άνήσυχο
και πυρετώδη έτρόμαξε. “Ο Καίσαρ ήταν πραγματικά συγκινη-
μένος. Μία βαθιά ουτίδα αλάκωνε τό μέτωπό του, επάνω στο
όποιο ή “Αννα για πρώτη φορά έβλεπε έναν κορυφ πόθο. Φαι-
νότανε σάν νάνιχε χάσει την ψυχική εκείνη υπεροχή, πού τόν
κατεβασμένους από τό ψεύτικο βάθος της υπεροχής του, φαινό-

ταν τώρα άνθρωπινότερος και άσθενέστερος.

Για μία όκμή φορά της ύπέδειξε τό σφάλμα πούκανε να έ-
πιμένη και της συνέστησε να συγκρατηθή. “Εκείνη στάθηκε με τά
μάτια χαμηλωμένα.

—“Αλλά γιατί... είπε με φωνή τρομώδη, γιατί σείς πού είσθε
τόσο λογικός... τόσο ψυχρός... σείς πού περιφρονείτε τόν έρωτα,
γιατί θέλετε να κάνετε αυτή την θυσία; Ποιός σās έπεισε;
Ποιός σās ένίκησε;

—Δέν μου είπες ότι αυτό ήταν τό μόνο μέσον να σέ σώσω;
“Η Στέλλα Μαρίνι μου έγραψε μ' αυτό τό πνεύμα και νομίζω
ότι πρέπει να τό κάνω.

—“Ωστε τό κάνεις από οίκτο;

—“Όπως τό λές; άπήντησε εκείνος με ύπεκφυγή μη θέλοντας
να επαναλάβη τη σκληρή λέξη.

—“Ο Θεός να σās άνταμείνι για τόν οίκτό σας, είπε ταπεινά
ή “Αννα, σταυρώνοντας τά χέρια στο στήθος της.

“Επεκράτησε νεκρική σιγή. “Ο Καίσαρ έπερίμενε την απάν-
τησή της με τό κεφάλι σκυμμένο και σκεπτικός. “Η “Αννα έκύ-
ταζε τόν ουρανόν σάν να ζητούσε εκεί τό μυστικό του πεπρωμέ-
νου της.

—“Λοιπόν, “Αννα, τί αποφασίζεις;

—Γιατί μ' έρωτάτε; άπήντησε εκείνη μ' αλόγηση. Σās
αγαπώ, και χωρίς έσας θά πεθάνω... Κάθε τι είναι προτιμότερο
από τό θάνατο.. ό,τι δήποτε. Και σείς για μένα είσθε ή ζωή.

—“Ας είσοι λοιπόν ή σύζυγός μου και ή φίλη μου, είπε ο

Καίσαρ αποφασιστικά, προφέροντας τά
λέξεις άργά.

—Εύχαριστώ, άγάπη μου.

Και ή “Αννα έγονάτισε μπροστά του,
όπως μπροστά στο Θεό.

“Όταν εκείνος άπεμακρύνθη, ή “Αν-
να έσκυψε μ' ευλάβεια κι' έφίλησε τό
κιγκλιδωμά όπου είχε σπρηχθή όταν
μίλαγε με τόν Καίσαρα, έθιξε έλπιφρά
με τά χείλη της και τό στήριγμα του
έξοχικού καθίσματος, επάνω στο όποιο
εκείνος είχαν άκουμήσει τό κεφάλι
του. “Επειτα έκοψε όλα τά άνηθ των
μεγάλων δοχείων πού κοσμούσαν τη
βεράντα. “Εκοψε τά ρόδα, τά γιούλια
και τούς πανσέδες, τά κατακόκκινα γε-
ράνια, τά κρίνα και τις βιόλες και τά
νεέδες σε μία τεράστια άνθοδέσμη
πού την προώριζε για τό δωμάτιό της
έπειδή όλα εκείνα τά άνηθ είχαν ά-
κούση τη συζήτησή τους.

Πριν φύγη έκύτταζε για τελευταία
φορά με βλέμμα γεμάτο εύτυχία την
άπέραντη έκταση του ουρανού και της
θάλασσας. “Επέρασε μέσα από όλα τά
δωμάτια γυρεύοντας κάποιον για να του
μιλήση, έπειδή ή πολλή χαρά την έ-
πνιγε. “Ελειπαν όλοι. “Επήγε τότε στο
δωμάτιο της μητέρας της και νομίζον-
τας ότι έβλεπε κάποια όπτασία, έγονά-
τισε και με χέρια ύψωμένα έφιθύρισε:

—“Ω, μητέρα, μητέρα!... και συ τό
ίδιο θά έκανες...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

“Η “Αννα παρήγγειλε με την καμαριέ,α στην άδελφή της
Λαύρα πούμενε με τη Στέλλα στο άλλο άκρον του μεγάρου, ότι
έπρεπε να έτοιμάζεται για τό μεσημέρι θά ξεκινούσανε για τό
πεδίον του “Αρεως, και για μία στιγμή έστάθη όρθία στο μέσον
του θαλάμου, μη ξέροντας τί ν' αποφασίση και μη τολμώντας να
πάη εκεί όπου την τραβούσαν άδελά της τά μικροσκοπικά πόδια
της. “Ελας άπεφάσις. Στενός διάδρομος έχώριζε τόν κοιτώνα της
από τόν κοιτώνα του συζύγου της, άλλ' αυτός όμως μπορούσε να
πηγαινόεχεται έλεύθερα από άλλη είσοδο. “Εκτύπησε δειλά την
πόρτα με δύο ή τρία έλαφρά κτυπήματα. Σιγή έπικρατούσε στο
έσωτερικό. “Επειτα μία ψυχρή φωνή ρώτησε!

—Ποιός είναι;

—“Εγώ είμαι, Καίσαρ, είπεν εκείνη σκύβοντας, σάν να ήθελε
να κάνη να περάσουν τό λόγια της από την κλειδαρότρυπα.

—Μία στιγμή!... με συγχωρήσ!

Μετάνοησε σχεδόν γιατί πήγε και ένόχλησε τό κύριο της κι'
έπερίμενε με ύπομονή, έχοντας άκουπισμένο τό ωραίό της χέρι,
τό στολισμένο με δακτυλίδια, στο πόμολο της πόρτας... Ποτέ ο
σύζυγός της δεν της έπέτρεπε να μη άμέσως στο δωμάτιό του.
Την υπερέβαινε να μένη στην είσοδο, καρδιοκτυπώντας και συνε-
σταμένη. Σε λίγο άνοιξε ο ίδιος, έτοιμος πιά για να βγή.

—“Α! αγαπητή μου! είπε με τη συνηθισμένη λεπτότητά του,
άκωμη δεν είσαι ντυμένη;

Και την έκύτταζε με θαυμασμό, με ύφος πεπειραμένου άν-
θρώπου. “Ηταν τόσο δροσερή, τόσο νέα, τόσο όμορφη, με τά κά-
ταπρα χέρια της πού έβγαίνουν από τις πλατείες χειρίδες της
σάν άνθη από σάρα, με τόν ώραιο λαμό της πού πρόβλε μέσα
από την άνοικτη τραχηλιά με τά κουκλίστικα πόδια της χω-
σμένα στις μαύρες παντούφλες της, ώστε την έτίασε από τά χέρια,
την τραβήξε στο στήθος του και άκούμπησε τά χείλη του στα
δικά του. Της έδωσε ένα μόνο φίλημα! αλλά τά μάτια της “Αν-
νας άστράφταν γλυκά και τό ρόδινο στόμα της έμεινε μισανοι-
γτό. “Ο Καίσαρ έπήγε κι' έξαπλώθηκε στην κονιστή πολυθρόνα
του καπνίζοντας, ένω ή “Αννα στεκόταν άκουμισμένη σε μία
άλλη. Αισθανότανε πάντοτε κάποιο φόβο, όταν έμεινε στο εύ-
ρύχωρο δωμάτιο εκείνο, και άθελα γύριζε τό βλέμμα της προς τό
γραφείο του με τά πολλά συρτάρια, πού της φαινόταν ότι περιεί-
χαν σοβαρά μυστικά.

“Η “Αννα έκύτταζε τά συρτάρια, έκείνα με φλογερή περιέ-
γεια, χωρίς να τολμάη να ρωτήση τόν συζύγον της. “Αρχειτο

“Η “Αννα, με τά μάτια φλογερά και ένωμένα
τά χέρια έπερίμενε έναγωνίως.

μόνον να βάζη μετά τό πρόγευμά του
μία ωραία άνθοδέσμη πού άρωματίζε τό
γραφείο του. “Ο Καίσαρ έδειχνε στα
άνθη αυτό την συνηθισμένη άδιαφορία
του. Μερικές φορές έπαιρνε κανένα και
τόχε στην κομβιοδόχη του όλη την ή-
μέρα! άλλοτε περνούσε όλόκληρη έβδο-
μάδα χωρίς να τούς ρίξη ούτε ένα
βλέμμα.

Τόν έρώτησε αν θά έπήγαιναν στις
ίπποδρόμους με τό ίδιο άμάξι και έ
πειδή εκείνος είπε πως θέλει να πάη
μόνος του, τόν παρεκάλεσε να τις συνο-
δεύη και της τό ύπεσχέθη. Πήγε στο
δωμάτιό της και ντύθηκε, φροντίζοντας
να γίνη όσο μπορούσε πιο όμορφη για
ν' άρέση στον Καίσαρα.

“Η πόρτα σε μία στιγμή άνοιξε και
παρουσιάστη ή Λαύρα. Φορούσε λευκό
φόρεμα, όπως πάντοτε. Τό μεταξωτό υ-
φασμα περιέβαλε τό κανονικό σώμα της
με χαριτωμένες πτυχώσεις. Τό μεγάλο
καπέλλο της έσκεπάζετο από άσπρα
περά πού εκχυσίζον στο έλάχιστο φύ-
σημα και κρατούσε στο χέρι άνθοδέσμη
από θαμνίσια τριαντάφυλλα.

—Τί όμορφη πού είσαι! άνέκραξε ή
“Αννα. Ποιός σου τάδωσε αυτά τά ω-
ραία ρόδα;

—“Ο Καίσαρ, άπήντησε ή νέα με τη
μελωδική φωνή της.

—Δός μου ένα!... μου δίνεις; είπε ή
“Αννα, απλώνοντας τό χέρι.

“Επήρε τό άνθος και τό έστερέωσε
στον στηθόδεσμό της, εύχαριστημένη γιατί ο άνδρας της έπρόσ-
φερε λουλούδια στην άδελφή της. “Η καλλονή της Λαύρας βρί-
σκονταν τώρα στην πλήρη άνθησει, τά άβρά χαρακτηριστικά της
είχαν λεπτήνη ακόμη περισσότερο και τά φωτεινά μάτια της ά-
στράφταν κάτω από τόν ξανθόν φωτιστέφανον των χρυσών της
μαλλιών.

Είχε στέρεει στο γάμο της “Αννας χωρίς να δείξη ούτε λύπη
ούτε χαρά, χωρίς να έκφράση την γνώμη της γι' αυτόν. Πολλές
φορές όμως μειδιούσε και τό μαύ άμα εκείνο είχε κάτι τό παρά-
δοξο στα χείλη της νεαράς παρθένου. “Η γαλήνη της ήταν φαι-
νομενική τώρα, γιατί τά μάτια της σκοτεινιάζαν συχνά από άνε-
ξχνιάστους λογισμούς.

“Η “Αννα και μερικές φίλες της θέλησαν να της συστήσουν
να παντρευθή εκείνη όμως σήκωσε τούς ώμους της κατά τέτοιο
τρόπο πού δεν έτόλμησε κανείς να έπιμείνι. Μία φορά ο Καίσαρ
έθιξε άστεειούμενος συτό τό ζήτημα, άλλ' εκείνη άπήντησε μ' έ-
ναν καγχασμό τόσο προσβλητικό για τόν έρωτα και τό γάμο—
καγχασμό τόσο έρωτικό μ' όλη του την άγνότητα—ώστε εκείνος

ΔΥΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΔΕΣ

λη, θα τον κανονίσω εγώ μιά χαρά. Θά δής ότι,

το βράδυ θα πιούμε ένα ποτηράκι παραπάνω για την ψυχή του Σαμφόρ. Μή φοβάσαι. Με βλέπεις έμένα να φοβάμαι ;
Πραγματικά, ο Κύριος Βιντάλ δεν φοβόταν κα θ ο λ ο υ, μόνον που τὰ χέρια του έτρεμαν σάν ξερά φύλλα και τὰ λόγια έβγαιναν με δυσκολία απ' τον λάρυγγά του.

Έκείνη την στιγμή ακούστηκε στο δρόμο ένας άνατριχιαστικός βόμβος. Τό ζευγος Βιντάλ τινάχτηκε στο παράθυρο για να δη τί συνέβαινε.

Μπροστά άκριβώς στην πόρτα του σπιτιού τους, ένας γηραιός, τροχιστής τρόχιζε μιά στρατιωτική μπαγιονέτα. Δυο τρία αλητόπαιδα είχαν συγκεντρωθί γύρω από τον τροχιστή.

- Τί είναι αυτό, μπάρμπα ;
- Δέν βλέπετε; Μπαγιονέτα !
- Γιά τί δουλειά είναι αυτή ;
- Μονομαχία !
- Μονομαχία ! φώναξαν τρομαγμένα τὰ παιδιά.
- Ο γέρος χαμογέλασε.
- “Α ! δέν άξίζει τον κόπο να τρομάζετε. Έγώ πάντα άκονίζω σπαθιά και μπαγιονέτες για μονομαχίες. Οί χαζοί πηγαίνουν και σκοτώνονται τσάμπα και βερεσέ. Στην τελευταία μονομαχία είχα άκονίσει τόσο καλά τις μπαγιονέτες, ώστε ο ένας από τους δυο φιλαράκους κατέβασε μιά στον άλλον, και χράπ ! τούκαψε τὸ κεφάλι μονοκόμματα !

Στην λέξη «χαρά !» ο γέρος είχε σηκώσει την μπαγιονέτα που άκόνιζε και κύπησε επιδεικτικά τον άέρα μ' αυτήν.
“Η κυρία και ο κύριος Βιντάλ χάθηκαν ξαφνικά από τὸ παράθυρο : “Απλούστατα είχαν λιποθυμήσει και οί δυο !
“Υστερα από λίγη ώρα, ο τροχιστής βρισκόταν κάτω από τὸ παράθυρο του κυρίου Σαμφόρ. Πάλι έγινε συκέντρωση αλητοπαίδων, πάλι ο γέρος ανέφερε την τελευταία μονομαχία και τὸ κόψιμο τὸυ κεφαλιού του ενός από τους δυο αντιπάλους. “Ο κύριος Σαμφόρ είχε βγί στο παράθυρο για να δη τί συνέβαινε στο δρόμο. Παλληκαράς κι' αυτός από τους λίγους, είχε λιποθυμήσει έπίσης ακούοντας την υπόθεση του άποκεφαλίσμου και βλέποντας την μπαγιονέτα να κατεβαίνει άπειλητικά.

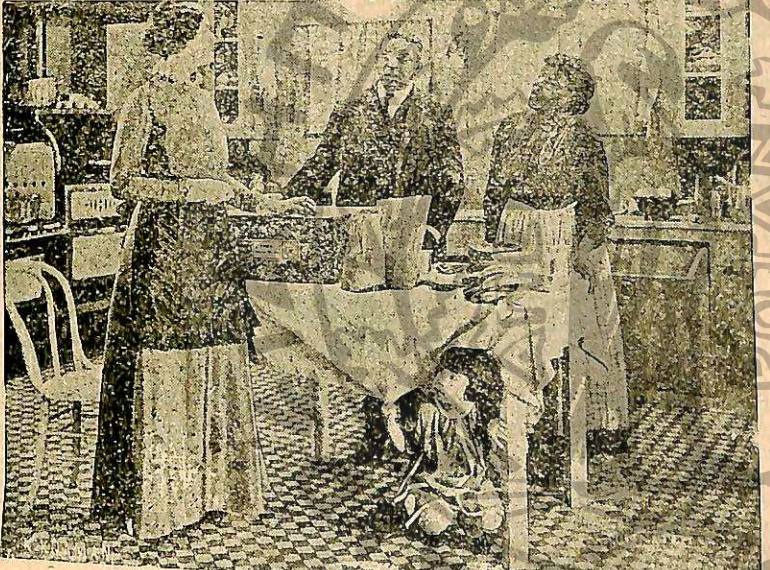
Μισή ώρα πριν από τὴ μονομαχία, ο κύριος Βιντάλ κατευθυνόταν με βήμα σταθερό πρὸς τὸ σπίτι του κυρίου Σαμφόρ. Στο δρόμο συνήντησε τὸν αντίπαλό του.

—Γειά σου, κύριε Σαμφόρ, είπε ο κύριος Βιντάλ. Σε σένα ερχόμουν.
—Τί σύμπτωσις ! άνεφώνησε ο κύριος Σαμφόρ. Κι' εγὼ ερχόμουν στο σπίτι σου !
—Ξέρεις, σκέφθηκα ότι θάταν κουταμάρα να άλληλοσκοτούσαμε, παραβαίνοντας τους Νόμους του Κράτους και τῆς Έκκλησίας, έξ στίσις του κουτσομπολιού του χασάπη και του γαλατά !
—Κι' εγὼ, επίσης, σκέφθηκα, άπήντησε ο κύριος Σαμφόρ, ότι δέν άξίζει τὸν κόπο να μονομαχήσωμε για ένα χαστούκι που μούδωσε. Σε βεβαίω ότι προτιμῶ να σε συγχωρήσω, αφού άλλωστε δέν φταις εσύ, αλλά τὰ κουτσομπολιά του κόσμου. Στο κάτω κάτω, χαστούκι έφαγα, χαστούκι πρέπει να δόσω για να ησυχάσωμε !

Και έχάιδεψε έλαφρά τὸ μάγουλο του αντίπαλό του.

Και οί δυο παλληκαράδες, πιασμένοι απ' τὸ μπράτσο, πήγαν να είδοποιήσουν τους μάρτυράς των.

“Οταν πήρε τὸ σχετικό τηλεφώνημα, ο διαιτητής των, λοχαγός εν άποστρατεία κ. Τρουβίλ, έσκασε στα γέλια :
—Καλά κάνω και στέλνω τὸν τροχιστή κάτω από τὰ παράθυρά τους ! μονολόγησε. Μου φαίνεται ότι, αντί να άπαγορεύη τις μονομαχίες, τὸ Κράτος, θάκανε καλλίτερα να οργανώνη που και που καμμιά, σε δημόσια συκέντρωση.

“Η μαγειρίσσα τὸ εἶπε στο χασάπη, ο μικρός διαβολάκος τὸ άκουσε...

“Η μαγειρίσσα τὸ εἶπε στον χασάπη, ο μικρός διαβολάκος τὸ άκουσε και τὸ διεκονίσωσε σ' ὅλη τὴ γειτονιά, ο χασάτης τὸ εἶπε στη γυναίκα του, ἡ γυναίκα του στὸν γαλατά, ο σάπης τὸ εἶπε στο ὑπηρέτη του κυρίου Βιντάλ και έτσι τὸ ζήτημα μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν πόλη.

Πράγματι, ἡ μαγειρίσσα του κυρίου Σαμφόρ είχε άκούσει ένα βράδυ τὸν κύριό της να λέγη έμπιστευτικά σ' ένα φίλο του ότι ἡ γυναίκα του κυρίου Βιντάλ είχε υπάρξει άλλοτε έρωμένη του. “Οταν ἡ πληροφορία έφθασε στα αυτιά του ὑπηρέτου του κυρίου Βιντάλ, ο ἡλίθιος έκρινε καλὸ να τὸ πῇ άμέσως στὸν κύριό του.

Τὸ αἷμα άνέβηκε στο πρόσωπο του κυρίου Βιντάλ. Παράτησε τὸν ὑπηρέτη του, έστριψε τὸ άρειμάνιο μoustάκι του και ὤρμησε στο δωμάτιον τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία, σάν ενάρετη Πηνελόπη, έπλεξε μιά φανέλλα για τὸν άνδρα της.

—“Ακούς; βροντοφώνησε ο κύριος Βιντάλ. Τ' άκούς ἡ δέν τ' άκούς ;
—Για τὴν ὥρα άκούω τις φωνάρες σου μονάχα, άπήντησε άπαθέςστα ἡ γυναίκα του.

“Ο κύριος Βιντάλ κύπησε τὴν γροθιά του πάνω στην πόρτα. “Ο Σαμφόρ διαδίδει ότι προτιμῶ σε πάρω ἥσουν έρωμένη του. Και γὼ ο ἡλίθιος σε φορτώθηκα με τὸ φραγκοπαναγίστικο ὕψος σου !

“Η κυρία Βιντάλ παρ' ὀλίγον να λιγοθυμήση. Κατ'ὄρθωσε να συγκρατηθί, άνασηκώθηκε άπότομα και κάτωχρη φώναξε :

—Εἶναι ψέμμα, αἰσχρὸ ψέμμα ! “Ο παληάνθρωπος ! Με είχε ζητήσει πράγματι σε γάμο, άλλ' εγὼ τὸν είχα στείλει στην Νορβηγία να κόβη ξύλα. Έρωμένη του εγὼ ; Θεέ μου, πὼς επιτρέπεις να λέγονται τέτοια ανήθικα πράγματα !

“Ο κύριος Βιντάλ κύταξε καλά τὴν γυναίκα του και, θαυμάσιος ψυχολόγος, έκρινε ότι ἡ καλή του Φρανσίν δέν μπορούσε ποτε να λέη ψέμματα. (“Οσοι ενδιαφέρονται για τις παρρηθέςεις, άς μάθουν, εν παρρηθέςεις, ότι «ἡ καλή Φρανσίν» του κυρίου Βιντάλ είχε πραγματικά υπάρξει έρωμένη ὄχι μόνον του κυρίου Σαμφόρ, αλλά και δυο άλλων άκόμη κατοίκων του χωριού).

“Ο κύριος Βιντάλ λοιπὸν άγκάλιασε τὴν γυναίκα του και τῆς υπεσχέθη να τιμωρήση τὸν αἰσχρὸ συκοφάντη.

Τὸ βράδυ πράγματι, στο καφενεῖο τῆς συνοικίας, ενὼ ο κύριος Σαμφόρ έπινε άμέριμνος τὸν καφέ του και οί άλλοι πελάται ἦσαν άπασχολημένοι με τις τράπουλες και τὰ τάβλια τους, ένα ἡχηρότατο χαστούκι έκανε πενήντα κεφάλια να στραφούν άπότομα για να δὴν τὸ μάγουλο του κυρίου Σαμφόρ κατακόκκινο και να άκούσουν τὸν κύριο Βιντάλ να τὸν άποκαλῇ : “Παληάνθρωπε ! “Η συνέχεια του έπεισοδίου ὤληξε φυσιολογικῇ. “Ο κύριος Σαμφόρ τινάχθηκε ὄρθιος και έδωσε στὸν κύριο Βιντάλ τὴν κάρτα του. “Ωρίσθησαν οί μάρτυρες και ο διαιτητής. “Ο τελευταίος αὐτὸς εὐρέθη ευκολώτατα. “Ηταν ὁ άπόστρατος λοχαγός Τρουβίλ, ὁ ὁποῖος, σημειωτέον, ὤρισε και τὰ ὄπλα τῆς μονομαχίας : Στρατιωτικῆς μπαγιονέτες...
“Η μονομαχία θά γινόταν τὴν άλλη ἡμέρα, κατὰ τὸ βραδάκι.

Δύο ὥρες πρὸ τῆς μονομαχίας, ο κύριος Βιντάλ προσπαθοῦσε να καθισυχάση τὴν γυναίκα του, ἡ ὁποία εχυνε ποτάμι τὰ δάκρυα.
—Δέν είναι τίποτε, Φρανσίν μου. Ξέρεις πολὺ καλά ότι θά διαλύσω κυριολεκτικῶς τὸ παλητοτόμαρο αὐτὸ τὸν Σαμφόρ.

—Φοβάμαι, φοβάμαι μήπως σε σκοτώση αὐτὸς ο βάναυσος, έλεγε ἡ κυρία Φρανσίν άνάμεσα στα δάκρυά της.
—Να με σκοτώση; “Αστείουέσαι, παιδί μου; Μή ; σε μέ.

ρα έγύρισε τὸ πρόσωπο για να μην άπαντήση.
“Ο Λουδοβίκος, κάνοντας ότι δέν είδε τίποτα έβεβαίωσε τὴν “Αννα ότι τὸ φόρεμά της ἦταν πολὺ ὡραίο, έκανε διάφορα καλαμπούρια, έκανε ένα μικρὸ κακεντρέχῃ ὑπαινιγμὸ για τὸν Καίσαρα και τὴν ἡλικία του και τέλος άπεμακρύνθη.

“Η άρνησις τῆς “Αννας “Ακουαβίβα με τὴν ὁποίαν ἦταν τρελά έρωτευμένος, τὸν είχε λυτήσει. Διατηροῦσε γι' αὐτὴν ζωηρὸ αἰσθημα συμπαιθείας και οί σχέσεις των ἦσαν εἰλικρινείς και έργαδοιοι. “Αλλ' ἡ “Αννα δέν έκαταλάβαινε τίποτε πλέον γι' αὐτὴν ὄλος ὁ κόσμος ἦταν ὁ Καίσαρ. “Απὸ ὅλη τὴν συζήτηση με τὸν Λουδοβίκον δέν θυμότανε άλλο τίποτα, παρὰ ότι τῆς εἶπε πὼς τὸ φόρεμά της ἦταν ὡραίο.

“Ο Καίσαρ Δίας ἤλθε τέλος και έπρότεινε στήν Λαύρα να πάνε μαζί στο ξύγισμο. Ζήτησε ἡ “Αννα να πάη κι' αὐτή, άλλ' ὁ άνδρας τῆς άρνήθη. Καί έπειδὴ εκείνη επέμενε.

—Θά γίνωμε γελοῖοι ! άπήντησε εκείνος άότομα. Τί διάβολο ! Δέν θά κάνωμε διαρκῶς τὸ ταξίδι του γάμου μας, ευτυχώς !

“Εδωσε τὸ μπράτσο στήν γυναικαδέλφη του και άπεμακρύνθησαν. “Η “Αννα ένοιωσε τότε να σφίγγεται τόσο πολὺ ἡ καρδιά της, ὥστε έστηρίχθη κάπου για να μην πέση. “Αλλά γιατί έπονούσε ; έσκέφθη. Μήπως δέν τὰ είχαν κανονίσει ὅλα αὐτά ;

Γύρω τῆς παιδοῖ ψιθύροι βομβούσαν στήν έλαφρὴ αἰμόσφαιρα. Τὸ πλήθος φλυαροῦσε, γελοῦσε. Οί γυναῖκες φροντωμένες, με τὰ μάγουλα φλογισμένα, άφηναν να φαίνονται τὸ κάτωσπινθ δόντια τους οί νέες χαμογελοῦσαν με μάτια που άστραφταν και ὕγρα, με τὴν ψυχὴ γεμάτη από λάμψη και νεότητα : οί άνδρες ὤφισταντο τὴν γοητεία των πραγμάτων, τὸ άκατανίκητο γυναικεῖο θέληστρο. Καί εκεί μακριά, βέβαια ἡ σώφρων. “Αθηνά θά χαμογελοῦσε κι' αὐτὴ στὸν Καίσαρα Δίας.

“Η “Αννα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἰσθηματικὴ γιορτὴ άντιπροσώπευε τὴν ψυχὴ τὴν καρφωμένη στὸν πόνο, τὴν κλεισμένη σε κάθε έλπίδα και κάθε ευτυχία. Γιατί δέν έχάθισε σπίτι της ;

“Ο Καρράτσιολο έπῆγε κοντὰ της και θέλησε να τὴν κάνει να εὐθυμήση, δοξίμασε μάλιστα να τῆς θυμίση τὸ παρελθόν, τῆς παρεπονέθη που τὸν έφέρετο άσχημα, άλλ' αὐτὴ δέν άλλαζε τρόπους.

“Η πρώτη ἡμέρα των άγώνων έληξε. “Η “Αννα έσηκώθη και κύταξε να ἴδῃ τὸν άνδρα της, ὁ ὁποῖος έφθασε βιαστικῶς κρατώντας στο μπράτσο του τὴν Λαύρα, που κατακόκκινη κάτω από τὸ πέπλο τῆς έμίριζε νευρικῶς τὸ μαραμένο μπουκέττο των ρόδων.

Κατέβηκαν. “Ο Καίσαρ τις έτοποθέτησε στο άμάξι των και τὸς εἶπε ότι δέν θά έπήγαινε σίτι μετὰ τους και οὔτε να τὸν περιμένουν για τὸ φαγητό, γιατί θά έγευματίζε στο σπίτι τῆς κομῆσις “Αλεμάνια με τὸν “Ιούλιον Καράλα και τὸν Μάρκο Παλιάνο. “Εφυγε με τὸν Καρράτσιολο και ἡ “Αννα διέταξε τὸν άμαξηλάτη να τις πάη σίτι τους.

“Η σιωπὴ των δυο γυναικῶν έσυνεχίσθη σ' ὄλο τὸν δρόμο τῆς επιστροφῆς. “Οταν έφθασαν στή Φορία ἡ “Αννα έφόρεσε τὸ έπανωφόρι της γιατί έκρύωνε. “Η Λαύρα τυλίχθηκε με τὴν άσπρη σάρπα της. Καί αὐτὴ επίσης, τὴν παγωμένη και κατακίτρινη, ενὼ στα μάτια της έλαμπαν παράδοξοι λογισμοί.

“Η “Αννα άνέβηκε με κόπο τις σκάλες του μεγάρου της και εδῆλωσε στήν Λαύρα ότι δέν θά δειτνοῦσε τὸ βράδυ γιατί είχε πονοκέφαλο.

“Οταν βρέθηκε στο δωμάτιό της, έβγαλε τὸ καπέλλο της, έξέσχισε τὸ πέπλο, επέταξε τὴν ὀμπρέλλα της κι' ότι άλλο κρατοῦσε, σωριάσθηκε σε μιά πολυθρόνα κι' άρχισε να κλαίη. “Η φωτογραφία του Καίσαρος πούηταν στο γραφεῖο άντίκρου τῆς νόμῆς ότι τὴν έκορόιδευε και αὐτὴν και τὴ ζωὴ και τὸν έρωτα. Τὴν έπῆρε στα χέρια της πούτρεμαν, τὴν εκύτταξε με άπειρη στοργή και καταφιλώντας τὴν θλίβερά έπιθύρισε.

—“Αγάπη μου, αγάπη μου ! γιατί με κάνεις να πάσχω ; “Εγὼ δέν κάνω τίποτε άλλο παρὰ να σε αγαπῶ και συ με κάνεις να πεθύνω.

Οί ὥρες περνούσαν και αὐτὴ έμενε κλαίγοντας στο σκοτάδι. “Αργότερα, κατὰ τὸ βράδυ, μιά λάμψις προσέβαλε τὰ μάτια της. Μιά λευκὴ μορφή πυρρυσίασθη, κρατώντας άναμμένο κερί. “Η “Αννα με κόπο άνεγνώρισε τὴν αδελφὴ της.

“Η νέα άφησε τὸ κηροπήγιο έπάνω στο τραπέζι κι' έσχυψε πρὸς αὐτὴν. “Η “Αννα για πρώτη τότε φορὰ στή ζωὴ της, είδε τὰ μάτια τῆς Λαύρας γεμάτα δάκρυα. “Αντὶ να τὴν παρηγορήση τῆς εἶπε με άνέκφραστη άπελπισία.

—Κι' εσύ κλαῖς ; Γιατί.

(“Ακολουθεῖ)

τὴν εκύτταξε με θυμασμό και δέν τῆς εἶπε τίποτε πλέον.
“Η “Αννα από λεπτότητα εκρύβε όταν ἦταν μπροστά ἡ Λαύρα τὸ σφοδρὸ πάθος της πρὸς τὸν άνδρα της, γιατί στο βάθος τῆς ψυχῆς της συναισθάνετο ότι εκείνη κατέκρινε ὅλον της τὸν βίον, από τὸν πρώτον της έρωτος πρὸς τὸν “Ιουστίνον Μορόγλι, μέχρι τὸν γάμου της με τὸν Καίσαρα. Δέν άντῆλλοσαν ποτε λέξη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Οί σχέσεις μεταξύ τῆς Λαύρας και του γαμβροῦ της είχαν γίνει οικειότερες.

—Πότε είδες τὸν Καίσαρ; ρώτησε ἡ “Αννα.
—Δέν τὸν είδα μούστειλε αὐτὰ τὰ άνθη στο δωμάτιό μου.

—Εἶναι πολὺ καλὸς ὁ Καίσαρα ! εἶπε ἡ “Αννα κυττάζοντας τὴν φωτογραφία του άνδρός της, που τὴν είχε κορνιζώσει με πλατίνα και τὴν είχε στο γραφεῖό της.

—Πολὺ καλὸς, επανέειρε ἡ Λαύρα σάν πιστὴ ἡχώ.

Πήγαν στήν σάλλα να περιμένουν τὸν Καίσαρα. “Εκείνος έφθασε καθυστερημένος λίγο και στενωχωρημένος γιατί ἦταν υποχρεωμένος να πάη οίκογενειακῶς στὸν ἱππόδρομο. “Εκανε ένα κομπλιμέντο στήν Λαύρα, ενὼ τὴν “Αννα οὔτε τὴν έπρόσεξε καν και για μιά στιγμή ὅλη ἡ ποίσις τῆς εαρινῆς ἡμέρας έξηφανίσθη από τὰ λυπημένα μάτια τῆς νεαρῆς γυναίκῆς.

“Ανέβηκαν στο άμάξι. “Η Λαύρα ἦταν θαυμασία και κρατοῦσε τὴν άνθοδέσμη στα γόνατά της. “Η “Αννα έχάθισε δίπλα της και ὁ Καίσαρ απέναντί τους, στενωχωρημένος που είχε αὐτὴ τὴν θέση και πὺ δέν ἦταν δίπλα στήν κόμησσα Κλάρα “Αλεμάνια, που περνώοντας τὸν έχαιρέτῆσε με ένα χαμόγελο πραγματικῶς θαυμάσιο. “Η “Αννα έμάντεψε τὸς στοχασμούς του, γιατί τὰ μάτια της εδῶλοσαν από δάκρυα. “Εκείνος τὸ παρατήρησε και ἡ πληξίς του έμεγάλωσε.

—Αἰ;... τί είναι; τὴν ρώτησε με περιφρονητικὴν ψυχρότητα, —Τίποτα! άπήντησε εκείνη, γυρίζοντας τὸ κεφάλι για να κρύψη τὴν συγκίνησή της.

Αὐτὴ ἡ ερώτησις και αὐτὴ ἡ άπάντησις ἦσαν ὀλόκληρη ἡ οίκογενειακὴ σκηνὴ φιλονικίας γιατί σκηναί άλλου είδους δέν συνέβαιναν ποτε μεταξύ τους. “Ο βίος των είχε κανονισθί από τὴ συμφωνία πούκαναν τὴν νύκτα μπροστά στή θάλασσα του Σορρέντο. “Εκείνη ὤφισατο ὅλους τὸς ὄρους, ενὼ εκείνος έπροσποιετο ότι δέν έβλεπε καθόλου τις θλίψεις και τὰ δάκρυά της : αὐτὸς τὸ ἴδιο. “Οταν ὅμως ἡ λύπη τῆς δυστυχισμένης γυναίκῆς εδείχνετο πὸ θυροβώδης αὐτὸς εὔρισε τὴν κοτάλληλη φράση για να τῆς υπανθυμίση τὴν υπόσχεσή της κι' εκείνη υπάκουε.

Σ' ὄλο τὸ δρόμο δέν έλεγαν τίποτα. “Οταν τὸς προσπέρασε ὁ Λουδοβίκος Καρράτσιολο ὀδηγώντας τὸ άμάξι του, τὸς έχαιρέτησε ευγενικά και άπεμακρύνθη ὡς βέλος. “Ηταν πραγματικῶς άξίεραστος.

—Τί ὡραῖος νέος ! άνεφώνησε ὁ Δίας με εἰλικρινὴ θαυμασμό.

“Η Λαύρα, που έξέφραζε έλεύθερα τὴ γνώμη της για τὸς νέους, τὸν εὔρισε πολὺ κομφὸν και δέν εκρυψε ότι τῆς άρεσε, να τὴν κατακίση.

“Εφθασαν στὸν ἱππόδρομο. “Η κόμησσα “Αλεμάνια, έχαιρέτησε τις δυο αδελφές, ενὼ κατέβαινε από τὸ άμάξι της. “Η “Αννα άπήντησε φιλικῶς, άλλ' ἡ Λαύρα έκανε ένα απλό κίνημα με τὸ κεφάλι και δέν εκρυψε από τὸν γαμβρό της, όταν εκείνος τὴν ρώτησε, ότι δέν τῆς άρεσε καθόλου.

Οί δυο γυναῖκες άνέβηκαν στο ἰδιαιτερο θεωρεῖο των εταίρων τῆς “Ιπικῆς “Εταιρίας. “Ο Καίσαρ αφού τις έτοποθέτησε καλά, τὸς εἶπε ότι θά γυρίζε μετὰ τὴν τρίτη ἱπποδρομία γιατί κούφιση.

Διάφοροι κύριοι χαιρετοῦσαν τις δυο νέες και σε μιά στιγμή ὁ Λουδοβίκος Καρράτσιολο τις έπλησίασε κι' έχάθισε μαζί του ματα.

“Η Λαύρα δέν έδειχνε ενδ.αφέρον για τὴν συζήτηση. “Εκύτταζε με τὸ τηλεσκόπιο τὸ σύρε κι' έλα του κόσμου. “Εξαφνα άνε

—Να ὁ Καίσαρ.

Πραγματικῶς ὁ Δίας περπατοῦσε άργὰ με τὴν κόμησσα “Αλεμάνια και δυο άλλους κυρίους. “Η Βιεννέζα κυρία ἦταν ὀμορφώτερη από κ'θε άλλο φορά. “Ο Καίσαρ φαινόταν γεμάτος ζωή. “Ερωτοτροποῦσε ευγενικά με τὴν κόμησσα, τερώνιας άφογη στάση. “Οταν περνούσαν κάτω από τὸ θεωρεῖο, ὁ Καίσαρ έχαιρέτησε φιλοφρονητικῶς τὴν σύζυγό του και τὴν γυναικαδέλφη του. “Η “Αννα χαμογέλασε για να κρύψη τὴν θλίψη της, ἡ δὲ Λαύρα

ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΟΥ ΤΗΣ ΜΟΙΑΖΕΙ

Τὸ Γράμμα ἔλεγε : «... Εἶναι ἡ τελευταία ἐπιθυμία της κυρίας νὰ σὰς γράψω ἀπὸ τὴν θάψω γιατί δὲν ἤθελε νὰ τὴν δῇτε μ' ἓνα πρόσωπο ἐντελὼς παραμορφωμένο ἀπὸ τὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Δὲν ἤθελε νὰ σβύση ἀπὸ τὰ μάτια σας τὸ πρόσωπο πού ξέρα-

τε... » Ὁ Ἀνδρέας Μαρέτι διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε, σαστισμένος, ἐκείνου τὸ γράμμα, σκεπτόμενος πὼς δὲν ἦταν δυνατόν ἡ Λέντα νὰ σκοτώθηκε σ' αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Ἡ Λέντα, ἡ γυναίκα του.

Εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι ὅσπερ ἀπὸ μιὰ δραματικὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας. Κι' αὐτὴ ἡ σκηνὴ δημιουργήθηκε ἐξ αἰτίας του γιατί ἡ Λέντα βρῆκε στὴν τσέπη του ἓνα γράμμα τῆς Μπιμπέτ, τῆς ἐρωμένης του.

Ν' ἀρνηθῇ τίς σχέσεις του μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα δὲν ἦταν δυνατόν κι' ἡ Λέντα ἀγανακτισμένη, ἀπογοητευμένη, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι της γιατί δὲν μπορούσε νὰ ζήσει μ' ἓνα σύζυγο πού τὴν ἀπατοῦσε. Εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἑλβετία, ὅπου ζοῦσαν οἱ συγγενεῖς της, ὀδηγώντας αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ κομψὸ αὐτοκινητὸ της. Ἡ Τίλντα, τὴν καμαριέρα της, τὴν εἶχε ἀκολουθήσει.

Εἶχε πεθάνει λοιπόν. Ἡ περιπέτειά του μὲ τὴν Μπιμπέτ ἐδημιούργησε ὅλη αὐτὴ τὴν τραγωδίαν, πού τώρα εἶχε τελειώσει κι' αὐτὴ.

Ὁ Ἀνδρέας ἐνοιθε τώρα ἓνα μεγάλο κενὸ στὴ ζωὴ του καὶ γύρω του αἰσθανόταν ἀκόμα τὸ ἄρωμα τῆς γυναίκας του πού δὲν ὑπῆρχε πιά.

Ἀπεφάσισε νὰ ταξιδεύῃ γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ ζητώντας μιὰ ἄλλη καινούργια περιπέτεια. Πούλησε ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία του κι' ἐγκατέλειψε τὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα.

Περιπλανήθηκε σ' ἐκεῖνα τὰ πάγκα πού εἶχε ζήσει κάποτε μὲ τὴν Λέντα, εἶχε πάντα τὸ δωμάτιό του τριαντάφυλλα (τὰ λουλούδια πού ἀγαποῦσε ἡ γυναίκα του) καὶ πῆγαινε τακτικὰ στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος κι' ἔκλαιγε τὸ θάνατό της.

Ἔτσι πέρασαν δύο ὁλόκληρα χρόνια πού τοῦ χάρισαν ἀρκετὲς λευκὲς τρίχες στοὺς κροτάφους του καὶ χιόνισαν στὴν καρδιά του.

Ἐνα βράδυ κατέλυσε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τῆς Ριβιέρας. Μόλις κάθισε στὴν τραπέζιαν κι' ἐπαιρνε τὸ ὀρεκτικὸ του, τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πηροῦνι ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια του ἐνῶ τὰ μάτια του ἔμειναν καρφωμένα σ' ἓνα ὄραμα πού χωρὶς ἀμφιβολία, θάταν ὑπερφυσικό.

Μιὰ γυναίκα μὲ μαύρη τουαλέττα, μὲ τρία κίτρινα τριαντάφυλλα στὸ στήθος της, καθόταν σ' ἓνα τραπέζι πὺλ μακρὸν ἀπὸ τὸ δικό του, μαζὶ μ' ἓνα μελαγχολικὸν νέον μὲ τὸν ὅποιο συνμιλούσε. Καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ Λέντα ἡ σύζυγός του.

Ἡ Λέντα ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ Λέντα ἡ σύζυγός του. Μιὰ πού τῆς μοιάζει!

Μὰ τὴν κυττοῦσε διαρκῶς μὴ μπορώντας ν' ἀποσπᾶσθαι ἀπ' αὐτὴ τὸ βλέμμα του καὶ μέσα στὸ μυαλό του ὠρθωνόταν τὸ ἐρώ-τῳ πολὺ. »

Σηκώθηκε, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸ φαγητὸ πού τοῦ σερβίρισαν, καὶ πῆγε στὴ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου.

Οἱ πληροφορίες πού πῆρε δὲν τὸν διεφώτισαν διόλου. Ἡ κυρία λεγόταν Νόρα Βάλλι κι' ἔμενε στὸ 123 δωμάτιο. Τίποτε περισσότερο.

Ὅστε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν δημιούργημα τῆς φαντασίας του καὶ θὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σωσία τῆς γυναίκας του.

Ξαναγύρισε στὸ τραπέζι του κι' ἄρχισε πάλι νὰ παρακολουθεῖ καθε κίνηση καὶ κάθε χαμόγελό της ἕως τὴν ὥρα πού ἐκείνη σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Χαιρετίσθη τὸ συνοδὸ της καὶ προχώρησε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ ἀσανσέρ.

Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ περιέργεια ἔκαναν τὸν Ἀνδρέα νὰ πάρῃ μιὰν ἀπόφαση. Τὴν παρακολούθησε καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν ἀναγγεῖλουν χτύπησε τὴν πόρτα της.

Τοῦ ἀνοίξε ἡ ἴδια κι' ὁ Ἀνδρέας μπῆκε μέσα τρικλίζοντας.

Ἡ γυναίκα τὸν κύτταξε ἀδιάφορη σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ.

Ὁ Ἀνδρέας συνεχέντρωσε ὅλο τὸ θάρρος του καὶ εἶπε: —Συγγνώμην, κυρία. Ἡ αἰτία πού μ' ἔφερε κοντὰ σας εἶναι καί τὸ ἀπίστευτο πού ἀσφαλῶς θὰ σὰς κάμῃ νὰ γελάσετε.

Ἡ κυρία ἔκανε μιὰ χειρονομία διαμαρτυρίας. —Καθόλου! Γιατί θὰ μὲ κάμῃ νὰ γελάσω; Καθίστε, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ φωνὴ της, ὁ τόνος πού χρωμάτιζε τίς λέξεις, οἱ χειρονομίες πού συνάδευαν τὰ λόγια της κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ματιὰ πού τοῦρριχνε καθὼς μιλοῦσε, ἦσαν τῆς Λέντας.

Ὁ Ἀνδρέας δέχτηκε τὸ καθίσμα, πού τοῦ ἔδειξε μὲ ἓνα νεῦμα ἡ κυρία, γιατί ἄλλως τε, δὲν θὰ τοῦ ἦταν δυνατόν νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του.

Ἡ γυναίκα στάθηκε ὀρθὴ ἠπέναντί του ἀκουμπώντας σ' ἓνα ἐπιπλο, ἐπάνω στὸ ὅποιον βρισκόταν μιὰ μεγάλη φωτογραφία ἐνός νέου πού χαμογελοῦσε. Ἡ ἔξεταστικὴ ματιὰ τοῦ Ἀνδρέα ἀνεγνώρισε τὸ νέον πού πρὸ ὀλίγου συνώδευε τὴν κυρία στὸ ρε-στωρᾶν.

—Λοιπόν, κύριε, σὰς ἀκούω! εἶπε ἡ γυναίκα.

—...Ὀνομάζεσθε Νόρα Βάλλι; ρώτησε τραυλίζοντας ὁ Ἀνδρέας.

—Πράγματι, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά μου, ἀπήντησε ἥρεμα ἡ ἐκείνη.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἀνδρέα ἔπεσε πάλι στὴ φωτογραφία καὶ μιὰ αὐθόρμητη ἐρώτησις ἀνέβηκε στὰ χεῖλιν του.

—Κι' ὁ νέος πού σὰς συνώδευε εἶναι ἄνδρας σας ἢ ἀρραβωνιαστικός σας;

Ἡ κυρία ἔκανε ἓνα μορφασμὸ ἀδιαφορίας. —Ὅτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο ἀπῆντησε.

Ὁ Ἀνδρέας τὴν κυττοῦσε στὰ μάτια κι' ἐνοιθε νὰ ζαλίζεται. Σκεπτόταν τὴ μετενσάρκωση, τὴ μετεμψύχωση, τὸν πνευματισμὸ, ὅλον τὸν κόσμον τοῦ μυστηρίου τὸν ὅποιον ποτε δὲν εἶχε δώσει πίστη, καὶ πού τώρα θάθελε νὰ τὸν πίστευε ἂν μ' αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ ξαναποκτήσῃ τὴ Λέντα.

—Μὰ σεῖς, κυρία, δὲν ζητᾶτε νὰ μάθετε ποῖος εἰμαι; ρώτησε.

Ἐκείνη χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ νευρικὰ. —Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκη, εἶπε.

—Γιατί;

—Δὲν ἤξερα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς δὲν θάταν ἀρκετὸ ἓνα ψεύτικο ὄνομα γιὰ νὰ κρύψῃ ἓνα πλάσμα ἀπ' ἐκεῖνον πού τὸ ἀγάπησε καὶ πὼς δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ξεχαστῇ μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται πιά.

Δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ Ἀνδρέας μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ της καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ ὅλη τὴ δύναμη.

—Λέντα! Λέντα! ἀγάπη μου!

Ἐξάφνα τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὴ φωτογραφία τοῦ νέου καὶ μὲ παράγμῳ διάβασε μιὰ ἀπείροψη:

«Στὴν Νόρα, μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη, δικός της γιὰ πάντα». Διὰ μιᾶς ὅλη της ἡ εὐτυχία ἐσβύσε. Ἀφῆσε τὴ γυναίκα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐσπρώξε ἀπομακρυνόντας τὴν.

—Ὅστε δὲν εἶναι σύζυγός σου, οὔτε ἀρραβωνιαστικός σου; εἶπε, ἄρα εἶναι ἐραστής σου! Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἐγκατέλειψες τὸ σπίτι μας καὶ δὲν θὰ ξαναγύριζες ποτε πιά.

Ἡ Λέντα τὸν κύτταξε μ' ἐκπληξή. —Μὰ γιατί τότε θὰ σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια —εἶπε— καὶ νὰ μὴν ἐπέμενα πὼς εἰμαι ἡ Νόρα Βάλλι;

—Γιατί ἤξερες πὼς θ' ἀνεκάλυπτα ποιά ἦσουν!

Τὸ πρόσωπο τῆς Λέντας ἀλλοιώθηκε ἀπὸ ἓνα σπασμὸ ἀπελπισίας.

—Πόσο ἀπατάσαι, εἶπε, ὅπως πάντα ἀπατήθηκες ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, τὴ γυναίκα σου! Ὅταν σ' ἀγαποῦσα μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου, προδίδες τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὸ χατήρι μιᾶς γυναίκας τοῦ δρόμου. Ἀπογοητευμένη τότε, νομίζοντας πὼς μὲ μισοῦσες θέλησα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι σου, γιὰ πάντα. Καὶ τὸ ἔκανα. Μὰ ὅταν ἔμαθα πόσο σοῦ κόστισε αὐτό, ὅταν ἔμαθα πὼς ταξίδευες γιὰ νὰ μπορέσης νὰ ξεχάσῃς, ταξίδευα κι' ἐγὼ κοντὰ σου, χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃς καὶ νὰ τώρα πού παρουσιάστηκα ἐδῶ. Σὲ περιμένα κι' ἤρθεσ! Ἐχάσας, συγχώρησας τὸ σφάλμα σου γιατί ἡ ἀγάπη μου εἶναι πῶς μεγάλη ἀπὸ τὸ κάθε τι στὸν κόσμον, γιατί ἀνεγνώρισα ὅτι ὑπῆρχε ὑπερβολικὰ σκληρότη. Μπορεῖς τώρα νὰ μὲ συγχωρήσῃς; εἰς! Νὰ προφέρῃς αὐτὴ τὴ λέξη πού θὰ σβύσῃ τὸ παρελθόν!...

Ὁ Ἀνδρέας τὴν κυττοῦσε κι' ὁ ἥχος ἐκείνων τῶν λέξεων τοῦ φαινόταν ψεύτικος, ὑπερβολικός, ἀπατηλός. Σήκωσε τὸ βλέμμα

του καὶ κοντὰ της ἀντίκρυσε πάλι τὴ φωτογραφία τοῦ ἄλλου. Τὰ λόγια πού σχηματίσθηκαν λίγο πῶς πρὶν στὴν ψυχὴ του πνίγηκαν στὸ λαϊμὸ του κι' ἀπ' τὰ χεῖλιν του κύλησαν ἄλλα σληρά.

—Ἡ δικαιολογία σου εἶναι πολὺ ἔξυπνη ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν πιστέψω. Παίζεις μὲ τίς πῶς δύσκολες περιστάσεις τῆς ζωῆς μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Μὰ ἐγὼ δὲν εἰμαι πιά τὸ ἀνδρείκελό σου. Ἀρκεῖ ὡς ἐδῶ!

Ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀφήνον-τας τὴ Λέντα σαστισμένη.

* *

Περιπλανήθηκε μέσα στὴ νύχτα κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφως, στὴν ἀποκοιμισμένη ἀκρογιαλιά. Ὑστερα ἐπέστρεψε καὶ μπῆκε σ' ἓνα κέντρο ὅπου χόρευαν καὶ γλεντοῦσαν. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ γύρω του κι' ἀνατρίχιασε. Ἀπέναντί του, ὠχρὸς καὶ νευριασμένος στεκόταν ὁ ἄνθρωπος τῆς φωτογραφίας, ὁ ἐραστής τῆς Λέντας. Ἦταν ὁ ἐφιάλης του! Ὁ Ἀνδρέας ἐξακολούθησε τὸ παιχνίδι του, κέρδισε ἀρκετὰ ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔχασε ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Ὑστερα σηκώθηκε καὶ βγῆκε στὴν βεράντα. Ὁ Ἀνδρέας τὸν ἀκολουθῆσε μηχανικά. Τὸν βρῆκε νὰ κυττάξῃ ἓνα συντριβάνι μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

Φαινόταν ἀπογοητευμένος, ἀπελπισμένος σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀντίληψη τοῦ τι συνέβαινε γύρω του.

Ὁ Ἀνδρέας τὸν πλησίασε. Ἦθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ μάθῃ ποιὲς ἦσαν οἱ σχέσεις του μὲ τὴν Λέντα, ποιὸς ἦταν ὁ ρόλος ποῦπαίξε στὴ ζωὴ της. Θὰ εἶλεγε ὅμως τὴν ἀλήθεια ὁ ἀπελπισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος; Ἡ μᾶλλον, θὰ μιλοῦσε διόλου;

Ὁ νέος ἔκανε μερικὰ βήματα κι' ἀπομακρύνθηκε ὡς τὴν ἄκρη τῆς βεράντας. Ὁ Ἀνδρέας τὸν ἀκολουθῆσε καὶ καθίσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ του.

Ὁ Ἀνδρέας μουρμούρισε μιὰ συνηθισμένη φράση.

—Μέσα στὴν αἴθουσα ἔχει μιὰ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα, εἶπε.

Ὁ νέος γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

—Σὲ μένα μιλήσατε κύριε; ρώτησε μελαγχολικά.

Βρισκόμαστε στὸν Ἀμαζόνιο, στὸ «ποτάμι-θάλασσα» μὲ τὰ ἥρεμα ὕδατά του, μὲ τὴν ὀργιώδη βλάστηση στὶς ὄχθες του καὶ μὲ τίς χιλιάδες πολύχρωμες πεταλούδες καὶ τὰ πουλιά.

Σ' αὐτὴ τὴ χώρα ἡ μουσικὴ, τὸ τραγούδι κι' ὁ χορὸς ἐκδηλώνουν κάθε αἰσθημα τοῦ ἰθαγενοῦς πού εἶναι διαρκῶς μελαγχολικός. Μόνον τὸ δηλητήριο τοῦ ἀλκοὸλ τοῦ δίνει τὴ χαρὰ. Στὶς γιορτὲς τους ἔκτε-λονται χοροὶ ζῶων, γιατί οἱ ἰθαγενεῖς μεταμφιέζονται σὲ διάφορα ἄγρια θηρία τῆς ζούγκλας καὶ μ'ιμωῦνται τίς ἄγριες φωνὲς τους καὶ τίς κινήσεις τους.

Στοὺς χοροὺς αὐτοὺς δὲν συμμετέχουν γυναῖκες, ἐξαιρέσει τοῦ χοροῦ «ἀκανγκαν-τάρα» πού μοιάζει μὲ τίς δικές μας καν-τριλλίες.

Οἱ Οὐαουπέες χορεύουν τὸν «Τιουρου-πάρο» (ὄνομα ἐνός ἱεροῦ καὶ διαβολικοῦ θεοῦ) καὶ πού εἶναι χορὸς μόνον γιὰ τοὺς ἄνδρες ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν «Τορέ» μεγάλων μουσικῶν ὀργάνων μήκους περίπου δύο μέτρων, φτιαγμένων ἀπὸ κλάδους φοινίκων. Τὰ μουσικά αὐτὰ ὄργανα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ βλέπουν οἱ γυναῖκες κι' ἂν

—Ναί, ἀπήντησε ὁ Ἀνδρέας μὲ βραχνή φωνή. Χάσατε πολλὰ! —Ὁ! σχεδὸν ὅλη μου τὴν περιουσία. Μ' αὐτὸ δὲν μ' ἀνησυχεῖ καὶ πολὺ.

—Σωστά, ὅταν κανεὶς κερδίζει στὸν ἔρωτα.

—Πιστεύετε καὶ σεῖς στὴν παροιμία αὐτὴ; Ἀν σὰς ἔλεγα πὼς δὲν ὑπάρχει πῶς ἄτυχος ἄνθρωπος στὸν κόσμον ἀπὸ μένα, σ' ὅλα; Ἀν σὰς ἔλεγα πὼς ἀκολουθῶ, ἀπὸ δῶ κι' ἓνα χρόνο, μιὰ γυναίκα πού δὲν μοῦ χάρισε ποτε μιὰ γλυκεῖα λέξη; Ἐχὼ γίνει ἡ σκιά της χωρὶς νὰ ξέρω ποιά εἶναι κι' ἂν μοῦ-λέει κὰν τὸ πραγματικὸ της ὄνομα!

Ὁ Ἀνδρέας τὸν κύτταξε σαστισμένος ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐξηκολούθησε νὰ μιλᾷ γιὰ τὸν ἄτυχο ἔρωτά του.

Μόλις χωρίστηκαν ὁ Ἀνδρέας ἔ-τρεξε στὸ ξενοδοχεῖο.

—Ἡ κυρία ἔφυγε τοῦ εἶπον, ὅταν ζήτησε νὰ δῇ τὴν Λέντα.

Πνίγοντας μιὰ κραγὴ πόνου ὁ Ἀνδρέας βγῆκε ἔξω.

—Θεέ μου! Νὰ τὴν χάσω γιὰ δεύτερη φορὰ! Τώρα πού τὴν ξαναβρῆκα! μουρμούριζε παραμιλώντας.

—Ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος πῆγε ἡ κυρία. Πρὸς τοὺς βράχους, ἀκούσε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ραγισμένη καρδιά ἔφυγε σὰν τρελλός, τρέχοντας σὰν φάντασμα μέσα στὸ σκοτάδι.

Κάθε τόσο ἓνα οὐρλιασμα ξέφευγε ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του καὶ μέσα στοὺς λυγμούς του πρόφερε ἓνα ὄνομα.

Γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε καὶ κύ-τταξε γύρω του.

Ἀνάμεσα στοὺς βράχους πού χώριζαν τὸ πάρκο ἀπ' τὴ θάλασσα διέ-κρινε μιὰ γυναικεῖα σιλουέττα.

Μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ της, τὴν ἄρπαξε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό του στὸ δικό της πού ἦταν βρεγμένο ἀπὸ τὸ νερὸ κι' ἀπ' τὰ δάκρυα.

Τὴν ἄρπαξε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ἔτσι ἀγκαλιασμένοι πάνω ἀπ' τοὺς βράχους, μέσ' τὸ ἀσημόλουστο φῶς τοῦ ἐρημικοῦ πάρκου, ἔμοιαζαν σὰν ἓνα πέτρινο σύμπλεγμα πού τίποτε δὲν μπορούσε νὰ χωρίσῃ.

ΣΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΑΜΑΖΟΝΙΟΥ ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

τολήσουν νὰ τὰ παρατηρήσουν τιμωροῦν-ται διὰ θάνατον.

Τὰ ὄργανα αὐτὰ τὰ χρῦπτον κι' ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν λευκῶν καὶ δὲν τὰ πο-λοῦν σὲ καμμιὰ τιμῇ.

Οἱ Καραγὰς χορεύουν τὸν «Πιρρουν-κού» ἓνα χορὸ μὲ σπασμωδικὰς κινήσεις σὰν πηδήματα τσακαλιῶ.

Ὁ χορὸς αὐτὸς ἐκτελεῖται κατὰ τὴν διάρκειαν συμποσίων πού γίνονται γιὰ νὰ γιορτάσουν, ὅτὸ τὸ φῶς τῶν πυρῶν τὴν ἐποχὴ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ψαρέματος.

Οἱ χορευτὰ βγαίνουν ἀπὸ μιὰ καλύ-βα πού ὀνομάζουν «σπίτι τοῦ ζῶου».

Οἱ μεταμφιέσεις τῶν εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυ-πες. Σκεπάζουν τὸ σῶμά τους μὲ πτερὰ πουλιῶν, μὲ θυσάνους φοινίκων καὶ στὸ κεφάλι τους φοροῦν ἓνα κάλυμμα πού σκε-πάει ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο καὶ πίσω ὡς τὸν τράχηλο, παρουσιάζοντας τὴ μορφή ἐνός οἰοῦνται ζῶου.

Καὶ σὴν φυλὴ αὐτὴ ἀπαγορεύεται στὶς

γυναῖκες νὰ συμμετέχουν στοὺς χοροὺς, καὶ κατὰ τὴν διάρκει-αν τῶν εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ μένουν στὶς καλύβες τῶν καὶ νὰ μὴν βγοῦν ἀπ' αὐτὲς μέχρις ὅτου ἀκούσουν τὸ «σάλπισμα τοῦ τέλους τῆς γιορτῆς» καὶ συνεπῶς τῆς ἀπελευθερώ-σεως τῶν.

Ὁ πλέον ὁμῶς ἐξωφρενικός καὶ φρι-καστικός χορὸς τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν εἶναι ὁ «μασκούρα». Ὁ χορευτὴς χορεύει γυ-μνός καὶ κατακρουσγῶν μόνος του τὸ σῶ-μά του μ' ἓνα μαχαίρι καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ οἱ παραυρισκόμενοι ἀλείφουν τὰ πρό-σωπά των.

Ὁ χορὸς αὐτὸς ἐκτελεῖται συνήθως ἀπὸ τοὺς καταδικασμένους σὲ θάνατον γιὰ ἀξιοποίησιν πράξεων, γιατί τὰ τραύματα τοῦ μαχαίριου προκαλοῦν μεγάλην αἰμορ-ραγίαν καὶ ὁ χορευτὴς σὲ λίγη ὥρα πί-πτει στὸ ἐδαφὸς νεκρός.

Ἀργότερα τὸ σῶμά του καίεται καὶ τὴν τέφρα τὴν παίρνουν οἱ μάγοι γιὰ νὰ τὴν μεταχειρισθοῦν γιὰ τὴν θεραπεία ὡ-ρισμένων ἀσθενιῶν.

Γ. ΜΠΕΚΑΡΙ

Ηταν ευχαριστημένη που διάλεξε εκείνο το φόρεμα με τα κεντημένα ρόδα. Δεν ήξερε πως θα την έκανε τόσο όμορφη ! Τό μαλακό μετάξι έφθηνόσε στο λυγρό της κορμί και το γλυκό του χρώμα ταίριαζε στην μαργαριταρένια επιδερμίδα της και σ'α μέγαν γαλάζια μάτια της. Ένω κατέβαινε με το ασανσέρ σκεπτόταν πως ήταν αδύνατον, σ'ε μιά ώρα να γυμνασθεί σαν κι αυτή, να μην της συμβή καμμία περιπέτεια. Κυτάχθηκε στον καθρέφτη και μίλησε στην αιδούσα του χορού, του ξενοδοχείου. Τά βλέμματα όλων έγυρισαν προς αυτήν με θαυμασμό. Πόσο όμορφη ήταν με τ'ό φόρεμα εκείνο με τα ρόδα.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι κοντά στην πίστα του χορού. Διέτρεξε ένα τσάι και σαν άρχισε να τ'ο ρουφά, ένας κύριος την παρεκάλεσε να χορέψει. 'Η νέα γυναίκα δέχθηκε κι' ύστερα από λίγες στιγμές παρατηρούσε έρευνητικά τον καβαλιέρο της. Της άρεσε. Χόρευε θαυμάσια.

—Και τώρα που με παρατηρήσατε καλά—καλά, τί γνώμη σχηματίζετε γιά μένα ; την ρώτησε σ'ε μιά στιγμή ο άγνωστος.

—Μου άρεσετε, απήντησε εκείνη με απόλυτη.

—Είστε πολύ ευγενική. Σας παρακολουθούσα από πολλές ημέρες, αν και σεις δεν δείχνατε καμμία διάθεση να γνωρι-στούμε.

—Αισθανόμουν τον έαυτόν μου τόσο μόνο, ώμολόγησε εκείνη.

—Μιά όμορφη γυναίκα σαν κι' εσάς δεν έχει το δικαίωμα να μείνει μόνη. Πή-τε μου τ' όνομά σας. Τώρα που σ'ε βρήκα δεν θέλω να σ'ε χάσω.

—Κι' όμως θα φύγω. 'Η παραμονή μου στην Νέα Υόρκη θα είναι πολύ σύντομη.

—Έτσι κι' εγώ σ'ε φαντάσθηκα. Δεν μπορεί να καθίσει γιά πολύ καιρό σ' ένα μέρος μιά γυναίκα με μυστηριώδη σαγήνη. Δεν πειράζει αν δεν μου πείτε τ' όνομά σας ; θα σ'ε λέω όπως σ'ε ονομάζουν εδώ.

—'Η κυρία με τα ρόδα.

Χόρευαν μαζί όλο το βράδυ. 'Η νέα γυναίκα ζούσε σ' ένα κόσμο ονείρων. Άργά την νύκτα χωρίστηκαν. Του ή-πεσε χέρι να γευματίσει μαζί του την επομένη. Κράτησε την υπόσχεσή της.

Γευμάτισαν μαζί την άλλη μέρα κι' όλες τις άλλες βραδύες της εβδομάδας. 'Η γυναίκα άναρωτιόταν καμμία φορά αν ήταν πράγματι έρωτευμένη μ' αυτόν τον Γκόρντον Νάιτ, άλλοτε ένοιω-θε πως την αγαπούσε έτσι μόνο γιά να την έχει συντροφιά και θα την ξενούσε μόλις θάφαινε από κοντά του.

—'Η «κυρία με τα ρόδα» φαινότανε τώρα σαν να είχε πάθει άμνησία. Τό παρελθόν δεν υπήρχε πιά γι' αυτήν, αλλά μόνον ή ση-μερινή αγάπη της. Ζούσε στην άγνοια της άναμνησης. Τί θα της συνέβαινε άργότερα ;

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΔΑ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ Δ'ΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ε. ΓΟΥΟΡΜΠΟΥΡΝ

Εκείνη ξάπλωσε σ' ένα ντιβάνι και ο Γκόρντον κάθισε δίπλα της.

σε να της χαϊδέψει το χέρι αν ήθελε. Καμμία επιθυμία όμως δεν παρουσίαζαν τα μάτια του. 'Η Μπέρτα θα ζούσε στην άναμνησή του μόνον σαν όνειρο. Ναι ή «κυρία με τα ρόδα» μπορούσε να ξη-ακόμη στην καρδιά του, αλλά ή Μπέρτα Ντάβις δεν τον σαγήνευε πιά. Τα μάτια της βούρκωναν.

—Μην κλαίτε σ'ε παρακαλώ.

Τά λόγια αυτά δεν ήσαν παράκλησις έρραστού, αλλά ή φωνή ενός ξένου που προσπαθεί να βγίη από μιά δύσκολη κατάσταση. Σ'ε λίγο επέστρεψε ο Ντίκ. 'Ο Γκόρντον σηκώθηκε να φύγη.

—'Εκάνατε πολύ καλά που μου γνωρίζατε την οικογένειά σας, του είπε. Θα σ'ε ιδώ αύριο στο γραφείο γιά να συζητήσουμε. Θα σ'ε αναθέσω τη διεύθυνση του καταστήματος.

—'Η Ντίκ τον ευχαρίστησε. 'Η Μπέρτα του έρριξε μιά ματιά εύγνωμοσύνης.

—Τί τύχη ! Διευθυντής, είπε ο Ντίκ όταν έφυγε ο Γκόρντον. —Ναι, αγαπητέ μου, του απήντησε εκείνη με σιγανή φωνή. Πηγαίνω να ξαπλώσω γιατί είμαι πολύ κουρασμένη.

—'Ο Ντίκ την προ-πάντησε στον σταθμό. Τον συνώδευαν και τά παιδιά των. Τά φίλησε. —Νόμιζα πως δεν θα ξαναγύριζες, της είπε ο Ντίκ. 'Η μητέρα μου δεν μπορεί πιά να περιποιηται τά παιδιά.

—Τό ξέρω και δεν θα έλειπα τόσες μέρες αν δεν αισθανόμουν μεγάλη ά ανάγκη άναπαύσεως.

—Μά έπρεπε να μην φύγεις. 'Εγώ, άλλωστε δεν ένεκρίνα την άπομάκρυνσή σου. Κι' ύστερα, τί ευχαρίστηση βρήκες, να π'ας μόνη σου στην Ν. Υόρκη ; Τί έκανες όλες αυτές τις ημέρες ;

Δεν άπάντησε γιάτί τά παιδιά την άνη-συχούσαν και ο νοΐς της άκολουθούσε την εβδομάδα που πέρασε κοντά στον Γκόρντον. Έφθασαν στο σπίτι. Τό περιβάλλον έ-κείνο την ξανάφερε στην πραγματική της ζωή. Τά ρεστοράν και τά νυκτερίνα κέντρα με τά φαντασμαγορικά φωτά τους, οι τρελλές κοούρες με τό αυτοκίνητο του Γκόρντον, έμοιαζαν πιά σαν κληματογραφική ταινία στο νοΐ της Μπέρτας.

Κάθισαν ο ένας άπέναντι στον άλλον. 'Ο Ντίκ άναψε την πίπυ του και είπε. —Περιμένω τον γενικό διευθυντή της εταιρίας μου και θα του ζητήσω μιά πιό καλή θέση γιά να βελτιώσω τά οικονομικά μας. Κι' έτσι θα μπορούσαμε να πάρουμε μιά γυναίκα γιά να σ'ε βοήθι στην περιποίηση των παιδιών.

—'Η Μπέρτα σκεπτόταν τό ώραίο της φόρεμα που δεν θα τό έβαζε πιά. Ένα ά πόγευμα—περίπου έξι εβδομάδες άργότερα— ή Μπέρτα βρισκόταν στην κουζίνα κι' έτσι μαζε μερικά φαγητά γιά τά γενέθλια του άνδρός της. Γιά μιά στιγμή άκουσε βήματα και συγχρόνως την φωνή του Ντίκ, που την καλούσε.

—Σας παρουσιάζω τον κύριο Νάιτ, γε-νικό διευθυντή της εταιρίας, είπε ο Ντίκ. —Επέμεινα να έλθω να γευματίσει μαζί μας. 'Η Μπέρτα άγάωσε, αλλά ο Γκόρντον γιάτί αυτός ήταν την κυττούσε σαν ξένος.

Τό γεύμα ήταν πολύ καλό κι' οι δυο άνδρες ευχαρίστησαν την Μπέρτα.

—Άργότερα κουδούνισε τό τηλέφωνο κι' ο Ντίκ έτρεξε στο άκουστικό. 'Η Μπέρτα δεν φαντάσθηκε πως μπορούσε να μείνει μόνη με τον Γκόρντον. Τά μάτια της φοβι-σμένα, συνήντησαν τά βλέμματα του. Καθό-ταν πολύ κοντά της, τόσο που [θα μπορού-

σε να της χαϊδέψει το χέρι αν ήθελε. Καμμία επιθυμία όμως δεν παρουσίαζαν τά μάτια του. 'Η Μπέρτα θα ζούσε στην άναμνησή του μόνον σαν όνειρο. Ναι ή «κυρία με τα ρόδα» μπορούσε να ξη-ακόμη στην καρδιά του, αλλά ή Μπέρτα Ντάβις δεν τον σαγήνευε πιά. Τα μάτια της βούρκωναν.

—Μην κλαίτε σ'ε παρακαλώ.

Τά λόγια αυτά δεν ήσαν παράκλησις έρραστού, αλλά ή φωνή ενός ξένου που προσπαθεί να βγίη από μιά δύσκολη κατάσταση. Σ'ε λίγο επέστρεψε ο Ντίκ. 'Ο Γκόρντον σηκώθηκε να φύγη.

—'Εκάνατε πολύ καλά που μου γνωρίζατε την οικογένειά σας, του είπε. Θα σ'ε ιδώ αύριο στο γραφείο γιά να συζητήσουμε. Θα σ'ε αναθέσω τη διεύθυνση του καταστήματος.

—'Η Ντίκ τον ευχαρίστησε. 'Η Μπέρτα του έρριξε μιά ματιά εύγνωμοσύνης.

—Τί τύχη ! Διευθυντής, είπε ο Ντίκ όταν έφυγε ο Γκόρντον. —Ναι, αγαπητέ μου, του απήντησε εκείνη με σιγανή φωνή. Πηγαίνω να ξαπλώσω γιατί είμαι πολύ κουρασμένη.

—'Ο Ντίκ την προ-πάντησε στον σταθμό. Τον συνώδευαν και τά παιδιά των. Τά φίλησε. —Νόμιζα πως δεν θα ξαναγύριζες, της είπε ο Ντίκ. 'Η μητέρα μου δεν μπορεί πιά να περιποιηται τά παιδιά.

—Τό ξέρω και δεν θα έλειπα τόσες μέρες αν δεν αισθανόμουν μεγάλη ά ανάγκη άναπαύσεως.

—Μά έπρεπε να μην φύγεις. 'Εγώ, άλλωστε δεν ένεκρίνα την άπομάκρυνσή σου. Κι' ύστερα, τί ευχαρίστηση βρήκες, να π'ας μόνη σου στην Ν. Υόρκη ; Τί έκανες όλες αυτές τις ημέρες ;

Δεν άπάντησε γιάτί τά παιδιά την άνη-συχούσαν και ο νοΐς της άκολουθούσε την εβδομάδα που πέρασε κοντά στον Γκόρντον. Έφθασαν στο σπίτι. Τό περιβάλλον έ-κείνο την ξανάφερε στην πραγματική της ζωή. Τά ρεστοράν και τά νυκτερίνα κέντρα με τά φαντασμαγορικά φωτά τους, οι τρελλές κοούρες με τό αυτοκίνητο του Γκόρντον, έμοιαζαν πιά σαν κληματογραφική ταινία στο νοΐ της Μπέρτας.

Κάθισαν ο ένας άπέναντι στον άλλον. 'Ο Ντίκ άναψε την πίπυ του και είπε. —Περιμένω τον γενικό διευθυντή της εταιρίας μου και θα του ζητήσω μιά πιό καλή θέση γιά να βελτιώσω τά οικονομικά μας. Κι' έτσι θα μπορούσαμε να πάρουμε μιά γυναίκα γιά να σ'ε βοήθι στην περιποίηση των παιδιών.

—'Η Μπέρτα σκεπτόταν τό ώραίο της φόρεμα που δεν θα τό έβαζε πιά. Ένα ά πόγευμα—περίπου έξι εβδομάδες άργότερα— ή Μπέρτα βρισκόταν στην κουζίνα κι' έτσι μαζε μερικά φαγητά γιά τά γενέθλια του άνδρός της. Γιά μιά στιγμή άκουσε βήματα και συγχρόνως την φωνή του Ντίκ, που την καλούσε.

—Σας παρουσιάζω τον κύριο Νάιτ, γε-νικό διευθυντή της εταιρίας, είπε ο Ντίκ. —Επέμεινα να έλθω να γευματίσει μαζί μας. 'Η Μπέρτα άγάωσε, αλλά ο Γκόρντον γιάτί αυτός ήταν την κυττούσε σαν ξένος.

Τό γεύμα ήταν πολύ καλό κι' οι δυο άνδρες ευχαρίστησαν την Μπέρτα.

—Άργότερα κουδούνισε τό τηλέφωνο κι' ο Ντίκ έτρεξε στο άκουστικό. 'Η Μπέρτα δεν φαντάσθηκε πως μπορούσε να μείνει μόνη με τον Γκόρντον. Τά μάτια της φοβι-σμένα, συνήντησαν τά βλέμματα του. Καθό-ταν πολύ κοντά της, τόσο που [θα μπορού-

σε να της χαϊδέψει το χέρι αν ήθελε. Καμμία επιθυμία όμως δεν παρουσίαζαν τά μάτια του. 'Η Μπέρτα θα ζούσε στην άναμνησή του μόνον σαν όνειρο. Ναι ή «κυρία με τα ρόδα» μπορούσε να ξη-ακόμη στην καρδιά του, αλλά ή Μπέρτα Ντάβις δεν τον σαγήνευε πιά. Τα μάτια της βούρκωναν.

—Μην κλαίτε σ'ε παρακαλώ.

Τά λόγια αυτά δεν ήσαν παράκλησις έρραστού, αλλά ή φωνή ενός ξένου που προσπαθεί να βγίη από μιά δύσκολη κατάσταση. Σ'ε λίγο επέστρεψε ο Ντίκ. 'Ο Γκόρντον σηκώθηκε να φύγη.

—'Εκάνατε πολύ καλά που μου γνωρίζατε την οικογένειά σας, του είπε. Θα σ'ε ιδώ αύριο στο γραφείο γιά να συζητήσουμε. Θα σ'ε αναθέσω τη διεύθυνση του καταστήματος.

—'Η Ντίκ τον ευχαρίστησε. 'Η Μπέρτα του έρριξε μιά ματιά εύγνωμοσύνης.

—Τί τύχη ! Διευθυντής, είπε ο Ντίκ όταν έφυγε ο Γκόρντον. —Ναι, αγαπητέ μου, του απήντησε εκείνη με σιγανή φωνή. Πηγαίνω να ξαπλώσω γιατί είμαι πολύ κουρασμένη.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΣ ΠΗ Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΙ

ΥΠΟ ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΡΟΣΣΙ

Χωρίς να ύπαρχη φόβος αυτή τη φορά να δέχθι δύο χαστούκια...

—Τί σ'ε συμβαίνει, λοιπόν, αγαπητέ μου ; —Κάτι τό πιό φοβερό που μπορεί να συμβή σ' έναν άνθρωπο κόρησος ! Είμαι έρωτευμένος !

—'Η κόρησος Μπαρτέτσι χαμογέλασε με δυσπιστία. —Μά πώς, σεις, έρωτευμένος ; είναι δυνατόν ; Σεις που είστε τόσο ψυχρός, τόσο...

—Κι' όμως σ'ε λέω την αλήθεια...είμαι δυστυχισμένος... —'Ολοι οι έρωτευμένοι αυτά τά ίδια λένε. Πιστεύουν πως εί-ναι ικανοί να κάνουν οϊαδήποτε θυσία γιά την αγαπημένη τους, κι' ύστερα από μιά εβδομάδα...

Αυτή ή συζήτησις γινότανε μεταξύ του 'Αλντο και της κομή-σης Μπαρτέτσι, που έδινε εκείνο τό βράδυ στο μεγάλο της μιά όμορφη γιορτή, στην όποια πρηνούριζατο και ο συγγραφέας.

—Κάι μπορεί κανείς να μάθω— έξακολούθησε ή κόρησος— ποιδ είν' αυτό τό πλάσμα με την θαυματουργή δύναμη, που σ'ε έσαγήνευσε τόσο πολύ ; Μά πού κυττάτε, Φαμπιάνι ;

Πού κυττούσε ; 'Ο 'Αλντο δεν πίστευε σ' ό,τι έβλεπαν τά μά-τια του : Μιά ξανθή νέα, ύψηλή, κομψή, περνούσε εκείνη την στι-γμή από τό σαλόνι, άνάμεσα στους προσκεκλημένους, συνωδευόμε-νη από τον νεαρό μαρκήσιο ντε λά Τορρέττα. Και στο πρόσωπο αυτής της νέας, ο 'Αλντο, είχεν άναγνωρίσει την γραμματέα του : την Λιζέττα Παλμιέρι !

Τά βλέμματά τους γιά μιά στιγμή διεσταυρώθηκαν. Την είδε να κλονίζεται, να στρέφει άλλο τό πρόσωπό της και να σύρη σχεδόν τον καβαλιέρο της προς τό άλλο σαλόνι, όπου έχόρευαν.

—'Ω ! Εκείνη ή χαριτωμένη νέα σ'ε ένεθουσίασε λοιπόν τόσο πολύ ; Έλθονήσατε την αγάπη σας άμέσως ; τον ρώτησε ειρωνι-κά ή κό-ρησος.

Κι' ύστερα έξηκολούθησε : —Μά έχετε δίκιο. Είναι μιά νέα που αξίζει τον κόπο να δείξη τό έν-διαφέρον του ένας συγγραφέας.

—'Αλήθεια ; Γιατί ; ρώτησε ο 'Αλντο.

—Γιατί αυτή ή νέα ζή μιά πολύ ρομαντική ζωή, που δεν την ξέρει ή οικογένειά της. Φαντασθήτε ότι αυτή ή νέα από ηλικίας 18 ετών ζή κερδίζοντας, τι χρειάζεται γιά τις άνάγκες της. Κι' ώρκίστηκε να παν-τρευτή μόνον τον άνθρωπο που θα την αγαπήσει, νομίζοντάς την πτω-χή. Και γιά να ίκανοποιήση αυτή την επιθυμία της σκέφτηκε ότι ο μόνος τρόπος ήταν να κάνει την ύ-πάλληλο σ'ε μιάν άσφαλιστική έται-ρία, στην όποία, νομίζω, ότι εργάζε-ται άκόμη, έκτός κι' αν βοήθε κά-που άλλου εργασία. Καί, σ'ε φθίητε, πώς ή μητέρα της, πλουσιωτάτη, παντρεύθηκε γιά δεύτερη φορά τον γνωστό βιομήχανο Τορρεσάν, ναί, έ-κείνον τον βασιλέα των αυτοκινή-των, του όποιου ή Λιζέττα θα είναι ή μόνη κληρονόμος. Τώρα έχει τρία έκτομύρια προΐκα και δέκα πέντε κληρονο ία !

—Και δεν παντρεύθηκε άκόμη ; —'Αλντο.

—'Οχι, κύριε συγγραφέα. Σεις μπορείτε να καταλάβετε την ψυχο-σύνθεσή της, γιάτί είστε καλός ψυχολόγος.

Την Δευτέρα τό πρωί, σ'ε έννέα και μισή, άνει σ'ε έννέα ά-κριβώς, ή Λιζέττα παρουσιάσθη στο γραφείο του Φαμπιάνι.

—Μά έγώ νόμιζα πως δεν θα σ'ε ξαναβλέπα πιά, δεσποινίς, είπε ο 'Αλντο σηκώνόμενος δοθιος.

—'Αλήθεια, άργησα... Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε. —Δεν πρόκειται γιά την άγοπορία σας ! Σεις που παίζετε ένα πολύ νόστιμο παιγνίδι ! φώναξε ο 'Αλντο έσπαζοντας.

—'Η Λιζέττα δοθάνοιζε τά μάτια και τον κυττάσε έκπληκτη. —'Εγώ ;... Μά πώς σ'ε είπα ψέματα ;

—'Εως τό Σάββατο τό άπόγευμα άγνοούσα...Με κάνανε να πι-στέψω πως είσαστε μιά ταπεινή γραμματέα...μιά σαν τις άλλες.

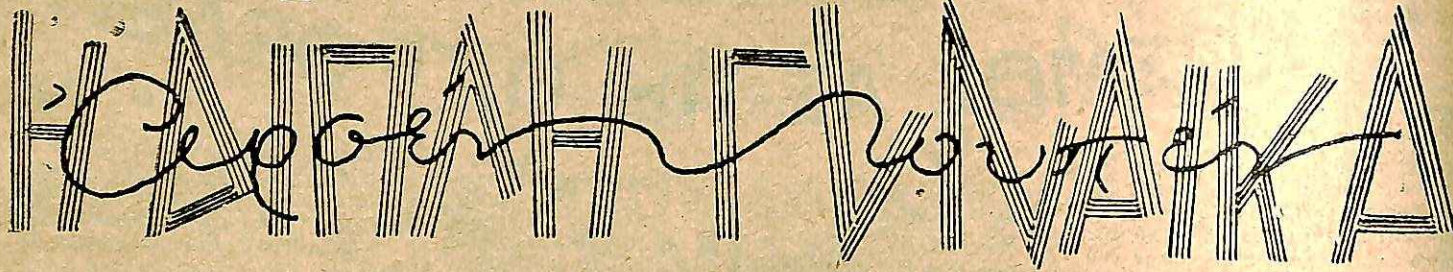
—Μά δεν υπήρξα καλή στη δουλειά μου ; —Αυτό δεν μπορώ να τό άρνηθώ... Μά σεις γεννήσατε μέσα στην ψυχή μου κάτι... Μά καλλίτερα να μην μιλήσωμε πιά... Τώρα ξέρω ποιά είστε και δεν μπορώ να σ'ε είπω εκείνο που δεν είτόλ-μησα να σ'ε πρσείνω όταν σ'ε νόμιζα άπλή Λιζέττα... Τώρα δεν μπορώ πιά να πώ ότι... Κάτι όμως που δεν θα ξεχάσω ποτέ μου, είναι ότι μου δημιουργήσατε και μου άγήσατε μέσα στην ψυχή μου ένα αισθήμα, μιά έλπίδα που τώρα βλέπω να χάνεται.

Τό μικρό της χέρι ακούμπησε έλαφρά έπάνω στον ώμο του 'Αλντο και ή φωνή της, γεμάτη τρυφερότητα, μουρμούρισε : —'Οχι, δεν είμαι ικανή να προδόσω και να χάνω να χαθι μιά αγάπη που έγώ μόνη μου έδημιούργησα. Σεις μ' αγαπήσατε όταν άκόμη με νομίζατε πτωχή. Και τώρα, μόνον γιάτί είμαι πλουσία νομίζετε σεις πως μπορείτε να μου άφαιρέσετε τό δι-καίωμα να σ'ε αγαπώ ; Ναι, να σ'ε αγαπώ. Γιατί σ'ε αγαπώ άφ' ότου κατάλαβα την ειλκρινή σας άφροσύνη γιά μένα.

—Μά ο κόσμος θα πη ότι σ'ε αγαπήσα όταν έμαθα πως εί-σθε πλουσία !

—Και τί μάς ενδιαφέρει γιά τον κόσμο ; Μήπως θέλετε τώρα να με διώξετε ;

Να την διώξη ; 'Οχι, ο 'Αλντο δεν θα είχε τό θάρρος. Γι' αυ-τό, χωρίς μάταια λόγια, την πήρε στην άγκαλιά του και την φί-λησε σ'ε χείλη...χωρίς να ύπαρχη φόβος αυτή τη φορά να δεχθι δύο χαστούκια...

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Οι «Καραβίδες» ήταν ένα άποιο άπειρο—μύλλον—ποπτα—κέντρα που πλημμυρίζουν τον κόσμο της Μοναρχίας, μέσα στην ετερόκλητη πελατεία των όποιων μπορεί εύκολα να περάσει κανείς απαρατήρητος. Το γεγονός αυτό, καθώς και το ότι, παλαιότεροι δεσμοί κοινής εγκληματικής δράσεως, συνέδεαν τον Γκράν Πάολ με τον κατεστημένο, έργοις, άγνωστοις άρετα καλά γιατί οι «Καραβίδες» άποιο λούσαν το έντεχνό του της συμμορίας Γκράν—Πάολ.

Τό βράδυ, που ο Γκορζερέ έτοιμάζε την έφοδό του, ο Γκράν Πάολ βρισκόταν στις «Καραβίδες» από πολύ νωρίς. Τραβηγμένος σ' ένα τραπέζι στο βάθος της στενόμακρης σάλας του μπάρ, κοντά στον μπουφέ, συνμιλούσε με τον Άράπη, ή μάλλον, άκουγε τις έπιπλές του τελευταίου για την άσυγχωρητη παραμέληση, εκ μέρους του, των «υποθέσεων» της συμμορίας.

Ο άρχιστορικός άκουγε σιωπηλός, άναγνωρίζοντας την ορθότητα των παρατηρήσεων του άρχιστορικού. Πραγματικά τον τελευταίο καιρό άνασταταμένος, καθώς ήταν, από την έξοδό της έρωμένης του, του ήταν άδύνατον να σκεφθεί ότι άποιο άλλο έκτος από την άνευρή του.

—Πού θά τελειώσει αυτή ή ιστορία; είπε άγανακτισμένος ο Άράπης. Χάνεις τό μυαλό σου για μία γυναίκα, σάν νάταν ή μόνη που υπάρχει στον κόσμο. Βρές, έπί τέλους, μία άλλη να παρηγορηθείς.

—Έχεις δίκιο, άπήντησε σκυθρωπός, ο άρχιστορικός άλλα τί θέλεις να κάνω. Η Κλάρα είναι, για μένα, κάτι παραπάνω από «μία γυναίκα»· είναι ή ζωή μου ή ίδια.

—Κουταμάρες!... Έκανε ο Άράπης με περιφρόνηση. Μιλάς έτσι, σ' ο Γκράν Πάολ, που θά μπορούσες νάχης όσες έρωμένες ήθελες. Πάρ' τό άπόφαση. Κλάρα δέν υπάρχει πιά για σένα κι αν ψάχνης να την βρεις χάνεις άδικα τον καιρό σου.

Ο Γκράν Πάολ δέν άπήντησε. Ο Άράπης έμεινε κι' αυτός για λίγο άμιλητος κι' ύστερα σάν μία ξαφνική έμπνευσις να πέρασε από τό νοῦ του, άρταξε τό χέρι του συντρόφου του.

—Άκουσέ με του είπε. Δέν επρόκειτο να πās άπόψε στα έγκαίνια του «Καζινό Μπλέ»;

Ο Γκράν Πάολ τον κύταξε μ' έκπληξη.

—Θά πάω, άπήντησε. Άλλά γιατί με τέτοιο ένδιαφέρον;

Οι πρώτες συλλαβές της άπαντήσεως του Άράπη σκεπάστηκαν από τη φωνή του Γκορζερέ.

—Ψηλά τά χέρια!

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής έμπαινε τη στιγμή εκείνη στην αίθουσα με τό περιστρεφόμενο στο χέρι, άκολουθούμενος από τους άνδρες του.

Νεκρική σιγή άπλώθηκε στην εμφάνισή του κι' όλοι έσπευσαν να συμμορφωθούν με την διαταγή του.

Έξωφρα, σάν να ύπνικουσαν σε κανένα αδιόριστο νεύμα, καμιά τριανταριά άπ' τους πελάτες του μπάρ ώρμησαν άλληλοσπρωχνόμενοι προς τον μπουφέ του κατεστήματος.

Ο Γκορζερέ με τους άστυνομικούς του, έτρεξαν κι' αυτοί προς τά εκεί κι' άντελήφθηκαν τους λόγους της όμαδικής αυτής φυγής. Στόν τοίχο—πίσω άπ' τον μπουφέ—όνοιόταν μία μικρή πόρτα, άπ' την όποιαν προσπαθούσαν να διαφύγουν όσοι άπ' τους θαμώνες των «Καραβίδων» είχαν έκκρεμείς λογαριασμούς με την δικαιοσύνη.

—Έμαθες τίποτε άπ' τον Άράπη;
—Μάξισι τους άνθρώπους σου και πάμε να φύγουμε. Θά σου πω στο δρόμο τί θά κάνωμε.

10

Τό «Καζινό Μπλέ»

Η έναρξίς του «Καζινό Μπλέ» ήταν ένα από τά πιο ένδιαφέροντα κοσμικά γεγονότα της σαιζόν. Δυό χιλιάδες είσιτήρια είχαν προαγορασθή και για τά έλάχιστα που άπέμεναν διεξαγόταν άγριος πόλεμος γύρω από τό ταμείον του καμπαρέ.

Στήν είσοδο της άπεράντου, πολυτελούς αίθούσης ο κ. Ραούλ συνήντησε τον Κουρβίλ σφιγμένον στο κομψό, όλοκαινούργιο φράκο του. Τόν προσέπεσε και στάθηκε δυό βήματα μακριά του, κυττάζοντας δήθεν με θαυμασμό τον μεγαλοπρεπή διάκοσμο της αίθούσης.

—Δέν με γνωρίζεις καθόλου!... Κατάλαβες; μουρμούρισε χωρίς να κινήσει τό χέρι του.

—Μάλιστα! άπήντησε με τον ίδιο τρόπο ο Κουρβίλ.

—Δέν θά με πλησιάσης διόλου, έξηκολούθησε ο κ. Ραούλ, θά στριφογυρίσης όμως διαρκώς γύρω μου έχοντας συγχρόνως και τό σου στόν Γκορζερέ. Θά προσέχης τά λόγια του τις κινήσεις του και τίς διαταγές που θά δίνη στους άνδρες του. Δέν είναι άπίθανον να θελήση να συλλάβη κι' έμένα. Μόλις άντιληφθής τίποτε τό ύποπτο θά με είδοποιήσης.

—Κι' αν δέν προφθάσω;

—Θά προστατεύσης με κάθε τρόπο τη φυγή μου. Άν δέν μου δοθεί ή εύκαιρία να σου ξαναμιλήσω άπόψε, τότε θά σε περιμένω αύριο στο έξοχικό σπίτι του Ότέιγ. Άού έχεις τίποτε νεώτερο;

—Ο μαρκήσιος ήρθε σήμερα τό πρωί άπ' τό Βολνί κι' έφυγε πάλι τό άπόγευμα. Ήταν μόνος. Ή δεσποινίς δέν φάνηκε διόλου σ' ο μέγαρο.

Ο κ. Ραούλ άφησε τον Κουρβίλ και προχώρησε στην αίθουσα όπου είχε διακρίνει τον Γκορζερέ να κυκλοφορεί άνάμεσα στα ζευγάρια των χορευτών.

—Είσαι πραγματικά άγνωριστος μ' αυτή την εμφάνιση του τζέντλεμαν, του είπε, πλησιάζοντάς τον. Οι άνδρες σου όμως που είναι; Τους άφησες άπ' έξω;

—Έδώ είν' όλοι. Κυκλοφορούν μέσα στον κόσμο ντυμένοι κι' αυτοί με φράκα, όπως εσύ κι' εγώ.

Ο κ. Ραούλ έβριξε μία ματιά γύρω του και μέσα στο πλήθος των φρακοφόρων ξεχώρισε έξ—έπτά άτομα, των όποιων οι φυσιογνωμίες δέν του ήσαν άγνωστες.

Η αίθουσα του καμπαρέ γέμιζε διαρκώς άπό κόσμο που κατέφθανε όλοένα.

—Νάτος! είπε έξωφρα ο κ. Ραούλ.

—Πού είναι; ρώτησε ο έπιθεωρητής παρακολουθώντας τό βλέμμα του κ. Ραούλ.

—Εκείνος ο ψηλός τζέντλεμαν που στέκεται στην είσοδο, πίσω άπ' τις δυό κυρίες. Μήπως περιμενής να ιδής τον Γκράν Πάολ των «Καραβίδων» τον διαρρήκτη με τό κασκέτο και τό λερωμένο πουκάμισο;

Ο Γκορζερέ έκανε να φύγη.

—Πού πās; ρώτησε ο κ. Ραούλ συγκρατώντας τον.

Πώς θά τον συλλάβης άφου δέν έχεις άποδείξεις ότι είναι ο Γκράν Πάολ. Παρακολούθησέ τον κι' αυτός θά σου δόση μόνος του την εύκαιρία να τον συλλάβης.

—Έχεις δίκιο, μουρμούρισε ο Γκορζερέ. Περιμενε μία στιγμή να είδοποιήσω τους άνθρώπους μου να μη τον χάσουν άπ' τά μάτια τους.

Απομακρύνθηκε μέσα στο πλήθος και σε λίγα

Διέσχισε τον κόσμο κρατώντας την στην άγκαλιά του.

—Μου φαίνεται πώς ο Γκράν Πάολ έτοιμάζεται να πάη στα παρασκήνια, ψιθύρισε ο Γκορζερέ.

Ο κ. Ραούλ κύταξε προς τη διεύθυνση του διαρρήκτη. Αί μετακινήσεις του δικαιολογούσαν, πράγματι, την ύπονοια του Γκορζερέ. Είχε διασχίσει όλόκληρο τον άριστερό διάδρομο της αίθουσας και βρισκόταν τώρα άκριβώς μπροστά στην πόρτα των παρασκήνων.

Ο κ. Ραούλ άνηούχησε κι' έστράφη προς τον Γκορζερέ.

—Είδοποίησε, του είπε, τους άνδρες σου να έπιτηρούν την πόρτα της έξόδου των ήθοποιών. Δέν είναι άπίθανον να φύγη άπ' εκεί.

Ο Γκορζερέ άπομακρύνθηκε. Ο κ. Ραούλ ύστερα άπ' λίγα λεπτά έγκατέλειψε κι' αυτός την αίθουσα και βγήκε στο δρόμο.

Καθώς έκανε μια βόλτα γύρω άπ' τό καμπαρέ συνήντησε τον Κουρβίλ.

—Έχεις τίποτε νεώτερο;

τόν ρότισσ.

—Μαλιστα! και ζητούσα να σας βρω, απήντησε ο Κουρβίλ. 'Ο Γκορζερέ έδωσε διαταγές στους ανθρώπους του να επιβλέπουν έσας και τη χορευτρια με τη μασα.

—'Όσο γι' αυτό, ο κ. Ραούλ δεν είχε καμμία αμφιβολία. 'Εξ άρχης, άλλως τε δεν είχε δώσει καμμία έμπιστοσύνη στον λόγο του Γκορζερέ. 'Αλλά ή 'Αντωνίν; 'Αν πράγματι ήταν αυτή, διέτρεχε τη στιγμή εκείνη τον μεγαλύτερο κίνδυνο που θα μπορούσε ποτέ να την απειλήσει. 'Εάν έγλύτωνε άπ' τον Γκορζερέ, πώς θα απέφυγε τον Γκραν Πώλ που γι' αυτήν προφανώς πήγαινε στα παρασκήνια;

—'Ενας ξαφνικός φόβος τον κυρίευσε. 'Οχι βέβαια για τον έαυτό του. 'Η ζωή του ελάχιστα τον ενδιέφερε. Φοβόταν για κείνην, για την τύχη που την περίμενε, ανάμεσα στους δυο άμειλίχτους έχθρους της, τον Γκορζερέ και τον Βαλτέξ.

Ξαναγύρισε στο καμπαρέ κι' έφθασε σχεδόν τρέχοντας στην είσοδο των παρασκηνίων. 'Απ' την μισάνοικτη πόρτα διέκρινε τον Γκραν Πώλ που βηματίζε, επάνω κάτω, στον διάδρομο που ώδηγούσε στα καμαρίνια των ήθοποιών.

—'Αστυνομικός! είπε στον θυρωρό που δοκίμασε να του έμποδίσουν την είσοδο.

—'Ο άνθρωπος παρεμέρισε άμέσως και ο κ. Ραούλ πέρασε, ακολουθούμενος από τον Κουρβίλ, τον όποιον κάποιο άόριστο προαίσθημα, έλεγε ότι, δεν έπρεπε να άπομακρυνθί από το πλευρό του εύεργέτου και φίλου του.

—'Η πρώτη φροντίς του κ. Ραούλ μόλις βρέθηκε στα παρασκήνιο ήταν ν' αναζητήσει τον Γκορζερέ. 'Αλλ' ο άστυνομικός έπιθεωρητής δεν φαινόταν πουθενά. Καί όμως οι στιγμές ήταν πολύτιμες.

Προχώρησε προς τον Γκραν Πώλ—ο όποιος μέχρι της στιγμής δεν είχε αντίληφθί την παρουσία του—και τον κύτησε ελαφρά στον ώμο.

Τά χαρακτηριστικά του διαρρηχίκου συνεσπάσθησαν σ' ένα μορφασμό μίσους καθώς αναγνώρισε τον αντίπαλό του.

—'Εσύ; γρύλλισε. Βρίσκεσαι εδώ για κείνην;.. Την συνοδεύεις;

—Κάνω ό, τι μου άρέσει, απήντησε στον ίδιο τόνο ο κ. Ραούλ.

—'Οχι άκόμη. 'Όσο ζω δεν θα άφήσω κανέναν ν' άγγίξη την Ελάρ.

—Μην τó πιστεύεις. Σε δυο λεπτά δεν θα μπορείς να κάνεις τίποτε. 'Ο Γκορζερέ με τους ανθρώπους του έχουν πιάσει όλες τις πόρτες.

—'Ο Γκραν Πώλ κύτταξε γύρω του τρομοκρατημένος. 'Ο κ. Ραούλ σκέφθηκε, για μία στιγμή να του διευκολύνει τη φυγή. 'Αν ο διαρρηχίκος άπεμακρύνετο θα είχε τότε έναν μόνο αντίπαλο ν' αντιμετώπισει.

—'Ηταν όμως πολύ άργά για να πραγματοποιήσει τη σκέψη του. Σ' την άκρη του διαδρόμου ξεχώρισε ή σιλουέττα της χορευτριάς που έφηνε τη στιγμή εκείνη άπ' τη σκηνή. Ταυτοχρόνως στην πόρτα των παρασκηνίων παρουσιάζόταν ο Γκορζερέ ακολουθούμενος από πέντε ανθρώπους του.

—'Ο Γκραν Πώλ κύτταξε προς τις δυο διευθύνσεις με τó βλέμμα εξαγριωμένο, όπως του θηρίου που βρίσκεται έξαφνα κυκλωμένο. Με μία γρήγορη κίνηση τράβηξε τó περιστροφό του, σκόπευσε τη χορεύτρια και πυροβόλησε, τη στιγμή ακριβώς που ο Ραούλ του άρπαζε τó χέρι.

—'Η σφαίρα άσφαλώς είχε παρεκλίνει άπ' τó στόχο της. Μόλα ταύτα ή χορευτρια άφου έκανε λίγα βήματα τρικλίζοντας, σωριάσθηκε άναίσθητη τó πάτωμα.

—'Εκείνο που έπηκολούθησε τότε δεν διήρκεσε περισσότερο από δέκα δευτερόλεπτα. Μέσα στον πανικό και την σύγχυση που προ-

κάλεσε ο πυροβολισμός του Γκραν Πώλ ο Γκορζερέ ώρμησεν πάνω στον διαρρηχίκι και τον άρπωσε άπ' τó λαιμό. 'Ο Γκραν Πώλ, ρωμαλέος όσο κι' ο έπιθεωρητής, κατόρθωσε να άπαλλαγί εύκολα άπό τó σφίξιμο του αντίπαλου του. Οι δυο άνδρες ήρθαν τότε στα χέρια και έκυλίσθηκαν στο πάτωμα.

—'Εδω, Φλαμάν, φώναζε ο Γκορζερέ. Οι άλλοι να συλλάβουν τον Ραούλ και την χορευτρια.

—'Η διαταγή του Γκορζερέ στάθηκε άδύνατον να εκτελεσθί. Καθώς οι άστυνομικοί έκαναν να περάσουν την πόρτα των παρασκηνίων, βρέθηκαν άπέναντι του Κουρβίλ, ό όποιος τρομοκρατημένος—όπως φαινόταν—άπό την πάλη που γινόταν επάνω στη σκηνή, προσπάθησε να διαφύγει προς την αίθουσα του καμπαρέ, φράζοντας έτσι με τó σώμά του την είσοδο.

Στις λίγες αυτές στιγμές που μεσολάβησαν, ο κ. Ραούλ μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στη λιποθύμη χορευτρια την άρπαξε στην άγκαλιά του και διασχίζοντας τα παρασκήνια βγήκε στη σκηνή. 'Αλλη έξοδος ελεύθερα προς τον δρόμο δεν ύπήρχε κι' έπρεπε με κάθε τρόπο να βγί άπ' εκεί.

Κάτω—στην αίθουσα του καμπαρέ—κανείς δεν είχε αντίληφθί τίποτε άπ' τó δράμα που παιζόταν στα παρασκήνια. 'Η εμφάνισή λοιπόν του κ. Ραούλ στη σκηνή με τη λιποθυμίσμένη χορευτρια στην άγκαλιά του θεωρήθηκε άπ' τον κόσμο ότι άποτελούσε ένα μέρος του θεατρικού προγράμματος, μία έκπληξη που ή διεύθυνση του καμπαρέ έκράτησε μυστική ως την τελευταία στιγμή.

—'Όταν ο κ. Ραούλ έφθασε στο προσκήνιο και πάτησε τó πρώτο σκαλοπάτι της μικρής σκάλας, που έβαινε την σκηνή με την αίθουσα, θύελλο χειροκροτημάτων τον ύπεδέχθηκε κι' αυτόμάτως τó κοινόν παρεμέρισε, άνοιγόντας του ένα διάδρομο για ν' περάσει.

—'Ο κ. Ραούλ προχώρησε μερικά βήματα ακολουθούμενος από τó πλήθος των θεατών που περίμεναν να ίδουν τó τέλος της έκπληξης.

—'Εξαφνα μία φωνή άκούσθηκε από τó βάθος της σκηνής. —Πιάστε τον!

—'Ηταν ο Γκορζερέ, που άπηλλ αγμένος άπ' τον Γκραν Πώλ, έτρεξε τώρα πίσω άπ' τó άλλο θήραμά του.

—'Ο κόσμος γύρισε έκπληκτος προς τη σκηνή. 'Η εξαγριωμένη μορφή του άστυνομικού και οι παράφορες χειρονομίες του, είχαν

κάτι τó τόσο θεατρικό, ώστε άντί να διαλύσουν την παρέξηγηση προκάλεσαν άπ' έναντίας την ενθύμια του κοινού, που ένθουσιασμένο άπ' την εξέλιξη της πρωτότυπης σκηνής, άρχισε να χειροκροτí τον καινούμενο άστυνομικό έπιθεωρητή.

—'Εν τώ μεταξύ ο κ. Ραούλ είχε φθάσει στην έξοδο. Οι θεαταί υπέθεσαν ότι θα έκανε τον γύρο του καμπαρέ για νά άνέβη και πάλι στη σκηνή κι' έσπευσαν να του άνοίξουν την κλειστή πόρτα.

—'Οι άστυνομικοί του Γκορζερέ που βρίσκόνταν έξω άπ' τó καμπαρέ, μη έχοντας κι' αυτοί ιδέα των όσων συνέβησαν, παρηκολούθησαν άδιάφοροι την έξοδο του κ. Ραούλ κι' έτσι ο τελευταίος κατόρθωσε να φθάσει άνεόχλητος ως τó αυτοκίνητό του που ήταν σταματημένο είκοσι βήματα μακριά.

—'Την στιγμή που έβαζε σέ κίνηση τή μηχανή, φάνηκε στην πόρτα του καμπαρέ ο Γκορζερέ φωνάζοντας και χειρονομώντας σαν τρελλός, κυκλωμένος από τους άστυνομικούς του, που τους ήταν άδύνατον νά καταλάβουν τίς άληλοσυγκρουόμενες διαταγές του.

—'Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε σαν βέλος και χάθηκε στο βάθος του δρόμου, πριν άκόμη ο Γκορζερέ κατορθώσει νά εξηγήσει στους άνδρες του τί ζητούσε.

—'Ο κ. Ραούλ είχε κερδίσει για μία άκόμη φορά τó παιχνίδι.

4000 ΜΕΤΡΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ!

—'Ολοι μας, σχεδόν, γνωρίζουμε, χωρίς στους ζωολογικούς κήπους, όλα τα ζώα που περπατούν ή έρουν επάνω στη γή ή που διασχίζουν τους αϊθέρας. Άπέναντίας όμως ό κόσμος που ζή κάτω από τον καθρέφτη των θαλασσών, στο βάθος των άχανών, για τó πολύ κοινόν είναι άγνωστος. 'Υπάρχουν πολλά «ένυδρεια» (τεράστιες γυάλινες δεξαμενές όπου ανατρέφουν όλων των ειδών τά ψάρια), σ' όλον τον κόσμο, αλλά ό καθένας δεν είναι εύκολο νά τά ίδι. Σ' αυτά τά «ένυδρεια» όμως δεν υπάρχουν όλα τά είδη των ζώων που κατοικούν στον πυθμένα της θαλάσσης; 'Υπάρχουν κι' άλλα είδη που δεν είναι δυνατόν νά ζήσουν μέσα στις γυάλινες δεξαμενές γιατί τους λείπει ή άπαραίτητος πίεσις ύδατος και τó σκοτάδι.

Τελευταίως μία κινηματογραφική εταιρία άπεφάσισε νά γυρίσει ένα φιλμ στους πυθμένες των άχανών και νά παρουσιάσει στον κόσμο, ζώα θαλάσσια που μόνον όλίγοι έπιστήμονες γνωρίζουν ή και δεν έ γνώριζαν ούτε αυτοί άκόμη. 'Ο κινηματογράφος δηλαδή θα άποκαλύψει και θα παρουσιάσει στο κοινό, όλα τά μυστήρια που κρύβει τó βάθος των άχανών, σε πολλές χιλιάδες μέτρα. Μέσα σε λίγη ώρα ό θεατής θί μπορεί νά παρατηρήσει και νά μάθι τη ζωή των πυθμένων των θαλασσών και νά γνωρίσει τους κατοίκους των.

—'Επί κεφαλής της προσπάθειας αυτής έτέθη ό γνωστός 'Ισαλός καθηγητής Ρομπέρτο 'Ομένια, ό όποιος με ειδικά συνεργεία κατόρθωσε νά κινηματογραφήσει τους πυθμένες των άχανών, σε βάθος 2—4 χιλιάδων μέτρων, μεταχειριζόμενος προς τούτοτέσσαρας, βαθυσφαίρας και πολλούς βοηθούς.

—'Ο καθηγητής 'Ομένια έπραγματοποίησε τó φανταστικό έργο του 'Ιουλίου Βέρν, τó «Είκοσι χιλιάδες λεύγες υπό την θάλασσαν», ύστερα από μυρίους κόπους και προυπαθείας, οι όποιοι δεν πρόκειται, βέβαια, νά περιγραφούν εδώ.

Σε μία συνέντευξη την όποιαν έδωσε ό καθηγητής, σχετικώς με τίς έντυπώσεις που άπεκόμισε, από τίς έρευνές του, στα βάθη των θαλασσών είπε μεταξύ άλλων και τά εξής: «'Η ζωή των άβυσσων ής θαλάσσης είναι... ρομαντική. Οι κάτοικοι των, ζούν θαυμάσια... καλλίτερα από τους όμοιους των της γής. 'Η «Μίγισ» που είναι ένας τεράστιος κάβουρας και ζή στα βάθη της Μεσογείου, μπορεί νά πη κανείς πως είναι ό πιο ένδιαφέρον κάτοικος αυτής της θαλάσσης. Με καταπληκτική επιδεξιότητα μεταχειρίζεται τίς διαγκάνες της—που μοιάζουν με πραγματικά χέρια, όχι μόνον για νά βρείση την τροφή της, αλλά και για ν' άποκορύθι τις επιθέσεις των έχθρων της. 'Ο τρόπος με

τον όποιον μαζεύει την τροφή της είναι έξαιρετικά πρωτότυπος. Σεργιζώνει τά φυτά που βρίσκει στο δρόμο της, τά φέρει στο στόμα της κι' άφου τά μουσκέψει με μία πυκνότερη ουσία, που βγάζει από τó στομάχι της, τά κολλά στην... ράχη της, για νά τά φάη όταν θά της παρουσιασθί έλλειψις τροφής. 'Ετσι φορτωμένη με την τροφή της, ή «Μίγισ» μοιάζει σαν κινούμενος κήπος!

—'Ενας άπ' τους πιο ένδιαφέροντας κατοίκους του 'Ατλαντικού άχανού είναι ή «Σέπια». Τό ζώον αυτό δεν είναι άλλο από μία, τεραστίων διαστάσεων σουτιά! Είναι καταπληκτικά έρωτοπαθής και ζή άποκλειστικώς και μόνον για τόν έρωτα. Όταν ή θήλεια βλέπη τόν άρρενα άμέσως άρχίζει νά του κάνει κόρτε, άλλάζοντας συγχρόνως χρώματα. 'Ο άρρεν γυρίζει γύρω της, παίρνει διάφορες πόζες κι'

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

—'Ο κάβουρας που άποταμιεύει.—'Η έρωτόληπτη σουτιά του 'Ατλαντικού.—Τά ψάρια κοράκια του βυθού.—Τό άστρο του πυθμένος.

του, τó βλέπουμε νά τά παίρνει με τους πλοκάμους του, νά τους ρίχνει λίγο μελάνι και νά τά τοποθετή ανάμεσα στα φυτά του πυθμένος της θαλάσσης όπου θά γονιμοποιηθούν μόνα τους χωρίς νά φαγώσουν από άλλα ψάρια.

—'Αλλος πολύ περίεργος τρόφιμος του βυθού είναι τó «ψάρι—γουρούνι», που άποτελεί ένα πολύ σπάνιο είδος της ύγρας άβυσσου. Τό κεφάλι του ψαριού αυτού μοιάζει πολύ με τού γουρούνιου και τó σώμά του είναι επίσης παχύ και στερογγυλό. Ζή στον Ειρηνικό άχανό, σε βάθος 3800 μέτρων. Στό φως τού φακού παρουσιάζει ένα χρώμα ύποκίτρινο αλλά στην επιφάνεια της θαλάσσης θά είναι, νομίζω, έντελώς λευκό.

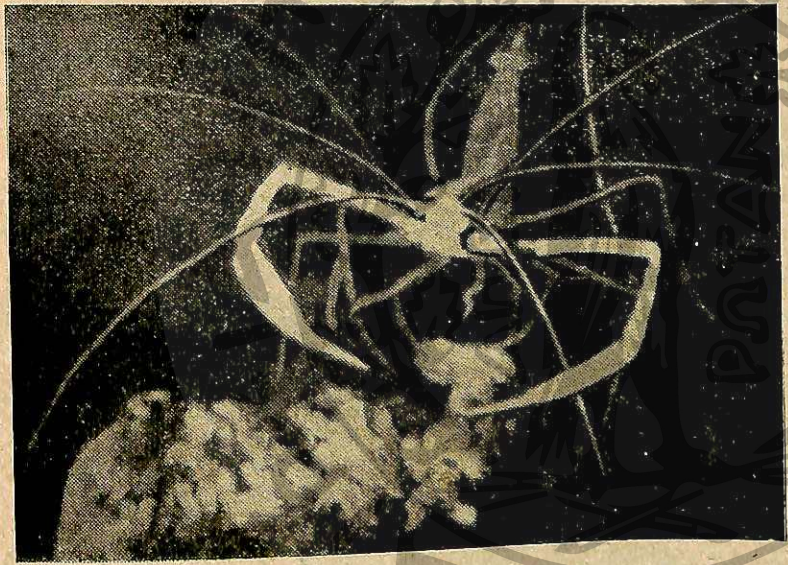
—'Τό ψάρι αυτό κάνει τεράστια πηδήματα και... κοιμάται πλαγίως, επάνω στα φυτά για νά ξυπνήσει άργότερα και νά ξαναρχίσι τά πηδήματα, έχθρικά, τώρα, ένα τόν των άλλων συγκατοίκων του μεταξύ των όποιων διαλέγει την τροφή του. 'Επιτίθεται έναντίον της λείας του με τó μυτερό ρυγχός του κι' άφου την θανατώσει τότε αφήνει τó ρυγχός του μέσα στο σώμά της και σιγά—σιγά την άπομυζά, αφήνοντας μόνον ελάχιστα ύπολείματα, τά όποια ίσως νί μνη είναι κατάλληλα για τροφή.

—'Στον 'Ινδικόν άχανόν και, σε βάθος 2—2800 μέτρων, ζή ό «παγκούρο», ένα μαλάκιο που διαρκώς, από την ήμερα που θά γεννηθί, προσπαθεί νά γλυτώση τη ζωή του. Τό μαλάκιο αυτό επειδή άποτελεί έκλεκτη τροφή για άλλα ζώα των θαλασσών άβυσσων, κρύβεται μέσα σε μεγάλα κενά κογχύλια κι' από εκεί με σα άμύνεται με τί, κεραίες του, έναντίον των έχθρικών επιθέσεων των άλλων.

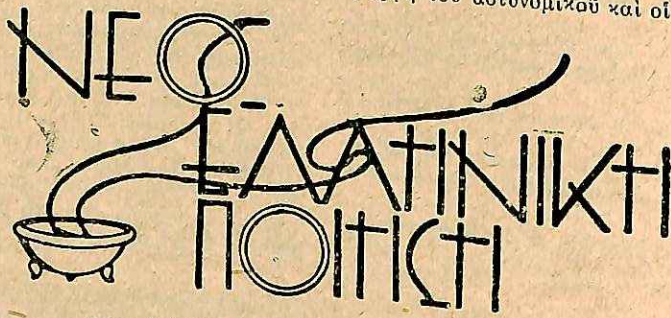
—'Τό «ψάρι των ναυαγίων» άποτελεί κάτι τó καταπληκτικό για τόν κόσμο των άχανών. Άπό τόν τρόπο με τον όποιον ένεργεί για νά βρείση τη τροφή του, τού έδόθη και τ' όνομα. Τό ψάρι αυτό έχει, ως φαίνεται, καταπληκτική εύλιότητα όπηση ή διωρατικότητα ή πρωαιότητα (φαινόμενον άνεξήγητον!) Όταν συμβή κανένα ναύαγιο, ενώ αυτό βρίσκεται σε βάθος 2—2500 μέτρων, άμέσως άνεβίβει στην επιφάνεια της θαλάσσης για νά φάη τά ανθρώπινα πτώματα, ή ότι άλλη τροφή έκλέξη από τó ναύαγιο.

—'Τό «άστρο του πυθμένο» είναι ένα ψάρι που μοιάζει με τους «σταυρούς» που βλέπουμε στις θαλάσσεσ μας. Με μόνη τη διαφορά όμως ότι οι διαστάσεις του είναι τόσο μεγάλες, ώστε δεν θά χωρούσαν μέσα σ' ένα μεγάλο κιβώτιο. Τό ζώον αυτό μεταχειρίζεται έναν στραγγαλιστικό τρόπο για νά φάη. Συλλαμβάνει ένα ψάρι κατάλληλο για τροφή και τó σφίγγει τόσο πολύ με τους πλοκάμους του ώστε τού άφαιρεί την ζωή. Άργότερα άρχίζει ή άπομύζηση των ούστων του στο στομάχι του.

—'Όλα αυτά τά αξιοθαύμαστα περιέργα της φύσεως, μάς παρουσιάζονται στην όθνη και μπορεί νά νομίσω κανείς πως είναι φανταστικά. 'Υπάρχουν όμως στην πραγματικότητα και άποτελούν θέματα μελέτης των έπιστημόνων.

Τό «άστρον του πυθμένος» Ένας από τους περιεργότερους κατοίκους του βυθού.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΖ

1

Στην άμμουδιά που ήμωνα κοντά σου ξαπλωμένος
Κι' άνεμενόμενος σαν παιδί παρανοήτου παλάτια
'Η θάλασσα τραγούδαγε κι' ό μπάνης μαγευμένος
στέναζε με παράπονο μπροστά στο δυό σου μάτια.

Κι' ή θάλασσα μου μίλησε μ' έν' άσημένιο κύμα
Και μουπε: Σύρε μακριά με τó γοργό σου βήμα
γιατί τά μάτια που κυττάς μπροστά σου λιγωμένα
είναι πιο επικίνδυνες θάλασσες από μένα.

2

Τώρα που φεύγω μακριά σε ξένα μέρη
'Αν θέλεις θά σ' άφήσω τη διεύθυνσή μου!
Νάχω κα ένα γράμμα σου από τó γλυκό σου χέρι
Παρηγοριά στη μόνωσή μου.

Πάρε λοιπόν λίγο χαρτί κι' ένα κοντύλι
Και γράψ' τη σύσταση στην κόλπο—Στο χάσου
πώς σε λιγάκι οίγουρα εκεί θά μ' έχουν στείλει
τά μάτια τά έρωτικά σου.

ΔΑΙΔΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΒΑΛΙΤΖΩΝ

Βρισκόμουν στο Βερολίνο άνεργος από έδώ και δέκα μήνες. Καί φαντασθήτε πώς έτρεξα σάν έμπαθα πώς υπήρχε μια κενή θέσις στην τράπεζα Σάκερ και Σπόν! Παρεκάλεσα διαφόρους συγγενείς μου να με βοηθήσουν στην έγγυση των 30 χιλιάδων μάρκων που χρειαζόταν και έτσι πήρα τη θέση αυτή.

Ήμουν υπερευχαρισμένος με τη νέα αυτή δουλειά, παρ' όλο που ήταν πολύ κουραστική κι είχα πολλές εϋθύνες. Οι κύριοι Σάκερ και Σπόν είχαν ειδικευθή στο συνάλλαγμα και είχαν πολλά άλλα μικρά υποκαταστήματα δε διάφορες πόλεις της Γερμανίας. Στο Άμβουργο, στη Βορέμη, στο Βαρνεμούντε κτλ.

Εγώ πήγαινα συχνά σ' αυτές τις πόλεις για να μεταφέρω ή να παίρνω διάφορες ποσότητες ρευστού χρήματος, σύμφωνα με τις έκαστες ανάγκες. Ή εϋθύνη που έφερα ήταν πολύ μεγάλη αλλά με συνώδευε ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο κλητήρας Φρίτς Ντανέλ.

Όταν μου συνέβη ή ιστορία που θα σας διηγηθώ παρακάτω, βρισκόμουν ήδη από έτους στην Τράπεζα.

Ήταν ή 20ή Ίουλίου. Με ειδοποίησαν το πρωί ότι τη νύκτα της ίδιας ημέρας θα έφευγα για το Νιουμούνστερ, επί της γραμ-

μής του Κιέλου. Αναπαύτηκα ολόκληρο το απόγευμα και στις 11 το βράδυ παρουσιάστηκα στην Τράπεζα. Κατέβηκα μαζί με τον κ. Σάκερ στο τεθωρακισμένο δωμάτιο που ήταν τα θησαυροφυλάκια κι έβαλα στη βαλίτσα μου 500 χιλιάδες μάρκα σε χαρτονομίσματα και κέρματα άργυρά.

Η βαλίτσα ήταν πέτσινη, αλλά φοροδοτούμενη με λαμαρίνα. Θυμάμαι ακόμη σ' εκείνο το ύτογειο—ήταν καλοκαίρι—έκανε τόση ζέστη, ώστε ιδρώνα πάρα πολύ αν κι είχα βγάλει το σακκάκι μου.

Σάν γέμισα κι' έκλεισα τη βαλίτσα πήγα στο γραφείο του κ. Σπόν. Πήρα τις απαιτούμενες οδηγίες και τα μεσάνυχτα ανέβηκα μαζί με τον Ντανέλ, στο αυτοκίνητο της Τραπέζης...

Μά μόλις διατρέξαμε 100 περίπου μέτρα ή μηχανή σταμάτησε ξαφνικά. Κατάλαβα άμέσως ότι έπρόκειτο περί βλάβης κι' έξηκολούθησα τη διαδρομή μου κ' ένα ταξί, άφου προηγουμένως έσημείωσα τον αριθμό του.

Όταν φθάσαμε στο σταθμό μου συνέβη κάτι το άπρόοπτο! Ενώ βάδιζα προς την άμαξοστοιχία που θα-παιρνα, ένας άνθρωπος κοντός και χονδρός με σκούντησε τόσο δυνατά, ώστε κλοίστηκα ολόκληρος. Δεν διαμαρτυρήθηκα γιατί ήμουν άπασχολημένος με το πολύτιμο φορτίο μου.

Αλλά μόλις ανέβηκα στο διαμέρισμα του τραίνου ανέκαλυσά πώς το σακκάκι μου, στο μέρος όπου με σκούντησε ο χονδρός άνθρωπος, είχε σχισθί-λιγάκι. Έψαξα άμέσως τις τσέπες μου και είδα μ' εϋχαρίστηση πώς δεν μου έλειπε τίποτε.

Μό από τη στιγμή εκείνη μ' έπιασε κάτι σαν επι-άλτης...

Διάλεξα ένα διαμέρισμα όπου, κατά τύχη, βρισκόν-ταν δυό άξιωματικοί. Έτοποθέτησα άμέσως τη βαλίτσα στο δίχτυ και άφου την έδεσα στο σίδερο του δίχτυου με μια χαλύβδινη άλυσίδα, είπα στον Ντανέλ.

—Τα μάτια σας τέσσερα!

Για να ήσυχάσουν λιγάκι τα νεύρά μου κάπνισα ένα τσιγάρο κι' ενώ το τσιγάρο έτρεχε, είχα τα βλέμματά μου καρφωμένα στη βαλίτσα. Ο σύντροφός μου καθόταν άπέναντί μου.

Σε άραιά διαστήματα ο καθένας από μās για να νικα τον ύπνο έκοβε βόλτες στον διάδρομο. Σε μια στιγμή, ενώ ο Ντανέλ βρισκόταν στον διάδρομο, άποκοιμήθηκα χωρίς να το καταλάβω. Κοιμήθηκα περισσότερο από μισή ώρα, παρ' όλο που είχα κοιμηθί άρκετές ώρες το απόγευμα. Σκέφθηκα ότι ή πολλή ζέστη μου έφερε τον ύπνο. Έξ' άλλου, δεν μ' ένοιαισε και τόσο γιατί, ό και βοήθη τη βαλίτσα στη θέση της.

Στις όκτω το πρωί φθάσαμε στο Νιουμούνστερ. Πήρα τη βαλίτσα και πήγαμε στο υποκατάστημα.

Εκεί όμως με περίμενε μια έκπληξις που έκανε να παγώσει το αίμα στις φλέβες μου. Η βαλίτσα ήταν κενή!! Τήν είχαν άντικαταστήσει κατά την διάρκεια του ταξειδιού. Αυτή που είχα μπο-στα μου ήταν γεμάτη χαρτιά και παληοσίδερα. Η άστυνομία άρ-χισε άμέσως τις έρευνές της κι' εγώ υπεβλήθηκα σε άυστηρότατο

έρωτηματολόγιο... Ύστερα από δέκα μέρες, οι έρευνες δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Μεταξύ των υπαλλήλων της Τραπέζης υπήρχε κάποιον ύποπτο ύποκείμενο. Τον συνέλαβαν άμέσως αλλά άργότερα άπεδείχθη πώς ήταν άθώος.

Οι έρευνες κατέληξαν ότι ή βλάβη του αυτοκινήτου ώφείλετο σε μια συνομοσία. Αλλά για ποιο σκοπό; Άπεδείχθη πώς ήταν συμποτάξ. Βρήκαν τον σωφφέρ του ταξί, αλλά κι' αυτός ήταν άθώος.

Κατά τυχαίαν σύμπτωσην ένας σιδηροδρομικός που είχε προ-σέξει το σκούνημα που πήρα στον σταθμό του Βερολίνου, έπεβε-βαίωσε την άφήγησή μου. Έπί πλέον, έκαναν άνάλυση των σιγα-ρέττων μου και βρήκαν πώς περιείχαν ναρκωτικό. Ίδου πώς έξη-γήθη ή άκατανίκητος ύπνος μου. Σκέφθησαν τότε ότι ο χονδρός εκείνος άνθρωπος σκουντώντας με, κατόρθωσε να μου πάρη τα τσιγάρα μου, με κάποιο ταχυδακτυλουργικό τέχνασμα και να τα άντικαταστήση με άλλα, που περιείχαν ναρκωτικό.

Η άποψις αυτή ήταν, έν μέρος, λογική. Δεν μπορούσε όμως να άποδειχθί, προ πάντός, δε, δεν άπεδείκνυε την άθωότητά μου

γιατί πιθανόν ο άνθρωπος αυτός να ήταν κά-ποιος συνένοχός μου.

Έτσι ή άνάκρισις κάνοντας τον κύκλο των διαφόρων έκδοχών, επέστρεψε στο σημείο άπ' το όποιον είχε ξεκινήσει. Νά θεωρήση, δη-λαδή, έμένα ως τον πιο πιθανόν ένοχο.

Πολλοί άστυνομικοί, έξ' άλλου, άρχισαν—κι' αυτοί—να ύποπτεύονται ότι ή κλοπή είχε διαπραχθί από μένα, έν συνεργασία με τον Ντανέλ και οι έρευνές των επί της ύποθέ-σεως στρεφόνταν, τώρα, όριστικά στην έξα κρίβωση της ύποψιας αυτής.

Εγώ είχα πέσει σε μια τέτοια ψυχική κα-τάπτωση που ήμουν κυριολεκτικώς ένα άν-θρώπινο κουρέλι.

Έξαφνα, έμαθα πώς άνακάλυψαν τους έ-νόχους και τους συνέλαβαν.

Η χαρά μου ήταν άνέκφραστη. Έκανα σάν τρελλός άπ' τον ένθουσιασμό. Η σύλλη-ψις των ένόχων άποκαθιστούσε την ύπόλη-ψή μου και με έσωζε από τον κίνδυνο να χά-σω τη θέση μου.

Φαντασθήτε όμως την κατάπληξή μου όταν μου είπαν τα όνόματα των δράστών της κλοπής.

Ήσαν οι κ. κ. Σάκερ και Σπόν, οι προϊστάμενοί μου! Άχόρταγοι να μεγαλώσουν τις δουλειές των είχαν έπι-νοήση ένα διαβολικό σχέδιο. Ενώ εγώ, τη νύχτα της άνα-χωρήσεως, μέσα στο τεθωρακισμένο ύπόγειο δωμάτιο, είχα βγάλει το σακκάκι μου, ο Σάκερ μου είχε βάλει στην τσέπη μου τα ναρκωμένα τσιγάρα. Όταν πέρασα στο γραφείο του Σπόν, ο ίδιος ο Σάκερ είχε ήδη άντικαταστήσει τη βαλίτσα με μιάν άλλη άπαράλλακτη. Έτσι εγώ από την άρχή της άναχωρήσεως, φύλαγα, σάν θησαυρό μια βαλίτσα γεμάτη

πληθόχορτα.

Τα ύπόλοιπα έξηγοούντο εύκολότατα πιά. Άπεκαλύφθη άπ' την τράπεζα, ή βλάβη του είχε προκληθί από τον σωφφέρ κατόπιν συνεννοήσεως με τους προϊσταμένους μου. Έπίσης και ο άνθρωπος που έπεσε επάνω μου στον σταθμό και μου έξσχισε το σακκάκι ήταν κι' αυτός συνένοχός των.

Οι κ. κ. Σάκερ και Σπόν είχαν καταρτίσει το σχέδιό τους με έξαιρετική έπιτηδειότητα. Δημιουργούντες μια άλυσίδα συμ-πτώσεων θα έκαναν τους άστυνομικούς να ύποθέσουν, ότι ή κλοπή είχε οργανωθί από καμμία σπείρα κακοποιών και έξετε-λέσθη μέσα στο τσιγάρο κατά την διάρκεια του ταξειδιού.

Ο άστυνόμος, που μου άνήγγειλε την άποκάλυψη, μου έλε-πε.

—Άν έπετεύγχανε το «κόλπο» τους θα έπαιρναν ένα σεβαστό ποσόν από την άσφαλιστική έταιρία που είχαν μόλις προ όλίγων έβδομάδων άσφαλίσει ή μεταφορά αυτών των χρημάτων. Ύπαρ-χουν πολλοί έπιτηδείοι που έαφρίζουν τις άσφαλιστικές Έται-ρίες; μά οι φίλοι μας δεν το κατόρθωσαν!...

Φωτογραφίες Μετρό—Γκόλντουίν

TZIM STOUART

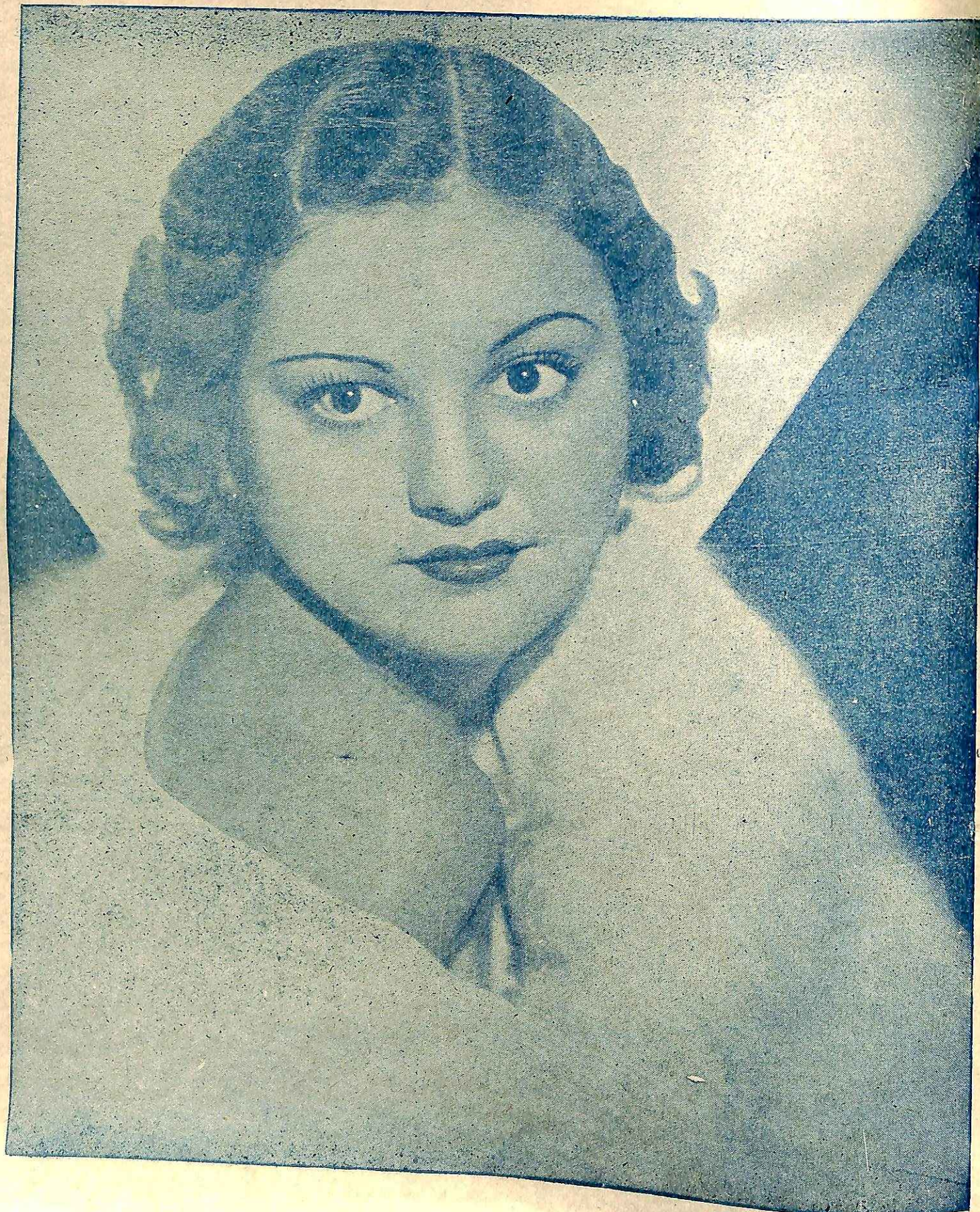
ΝΑΙΚΙΑΤΑ ΠΑΡΚΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΛΒΙΑ ΣΥΑΝΕΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΟΙ... "ΑΣΤΕΡΕΣ", έχει ένα από τα πιο πε-

οίοντα στίτια του Χόλλυγουντ. Είναι κι' αυτό χτισμένο σε λόφο. Μά το μόνον ένα πάτωμα του σπιτιού βρίσκεται σ' ένα μέρος του λόφου και τα δυο άλλα σε άλλο! Ο Μπόμπ τρελαίνεται για τα παιχνίδια και την Χοβανέζικη μουσική. Στα παιχνίδια αποκλειστικά έχει αφιερώσει τρία ολόκληρα δωμάτια του ενός... μέρους από το... τεμαχισμένο σπίτι του.

Ο Μπόμπ έχει, εκτός από άλλα πολυέκτα πράγματα ένα βιβλίο επισκεπτών μοναδικό στο είδος του. Κάθε σελίδα του βιβλίου αυτού περιέχει ένα σκίτσο ή μία μινιατούρα φίλων του καλλιτεχνών οι οποίοι φιλοξενήθηκαν στο σπίτι του.

**

Η Μύρνα Λόου, αντίθετως, τρελαίνεται για τις δεξιότητες. Το σπίτι της είναι χτισμένο στη πλαγιά ενός λόφου και έχει από τη μία του ιδίως πλευρά, ωραιότητα θέα. Στο σπίτι αυτό υπάρχει εκτός των άλλων, ένα δωμάτιο εξώστης κι' ένα δωμάτιο βεράντα, έντελως χωρίς τοίχο από το ένα μέρος. Εκεί η ήθοποιός ξεκουράζεται μετά την εργασία της και δέχεται τους φίλους της και τους επισκέπτες της. Η πλευρά της βεράντας κλείνει με μία πελώρια εξαμαρία για να προφυλάγονται όσοι βρίσκονται μέσα στο περίεργο αυτό δωμάτιο από τον αέρα που φυσάει κατά το βράδυ στους λόφους του Χόλλυγουντ. Τα δωμάτια είναι επιπλωμένα σύμφωνα με την Ινδική τέχνη. Στους τοίχους είναι κρεμασμένα κέρτα από ελάφια ή σκαρφαλώνουν αναρριχητικά φυτά και στο πάτωμα είναι ριγμένα ένα σωρό μεγάλα μαξιλάρια, στα οποία μπορεί να καθίσει κανείς αναπαυτικώτατα και αντικαθιστούν πράγματι τα καθίσματα που δεν υπάρχουν.

Κατά μήκος των τοίχων υπάρχουν κεριά και λύχνι που σκορπίζουν ένα γλυκύτατο και άταλτα φως σαν να νυχτώνη.

**

Η Καίη Φράνσις έχει ένα πολύ ιδιόρρυθμο σπίτι. Έχει επτά πατώματα και το κάθε πάτωμα αποτελείται από ένα δωμάτιο. Δηλαδή το ένα δωμάτιο είναι επάνω στο άλλο! Καλλιτεχνική ιδιοτροπία ή... τρέλλα;

Συγκοινωνούν μεταξύ των με μία στριφτή εξωτερική σκάλα. Το πρώτο δωμάτιο είναι το χώλ, το δεύτερο το σαλόνι, το τρίτο επίσης σαλόνι—γραφείο, το τέταρτο κορεβατοκάμαρα, το πέμπτο μπουντουάρ, το έκτο μπάνιο και στο έβδομο υπάρχουν επιπλά εξερχής και πέργκολες!

Η στριφτή σκάλα είναι προφυλαγμένη ολόκληρη με τζάμια αδιαφανή και ποικιλόχρωμα. Έτσι στο πρώτο και δεύτερο πάτωμα ή ήθοποιός αυτή κάνει τις χειμωνιάτικες δεξιότητες της και στο τελευταίο της καλοκαιρινές.

**

Η Τζούλια Φέυ εκπληρώνει όλες τις κοινωνικές υποχρεώσεις της το καλοκαίρι, γιατί η αίθουσά της των δεξιώσεων είναι...

Ένας κήπος! Τον χειμώνα δεν καλεί σε γεύματα, παρά επτά ή οκτώ το πολύ άτομα γιατί η τραπεζαρία της δεν χωρεί παρά πάνω από δέκα συνδαιτημόνες. Στον κήπο της, κάτω από μια πέργκολα (είδος κληματαριάς), υπάρχει θέσις για ορχήστρα και γύρω τέσσερα διάφορα μέρη, στρωμένα με παρκέτο, για χορό.

Ο Ρομπέρ Βινιόλα, ο γνωστός σ' όλο τον κόσμο ως Μπόμπ,

οίοντα στίτια του Χόλλυγουντ. Είναι κι' αυτό χτισμένο σε λόφο. Μά το μόνον ένα πάτωμα του σπιτιού βρίσκεται σ' ένα μέρος του λόφου και τα δυο άλλα σε άλλο! Ο Μπόμπ τρελαίνεται για τα παιχνίδια και την Χοβανέζικη μουσική. Στα παιχνίδια αποκλειστικά έχει αφιερώσει τρία ολόκληρα δωμάτια του ενός... μέρους από το... τεμαχισμένο σπίτι του.

Ο Μπόμπ έχει, εκτός από άλλα πολυέκτα πράγματα ένα βιβλίο επισκεπτών μοναδικό στο είδος του. Κάθε σελίδα του βιβλίου αυτού περιέχει ένα σκίτσο ή μία μινιατούρα φίλων του καλλιτεχνών οι οποίοι φιλοξενήθηκαν στο σπίτι του.

**

Η Κορίννα Γκρίφιθ πάλι τρελαίνεται κι' αυτή κυριολεκτικά για τα παιχνίδια και ιδίως για τις «σαυρωτές λέξεις». Η ωραία χειμωνιάτικη βίλλα της έχει δυο δωμάτια αφιερωμένα στα παιχνίδια, επιπλωμένα μ' εξαιρετικό γούστο από την ίδια.

Παντού υπάρχουν χαμηλά ντιβάνια και άφθονα μαξιλάρια με γάλα, ριγμένα κατά γής. Απαγορεύει τα τυχερά παιχνίδια, γιατί δεν θέλει να χάνει κανείς τα χρήματά του.

Ακόμη και στο μπρίτζ, παιχνίδι τόσο άθωο και όπου πολύ δύσκολα μπορεί να χάσει κανείς πολλά χρήματα, επιβάλλει το πιο μικρό μίζάρισμα.

Σ' ένα μεγάλο δωμάτιο στη βίλλα της Γκρίφιθ υπάρχει κινηματογραφική σκηνή γιατί εκεί προβάλλονται όλες της οι ταινίες πριν τις ιδιό το κοινό.

**

Το σπίτι της Τζίν Χάρλου είναι έντελως κυβιστικό. Σαν το βλέπεις κανείς από μακριά νομίζει πως βλέπει ένα σωρό από ανακατεμένους τεράστιους κιβίους Μέσα σ' αυτή τη βίλλα υπάρχουν περί τα δέκα τέσσερα δωμάτια, μερικά των οποίων έχουν τοίχους χρυστάλλινους.

Η Τζίν Χάρλου αγατά εξαιρετικά τη μεσαιωνική επίπλωση και έτσι βλέπει κανείς τη αντίθεση του εξαιρετικά μοντέρνου κτιρίου με τα μεσαιωνικά του έπιπλα. Έπάνω στην ταράτσα της βίλλας αυτής υπάρχει μια ολόκληρη μετεωρολογική εγκατάσταση για τι η Τζίν ασχολείται πολύ μ' αυτήν την επιστήμη.

Επίσης η κορεβατοκάμαρά της είναι πολύ ιδιόρρυθμη το κορεβατί της είναι στύλ Λουδοβίκου XV, ή σιφωνιέρα της, στύλ ιταλικής αναγεννήσεως, ή ντουλάπα στύλ αγγλικό, οι καρέκλες της στύλ Πομπαντούρ κ.ο.κ. Δηλαδή τα έπιπλα αποτελούν ένα δειγματολόγιο ρυθμών διαφόρων εποχών!

**

Η Τζόαν Κράουφορντ, η αντίπαλος κι' αντίζηλος της Τζίν Χάρλου, έχει έντελως μοντέρνο σπίτι. Ο ρυθμός του είναι έντελως γερμανικός και μέσα παρέχει όλα τα αμερικανικά κομψό. Στον κήπο της έχει εγκαταστήσει όλα τα γυμναστικά μέσα και εκεί περνά τις πιο πολλές ώρες της αναπαύσεώς της.

**

Ο Τζών Μπάρρυμορ έχει τα πιο καλλιτεχνικά γούστα. Η βίλλα του παρουσιάζεται σαν μία αγροικία ολλανδική. Ασχολείται πολύ με την ιπποτροφία και την ζωοκομία. Είναι ένας από τους πιο καλούς κάου—μπόν, παρ' όλο που σπανίως παίζει τέτοιους ρόλους στην οθόνη.

Η ολλανδική του βίλλα όμως μπορεί να μεταφέρεται κάλλιστα σ' όποιο μέρος θέλη! ο νοικοκύρης της. Αποτελείται από χάλυβα, όπως τον μεταχειρίζονται τώρα για τις μοντέρνες κατοικίες. Έτσι ο Τζών μπορεί να... διαλύσει τη βίλλα του, να την μεταφέρει και σε τρεις ώρες να την ξαναφτιάξη!..

Και τι δεν βλέπει κανείς στην χώρα όπου ανατέλλουν οι «αστέρες» του κινηματογράφου!

ΤΑ ΠΡΟΜΕΝΑ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— Η παρουσία σας δεν θα με ενοχλήση καθόλου. Θα σας περιμένω για να βγούμε μαζί.
— Ευχαριστώ. Ές αύριον.
— Αύριον.

Έχωρίσθησαν τυπικά, σαν δυο ξένοι.

Διά μέσου των ανθέων του μπαλκονιού ή Ζιλμπέρτ εκύτταξε τον Ροδόλφο να απομακρύνεται με έναν άνδρα χαμηλού αναστήματος, τον οποίον εκείνη έμάντευσε ως τον κόμητα ντε Στινόλα. Με το κεφάλι φλογισμένο, λυπημένη μέχρι δακρύων, επανέλαβε πολλές φορές τα λόγια αυτά τα οποία έμαστιγώναν την υπερηφάνειάν της.

« Η παρουσία σας δεν θα με ενοχλήση καθόλου ».

Αλήθεια ό ντε Φραγκόν είχε κακή έμπνευση, διολέγοντας την φράσιν αυτήν, της οποίας ή νεαρή γυναίκα έγεύετο μόνη την πικράν ξηρότητα.

Η τραυματισμένη φιλοτιμία της της υπενθύμισε ξαφνικά την κακήν πλευράν του γάμου.

— Έχει το χρήμα. Η γυναίκα δεν τον ενοχλεί, χά, χά, χά!

Και το δξύ γέλιο της αντήχησε άλγεινό, θλιβερό.

Σε λίγα λεπτά όλες οι καλές της αποφάσεις του απογεύματος είχαν διαλυθή και μια υπόκομφ λύσσα τις διεδέχθη.

— Η περιουσία μου ; — Ε ! λοιπόν, όχι ! Δεν την κρατεί ακόμη.

Αυτό ήταν μία πρόκλησις που έφριχνε εναντίον της αγέρωχης ψυχρότητος τού Ροδόλφου.

Η φτωχή Ζιλμπέρτ ! Δημονούσε ότι το μοναδικό άληθινό όπλο της γυναίκος είναι ή γλυκύτης ή οποία τραβάει και ξαναφέρνει άδιάκοπα τον σύζυγο στην συζυγική εστία. Άν μπορούσε να διαβάση την σκιμνίην εκείνη στο βάθος της ψυχής του νέου, που άπεμακρύνετο, θα έβλεπε ότι ή χαρά του να ξαναϊδής ένα φίλον είχε σκιασθή με τις τύψεις στην σκέψη ότι ή Ζιλμπέρτ είχε άφειθή μόνη.

Άλλά ήταν γραμμένο να μην συναντηθούν ακόμη οι καρδιές τους σε μία καλή προσπάθεια.

XX

— Για πέστε μου, φίλε μου, ποιος είναι αυτός ό ποταμίσκος που κυλάει εκεί μακριά ;

— Ο Πονέντε.

— Και τα βουνά αυτά ;

— Η άλυσις των Άπενίνων.

— Και εκεί κάτω αυτά τα σπίτια μέσα στους φοίνικες.

— Το Κάμπο—Σάντο.

Ο οδηγός επρόφερε το όνομα αυτό με τόσην ευλάβεια ώστε ή Ζιλμπέρτ έγύρισε προς αυτόν.

— Είναι όραίο το Κάμπο Σάντο ; τον ρώτησε χαμογελώντας.

Ο άνθρωπος άνεσήλωσε τους ώμους σαν ή ερώτησις της νη- ρώς κυρίας να του γράνκε περιττή.

— Πρέπει να το ιδήτε, αλήντησε λακωνικά.

— Θα πάμε αύριο. Τί σκέπτεσθε γι' αυτό, Ροδόλφε ;

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έπειδή δεν ακούσθη καμμία απάντησις, έξήτησε με τα μάτια τόν άνδρα της. Τόν είδε καθισμένον άπόμερα, σε μία κατωφέρεια άπό βρύα, απορροφημένον τελείως στο ν' άποθαυμάξη το μεγαλοπρεπές πανόραμα που άπλωνόταν μπροστά του.

Τά άδρά του χαρακτηριστικά με την ίσια μύτη, με τό πηγούνι πουδειχνε θέληση, με τλ λεπτά χείλην, με την κανονική κατατομή του, διεγράφαντο καθαρά στο άνέφελο φόντο του ουρανού.

Τό πρόσωπό του άντανακλούσε την στιγμην εκείνην μιάν τόν σον έντοννη έκφραση σοβρότης τος και μελαγχολίας συγχρόνως, ώστε ή Ζιλμπέρτ έρρίγησε σαν να είχε έγγίσει την ευαίσθητον σάρκα της μια πυρωμένη βελόνα. Και αυτό γιατί στο βάθος του έ αυτού της, μια μικρή φοβισμένη φωνή φαινότανε, σε κάθε στιγμής, να ξυπνά στην καρδιά της νειόπαντρος μια ήχώ τύψεων.

Τό βλέμμα της έμεινε επ' άρκετόν προσηλωμένο με άλγεινή έπιμονή επάνω στο πάντοτε άκίνητο πρόσωπο του άνδρός της και στεκόταν σκεπτική σαν να εκόλλησε την μελαγχολία που αυτή ή ίδια έπροκάλεσε.

Μερικά βήματα μακριά των, ό οδηγός που άνυπομονούσε για την παρατεταμένη σιωπή των, έσφύριζε ένα τραγουδάκι Ναπολιτανικό.

Η Ζιλμπέρτ, επί τέλους, παρ τήρησε την στάση του ξένου αυτού.

Έπλησίασε τόν άνδρα της και τόν άγγισε στον ώμο για να προκαλέση την προσοχήν του.

Έκείνος έγύρισε άργά το κεφάλι με έρωτηματικών ύφος.

— Δεν επιθυμείτε να εξακολουθήσωμε την έκδρομή μας ;

— Όπως θέλετε, αλήντησε, ενώ σηκώνότανε χωρίς να βιάζεται, με τα μάτια γεμάτα ακόμη άπό την μυστηριώδη γοητεία που τόν είχε κυριεύσει.

Ηκολούθησαν, χωρίς να μιλάνε, τόν οδηγό ό οποίος τους παρέσυσε σε ένα δρόμον με κυπαρίσσια, δάφνες, πορτοκαλιές, όπου ό ήλιος κοσμητισμένος άπό την πρασινάδα, έπεφε σαν ψιλή χρυσάφνια βροχή.

Σε κάθε άδενδρον μέρος του δάσους σταματούσαν, πάλη, παρ' αορηπώς έως εκεί που έφθανε το βλέμμα. Ήταν ένα συγκρότημα μα πριγκηπικών κατοικιών, έξοχικών σπιτιών θαμβωτικών άπό τσίωσαν το φόντο λοφίσκων, χωριών, βουνών άποκρήμνων, ενώ μπροστά τους μια θάλασσα μπλε σαν τόν ουρανό, με τις άκτες κομμένες σε πολυάριθμους κολλίσκους, φαινότανε σαν μία τεραστία όμαλή πεδιάδα, επάνω στην, όποιαν πετούσαν βάρκες με τα λευκά τους πανιά, σαν πουλιά.

Ξανακατέβηκαν στην Γένουα με το άμάξι τους και πήγαν κατ' ευθέαν στο ξενοδοχείό τους.

Μόλις είχαν περάσει τη πόρτα του με τις μαρμάρινες κολώνες όταν ένας πρόθυμος υπηρέτης έδοξε στο Ροδόλφο ένα πακέτιο γράμματα.

Ο νέος έρριξε μια γρήγορη ματιά στις όμοιόμορφες έπιγραφές των με τούς διαφόρους γραφικούς χαρακτήρας, ζητώντας να μαντεύση μέσα στο πλήθος των έπιστολών το γράψιμο κάποιου φιλικού χεριού.

Ξαφνικά έρρίγησε. Άνεγνώριζε τόν γραφικόν χαρακτήρα της θείας Σοφίας.

Και πριν καν διαβάση την έπιστολήν αυτήν έμάντευσε τό περιεχόμενόν της. Όκτώ ήμέρες ύστερα άπό τό γάμο του ή γρηαή συγγενής του θα του υπενθύμιζε τό χρέος του.

Είχε γίνει σκεπτικός και ή Ζιλμπέρτ τό παρατήρησε.

— Κακά νέα ; ρώτησε πριν μπή στο δωμάτιό της και τόν αφήση να πάη στο δικό του.

— Όχι ! απάντησε εκείνος. Μιά έπιστολή για υποθέσεις και δεν ξέρω τίποτε πώ όκληρό άπ' αυτά.

— Μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος σε τίποτε ;

— Ω ! καθόλου ! Σας ευχαριστώ.

Και βιαζόμενος να ξεφύγη άπό την έπιμονήν της νεαρής γυναικός την άφησε άπότομα.

Έκείνη έμεινε σκεπτική μια στιγμής, έπειτα άνεσήλωσε τό κεφάλι.

— Ένα γράμμα υποθέσεων σε μώβ χαρτί και μικροσκοπικού σχήματος ;

Μιά άκριβολία της ήλθε. Με τη σκέψη ότι πιθανόν να ήταν καμμία γυναίκα, μια παλιά φιληνάδα του Ροδόλφου ή όποια τόν παρακολυθούσε, έμουρμούρισε με την υπερβολική άυστηρότητα των άπειρων κοριτσιών.

— Ω, όχι ! όχι αυτό. Θάηταν πάρα πολύ άνήθικο, άληθινά.

Και άπεφάσισε να ζητήσει να μάθη. Στο κάτω—κάτω δεν έ πρόκειτο για τόν άνδρα του όποιου έφερε τό όνομα ;

Μόλις ό Ροδόλφος βοήθηκε μόνος εδιάβασε το γράμμα της θείας Σοφίας. Τούγραφε ακριβώς αυτό που έσκέπτετο.

« Άγαπητό μου παιδί, τού έλεγε, συγχωρήστε με που ταρασσω την εύτυχία σας ύπενθυμίζοντας τό δάνειον που υποχρεώθηκα να συνάψω για να σας έπιτρέψη να πληρώσετε τό χρέος σας για τό παιγνίδι και ν' άντιμετωπίσετε συγχρόνως τα διάφορα έξοδα που είχατε ως νηστευμένοις. »

Είμαι πεπεισμένη ότι στην σημερινήν σας κατάσταση θα σάς είναι εύκολο να μου στείλετε το συντομώτερο το ποσόν αυτό, πολύ μικρό για σας τόν τόνσον πλούσιου έπί του παρόντος.

Φιλήστε πολύ έκ μέρους μου την χαριτωμένην Ζιλμπέρτ και πιτευύσατε πάντοτε... κ. τ. λ. »

« Την εύτυχία σας » — ή χαριτωμένη Ζιλμπέρτ.

Αυτά τα λόγια έμειναν διαρκώς μπροστά στα μάτια του νέου.

Όποια είνωνεία, άληθινά, να τα γράφη εκείνη ή όποια είχε σφυρηλατήσει τόνσν ώραία την παράδοξη ένωση, στην όποια βρισκόταν άλυσοδεμένος.

Και άρχός έσκέφθη ν' απαντήσει στην είνωνεία της θείας Σοφίας, με κατηγορίες και ξερά λόγια, με τα όποια θ' άνεκουφίζετο λίγο, για όλη την περιφρόνηση που έννοιωθε εναντίον της. Άλλά έσκέφθη ότι αυτό ίσοδυναμούσε με τό να παραδόση εις κοινόν χλευασμόν της ψυχής του τόν πόνον. Αυτή ή κακή γυναίκα δεν ήταν άνάγκη να μάθη την θλιβερή άλήθεια. Μπορούσε βέβαια να την μαντεύση άπό εκείνα που ήξερε, άλλ' δεν είχε παρ' υποθέσεις μονάχα. Γιατί να της δόση και άποδείξεις ;

Άλλωστε ή Ζιλμπέρτ ήταν γυναίκα του ένόπιον όλων... έφερε τό όνομά του... και αυτά ήσαν άρχετα για να τόν κάνουν να χυψή τα σφάλματά της και να την υπερασπίση απέναντι και έναντίον όλων.

Όχι ! δεν θα έγγραφε στην γρηά ! θα ήρχετο να της στείλη τό ποσόν που της χρώσταγε χωρίς μάλιστα να προσθήση σ' αυτό έστω και μια λέξη... όπως ρίχνουν φαί σε ένα σκύλο που γαυγίζει.

Η άπόφασις αυτή του υπενθύμισε και τό ποσόν.

Ω ! πόσον δυσαρρεστέτο να πάρη άπό τό ταμείον της Ζιλμπέρτ... της Ζιλμπέρτ, ή όποια τόν περιφρονούσε ως σύζυγον, ενώ τόν έδέχετο επισήμως ως άνδρα.

Μάταια έλεγε ότι ό γάμος του ήταν μια έπιχείρησις. Έδωσε ένα όνομα και ως αντίλλαγμα έδέχθη μια περιουσία. Δεν τού ζητούσαν τίποτε άλλο, δεν τού προσέφεραν τίποτε περισσότερο. Τόν έπληρώσαν ν' άγαπάη, αυτό ήταν όλο. Άλλά ή έξαιρετική λε-

πτότης του άνέκρουσε αυτή την ιδέα της άγοραπωλησίας που έγινε για να έξευτελίση δυο ψυχές και να ταπεινώτη δυο συνειδήσεις.

Και έν τούτοις δεν μπορούσε να άναβάλη περισσότερο. Έπρεπε να πληρώση.

Με πικρία και με νευρικές κινήσεις οι όποιές έδειχναν την έσωτερικήν του λύσσα, την ήθικήν του κατάπτωση έγγραψε την διεύθυνση της θείας Σοφίας. Έπειτα, έπήρε άπό τό πορτοφόλι του ένα καρνέ τσέκ που άντιπροσώπευε τās 100000 φρ. που τού έδωσε ό κ. Ντε λά Σαποναίρ λίγες ώρες πρδ της άναχωρήσεως των άπό τό Παρίσι για να άνταποκριθή στα κυριώτερα έξοδα τού ταξιδίου.

Γρήγορα άρχισε να γεμίζει τα λευκά μέρη ενός τσέκ. Ξαφνι ά ένα μικρό βηματάκι που ακούσθηκε πίσω του τόν άνάγκασε να γυρίση το κεφάλι.

Έκανε κάποιο άδελήτο συνοφρύωμα μόλις άνεγνώρισε την Ζιλμπέρτ.

Η πρώτη του κίνησις, μάλλον ένστικτώδης, παρ' έσχεμμένη, ήταν τό να βάλη το χέρι του άνοικτό επάνω στο συμπληρωμένο τσέκ. Άλλά είδε τα βλέμματα της γυναικός του προσηλωμένα στο καρνέ και δόλκληρη ή υπερηφάνειά του τόν έσπρώξε σε μια προκλητική στάση.

Άργά επάράβησε τό χέρι του, που έκρυβε τό γράψιμο και άφήνοντας μόνον τα δάκτυλα στην άρχη της σελίδος, σαν για να έπιστήση την προσοχή της Ζιλμπέρτ εις εκείνο που έγγραψε την κύτταξε σχεδόν προκλητικά. Με τα μάτια τους έπαίχθη τότε ένα δόλκληρον άφωνο δράμα.

Η Ζιλμπέρτ εδίσταζε, θέλοντας να μάθη, αλλά δεν εύρισκε μια φυσική πρόφαση για να δικαιολογήση την άδιάκριτη κίνησή της. Έκείνος έρώσθη :

— Επιθυμείτε, κατι τί ;

« Ύστερ' άπό μικρό δισταγμό ή νέα ρώτησε άποφασιστικά. — Τό ξενοδοχείον έφερε τόν λογαριασμό ;

Τα βλέμματά της στηριγμένα στο καρνέ των τσέκ την άπήλ λασσαν άπό κάθε άλλη έξήγηση.

Ο Ροδόλφος καταλάβαινε πολύ καλά. Κύριος τού έαυτού του άπήντησε.

— Καθόλου. Δεν τόν έξήτησα.

— Α ! αλλά τότε ; μου έπιτρέπετε ;

Και με μια άταραξία που έξέπληξε τόν Ροδόλφο, έπήρε τόν φακέλλον και τό τσέκ.

Ο νέος δεν έκαμε καμμία κίνηση να την έμποδίση και έφρόντισε να μη δείξη τόν έλάχιστον δισταγμόν και τόν παραμικρότερον φόβον. Και με τό αγέρωχο ύφος του, τό έλαφρό του χαμόγελο, φαινόταν να λέη. « Δεν δέχομαι ούτε κριτική, ούτε έλεγχον έκ μέρους σας ».

Ω, πόσο χλευαστική ήταν ή έκφρασις των βλεμμάτων του, τα όποια εκείνη, χωρίς να τόν κυττάξη, τα αίσθανό ανε καρφωμένα επάνω της.

Με έκπληξη εδιάβασε δυο φορές τό τσέκ και την διεύθυνσιν τού φακέλλου, χωρίς να κατελάβη τίποτα στην άρχη. Έπειτα, όταν τα έαναφίκε στο στυπόχαρτο, τότε μόλις εκατάλαβε τη σημασία των.

Ήταν πραγματικά μια έπιστολή υποθέσεων ! Είπε σκεπτική.

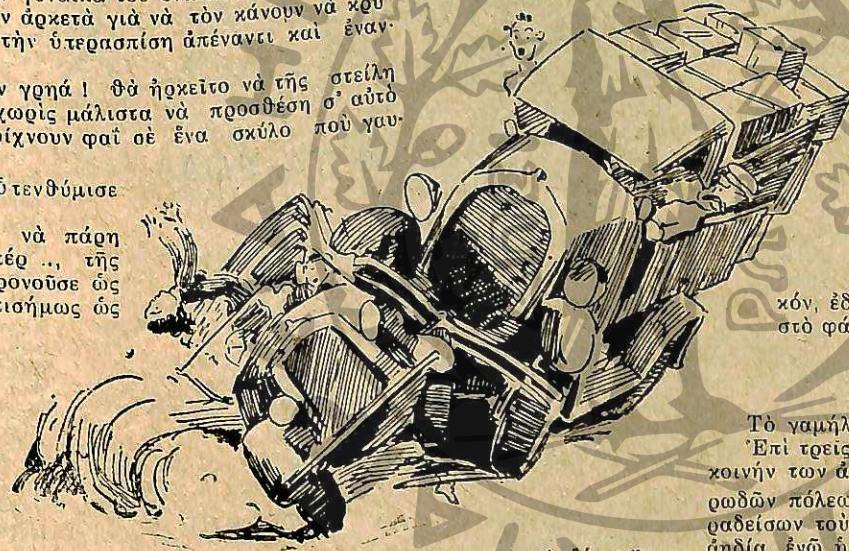
Έκανε μερικά βήματα πρδς την πόρτα της έξόδου, έγύρισε κι' εκύτταξε τόν Ροδόλφο κι' άρχισε να γελάη.

— Η μεσιτεία της θείας Σοφίας ! Χά, χά, χά !

Τό σαρκαστικό της γέλιο άντηκούσε άκόμα και όταν βγήκε άπό τό δωμάτιο. Απαθής, αλλά πολύ άρχός ό ντε Φραγκόν, έδίπλωσε τό τσέκ, τό έβαλε στο φακέλλο και τόν έσφράγισε.

XXI

Τό γαμήλιον ταξίδι εξακολούθησε. Επί τρεις εβδομάδες έσυραν την κοινήν των άνιάν δια μέσου των δνειρωδών πόλεων και των μαγευτικών παραδείσων τούς όποιους έπεσκέπτοντο με άηδία, ενώ ή ψυχή των βρισκόταν πολύ

Τινάχθηκε άπό τό κάθισμά της με τρομακτική δύναμη

μακρὰ ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὲς λαμπρότητες πού τὸσον δυνατὰ εἶλ-
κυαν.

Μὲ τὴν σειρά ἐπεσκέφθησαν τὴν Πάρμα, καὶ τὸν δουκὶνὸν τῆς
ἀνάκτορον, τὴν ἀρχαίαν Πάδουαν μὲ τοὺς δρόμους τοὺς στολι-
σμένους μὲ ἀντίδες. Τὴν Βενετίαν, τὴν βασιλίσαν τῆς Ἀδριατι-
κῆς μὲ τὰ χίλια τῆς παλάτια καὶ τὲς γραφικὰς γόνδολας τῆς, οἱ
ὁποῖες γλιστροῦσαν σιωπηλὰ διὰ μέσου μιᾶς διπλῆς γραμμῆς με-
γαλοπρεπῶν καὶ ἐπιβλητικῶν οἰκοδομῶν.

Μπῆκαν σὲ ἓνα πλῆθος θαυμασίων μνημείων γεμάτων ἀπὸ
ἀπειράριθμα ἀριστουργήματα. Τὰ βλέμματά τους ἐφέθησαν ἐκ-
πληκτὰ καὶ μαγεμένα πρὸς ἓνα ἀτέλειωτο ἀριθμὸν μεγάρων, θαυ-
μασίων ἐκκλησιῶν, γεμάτων ἀπὸ ἀπερίγραπτη μεγαλοπρέπεια καὶ
ἀπὸ ἀμίμητα γλυπτικά καὶ ζωγραφικὰ τῶν Ἱταλικῶν καὶ Ρωμαί-
κων σχολῶν.

Γιὰ τὸ μαγεμένα μάτια τῶν αὐτῶ ὑπῆρξε σὰν ἓνα ἀνείπωτο
ὄνειρο αἰγλῆς καὶ τέχνης, ἀλλ' οὔτε οἱ καρδιὲς τῶν, οὔτε ὁ νοῦς
τῶν δὲν μετεῖχαν σ' αὐτὴν τὴν τερπνὴ ὀπτασίαν. Καὶ τὰ ἐθαύ-
μασαν ὅλα μὲ τὰ μάτια, χωρὶς ὁ θαυμασμός τῶν νὰ προσπεράσῃ
τὴν ἄκρην τῶν χειλέων τῶν.

Κλεισμένοι στὸν ἐγωισμό τοὺς ἦσαν ἀπομονωμένοι στὸν ἑαυτὸ
τους, σὺν νὰ θεωροῦσε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἐχθρόν.

Καὶ οἱ δύο τῶν ἐν τούτοις μὲν ἀριθμοῦσαν πενήντα χρόνια.
Εἶχαν τὴν ἡλικίαν τοῦ ἔρωτος τῶν χιμαίρων καὶ τοῦ γέλιου.

Ἦταν νέοι, ὥρατοι, πλούσιοι. Εἶχαν ὑγείαν, δύναμιν, μέλλον.
Ὅλα τριγύρω τῶν ἦσαν ἀπὸ χρυσάφι. Γιὰ νὰ εἶναι πραγματικά
εὐτυχεῖς δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτε.

Λίγο περισσότερη ἐπιείκεια, ἴσως. Λιγώτερη κάπως ματαιοδο-
ξία ἐπίσης...

Στὸν συννεφιασμένο οὐρανό, πού δημιούργησαν οἱ ἴδιοι, μιὰ
καταιγὶς πόνου θὰ τὰ ἐσάφανε ὅλα, καὶ θὰ τοὺς ἔδειχνε τὴν
πραγματικὴν ἀξία τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν εἶχαν καὶ δὲν καταλά-
βαιναν, θὰ τοὺς τὴν ἔδειχνε ὅταν θὰ τὴν ἔχαναν.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχαν ἐπιστρέψει στὸ Παρίσι...

Τὸ μέγαρον Νεῖγυ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἀρετὸν διάστημα εἶχε στε-
γάζει τὴν εὐτυχίαν τῶν συγγενῶν τῆς Ζιλιμπέρτ, εἶχε ἐτοιμασθῇ
γιὰ νὰ δεχθῇ τοὺς νεονύμφους.

Ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ ἀμέσως, εὐχαριστημένοι γιατί θὰ μπο-
ροῦσαν, ἐπὶ τέλους, ν' ἀποφύγουν τὴν διαρκή συντροφιά πούσαν
ἀναγκασμένοι νὰ κάνουν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, μέσα στὶς πολυτελεῖς
ἀναξοστοιχίες καὶ τὰ τραπέζια τῶν ἐστιατορίων!

Ἡ λίγο ψυχρὴ στάσις τοῦ Ροδόλφου δὲν εἶχε ἀλλάξει καὶ ἡ
Ζιλιμπέρτ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲν μελαγχολικὴ καὶ νὰ ἐπιθυμῇ
τὴν μόνωση.

Ἐκεῖνος, ἐν τούτοις, πού θὰ μελετοῦσε τὸ νεαρό ζευγάρι, θὰ
παρηγοῦσε διὰ τὸν ὅτι αὐτοὺς φαίνονταν ν' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν
συντροφία του, σὰν ἓνας ἄνδρας πού πήρε τὴν συνήθεια μιᾶς ψεύ-
τικης καταστάσεως, ἡ γυναίκα
ἀπεναντίας παρακολουθοῦσε μὲ
μιὰ σιωπηλὴ προσοχὴ ὅλες τὲς
πράξεις καὶ τὲς κινήσεις τοῦ
πρώτου.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, κατὰ τὴν ὁ-
ποῖαν ἐπρόκειτο νὰ σημειωθῇ ἓ-
νας πολὺ μέγας σταθμὸς στὴν
ζωὴ τῶν, ἐπρωγεματίσαν γιὰ
πρώτη φορά στὴν τραπέζιαν
τοῦ μεγάρου τῶν. Ἔως τότε ἔ-
τρωγαν ἔξω γιὰ τὸ ὑψητικὸν
τῶν προσωπικὸ δὲν εἶχε ἀκόμη
συμπληρωθῇ.

Ἐπὶ τῇ αὐτῇ σὲ ὅλες τῆς
γωνίης τῆς σάλλας. Ἐνας ὥρατος
ἥλιος ἐπαίξε στὰ κεντημένα τοῦ-
λια τῶν ριντῶ. Τὰ ἀσημικά καὶ
τὰ χρυστάλλα λαμποκοποῦσαν ἐ-
πάνω στὸ δαντελένιο τραπέζι-
ομόμοιο. Ἡ Ζιλιμπέρτ ἦταν πολὺ
κοιμισμένη μὲ ἀνοικτὰ χροά-
ματα. Ὅλα συνέβαλλαν νὰ φεί-
νεται σὰν μιὰ γιορτὴ τὸ πρῶτο
αὐτὸ οἰκογενειακὸ γεῦμα.

Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸ περι-
βάλλον, εὐχαριστημένος γιὰ τὰ
ὥρατα φαγητὰ καὶ τὰ ἐκλεκτὰ
λίκέρ, ὁ νέος ἀφηνόταν στὴν
γλυκύτητα τῆς στιγμῆς. Πόση
πολυτέλεια! Δὲν ἦταν χορτασμέ-
νος καὶ ἀηδιασμένος ἀπὸ ὅλες
τὲς ἱκανοποιήσεις πού δίνει ὁ
πλοῦτος καὶ τοῦ ἦταν εὐχάριστο

νὰ σκέπτεται ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνετη ζωὴ θὰ ἦταν δική του.

Μάλιστα, συνελήφθη πολλὰς φορὲς νὰ κυττάξῃ τὴν Ζιλιμπέρτ
πλαγίως καὶ γλυκὰ. Ἐκεῖνη ἦτο ἀληθινὰ χαριτωμένη μὲ τὸ καλορ-
ραμένο φέρεμά της καὶ ἐσκέπτετο μὲ κάποια εὐχαρίστηση, ὅτι
αὐτὴ ἦτο ἡ γυναίκα του.

Στὸ κάτω κάτω δὲν εἶχε λεχθῇ μεταξὺ τῶν δύο τῶν ἡ τελευ-
ταία λέξις. Τὸ καπρίτσιο τοῦ ὁποῖον τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπ' τὸ δωμα-
τίον τῆς τῆς πρώτης μέρας τοῦ γάμου δὲν μπορούσε νὰ διορκέσῃ
αἰωνίως. Ἡ ἴδια δὲν εἶχε εἰπῇ. Ἀργότερα, ὅταν θὰ γνωρισθοῦμε
καλλίτερα; Δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιτυλιχθῇ σὲ μιὰ ἀξιοπρέπεια καὶ
νὰ περιμένῃ τὰ γεγονότα.

Ἐσκέπτετο ἐπίσης ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἴσως ἄτρεπο νὰ τὸ ἐπι-
σεύσῃ αὐτό. Ἡ γυναίκα του ἦταν ἀρκεῖα ὥραία γιὰ νὰ εἶναι ἐπι-
τετραμμένη σ' ἓνα νεαρὸν σὺζυγον νὰ τσαλακώσῃ λίγο τὸ πεί-
σμά του καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ζιλιμπέρτ, πούτανε συνηθισμένη ἀπὸ τὴ μικρὴ
τῆς ἡλικίας στὸ πολυτελὲς αὐτὸ περιβάλλον, αὐτὴ δὲν παρατηροῦσε
τὸ θέλητρον κατ' ἄλλον τρόπον παρὰ μόνον σχετικῶς καὶ τὰ κα-
θήκοντά της ὡς οἰκοδεσποίνης. Βάρος πολὺ μεγάλο γιὰ νεαροὺς
ὄμως, μεγαλειότερο ἀκόμη, ὅταν τὸ μυαλὸ εἶναι τραυματισμένο
ἀπὸ ἓνα πόνον, σὰν αὐτὸ μιὰ ἐμνοῖα. Ἡ Ζιλιμπέρτ εἶχε μέσα
τῆς ἓνα ὀδυρτικὸν τραῦμα, τὸ ὁποῖον κανένα χέρι δὲν μπόρεσε ἀ-
κόμη νὰ ἐτιδέσῃ...

Ἡ παγερὴ στάσις τοῦ Ροδόλφου τῆς ἦταν κοινωστὴ καὶ τῆς
φαίνονταν σὰν μιὰ ἑλλειψὶς λεπτότητος. Ἀπὸ ποῖαν τερατώδη ἀ-
ναισθησίαν εἶχε λοιπὸν πλασθῇ; Ἐπειτα ἀπὸ τὲς εἰλικρινεῖς ἐξη-
γήσεις πού τοῦ ἔδωσε ὁ θεῖος της, ἐκεῖνη μπορούσε νὰ περιμένῃ
κατὰ τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἱστορικά του αἰσθήματα.

Καὶ ὅταν ἡ νέα γυναίκα, σηκώνοντας τὸ κεφάλι, παρατηροῦσε
τὸν ἄνδρα της, μιὰ θλίψις περνοῦσε στὰ σκοτεινὰ μάτια τῆς μητρὸς
στὸν ἀμειπτό αὐτὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ποτὲ νὰ τῆς εἰπῇ
ἓνα λόγον συμπάθειας γιὰ τὴν θλίψιν της καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἀφῆνε
μόνη νὰ ὑπομένῃ τὸ βάρος τοῦ πόνου της, τοῦ ὁποῖου δὲν ἦταν ἀξία.

Μετά τὸ γεῦμα ὁ ντὲ Φραγκὸν ἐξήγησε νὰ μάθῃ ἂν μπορούσε
νὰ πάρῃ τὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖον ἔζητησε νὰ μάθῃ ἂν μπορούσε
νὰ τὸ ὀδηγῇ. Ἐπελόγησε νὰ πάῃ στὰς Βερσαλλίας νὰ ζητήσῃ με-
ρικὰ σπουδαῖα ἔγγραφα τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ.

— Πάρτε τὸ αὐτοκίνητο, ἔδωχ' ἡ ἐκεῖνη. Ἄν βγῶ ἔξω, θὰ κα-
λέσω ἓνα ταξί. Ἔως ὅπου μοῦ παραδόσουν τὸ ἔλαφρὸ ἀμάξι πού
παρήγγειλα εἶσι θὰ κάνω.

Εὐχαριστημένος ὁ καθένας τῶν γιὰ τὴν τακτοποίησιν αὐτὴν ἐ-
χωρίσθησαν. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν γάμων τῶν ὁ ντὲ
Φραγκὸν ἔφερε τὸ χέρι τῆς γυναικὸς του στὰ χεῖλ' αὐτῆς μὲ πρᾶ-
γματικῶς καλὲς διαθέσεις.

— Ἀπόψε, Ζιλιμπέρτ.
— Ἀπόψε, Ροδόλφε.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄνδρας τῆς ἔφευγε
χαρούμενα γιὰ τὰς Βερσαλλίας ἡ
νέα γυναίκα ἐβιάζονταν, ἐντελῶς
εὐδιάθετη, νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ
τραγικὸ πεπρωμένο της.

Τὸ ταξί, ὅπου ἡ Ζιλιμπέρτ
πῆρε θέσιν, ἔτρεχε διὰ τῆς λεω-
φόρου Φριεντλαντ πρὸς τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου.

Ἡ ὁρμὴν ἦτο ἐξαιρετικὰ ἀ-
τηρησμένη μὲ τὸ νὰ ἐσφυλλίσῃ
ἐνὰ μικρὸ κορμὲ τῆς στέπης ὅπου
ἐσημείωνε τὲς διάφορες προμή-
θειες πού εἶχε νὰ κάμῃ, ὅταν ἐξ-
αφνικὰ βρέθηκε ἀνασηκωμένη στὴ
θέση της καὶ οἶχτηκε πρὸς τὰ
ἐμπρός ἀπὸ μιὰ σύγκρουση ἐξαι-
ρητικῆς βιαιότητος. Δὲν ἔλαβε τὸν
καρπὸν νὰ καταλάβῃ τί συνέβη.
Μὲ φωνὴ τρομεροῦ πόνου κατε-
χώθη στοὺς σωρούς σιδηρικῶν
καὶ σπασμένων τζαμιῶν.

Στὴ γωνιά τῆς στενῆς ὁδοῦ
τοῦ Ἀγίου Ὁνωρέ, τὸ ἀμάξι στὸ
ὁποῖο βρισκόταν, ἐκτυπήθη ἀπὸ
ἓνα μεγάλο καμῖον καὶ ἀνετράπη
σχεδὸν κατασπασμένο ἀπὸ τὸ
κτύπημα.

Φωνὲς φρίκης τῶν τρομοκρα-
τημένων διαβατῶν καὶ ἄλλων ἀ-
γανακτισμένων μαρτύρων, οἱ ὁ-
ποῖοι ἤτειλουν τὸν δημιουργὸν
τοῦ ἀτυχήματος πού στεκόταν
σὰν τρελλός.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

ΣΥΓΧΩΡΗΣΕ ΜΕ ΚΙ' ΑΓΑΠΑ ΜΕ

... Δὲν ὑπάρχει κανένας οἶκτος γιὰ τοὺς κατασκόπους, οὔτε ὁ-
ταν ἀγοποῦν, οὔτε ὅταν μετανοιοῦν...

Στὸν διεθνῆ κόσμον τῶν κατασκόπων ἦταν γνωστὴ μὲ τ' ἀρχι-
κὰ Ν. Η. 156᾽ ἀλλὰ τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνομα ἦταν Ντόλλυ Χέ-
σκετ καὶ ἔλεγαν πῶς καταγόταν ἀπὸ μιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογέ-
νεια τῆς Βοημίας ἢ τῆς Σλαβίας. Ἡ πραγματικὴ τῆς ὅμως ταυ-
τότης δὲν ἐξηκριβώθη ποτέ.

Στὰ 1917, ὅταν οἱ τολμηροὶ ἐπιχειρήσεις της, ἄρχισαν νὰ ἀ-
πασχολοῦν σοβαρὰ τὸ 2ον γραφεῖο ἀντικατασκοπείας τῆς Γαλλίας
καὶ τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις τοῦ Λονδίνου, ἡ Ντόλλυ θὰ ἦταν
μόλις εἴκοσι δυὸ χρόνων κι' ἐξαιρετικῆς καλλονῆς.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου της εἶχε εἰδικευθῇ στὴν μεταφορὰ
ἐγγράφων, ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρην τῆς Εὐρώπης στὴν ἄλλη καὶ ὁ-
λον ὅτι τὴν ὑποψιάζονταν συχνά, οὐδέποτε, ἐν τούτοις, μπόρεσαν
νὰ τὴν ἀνακαλύψουν, γιὰτὶ μετεχειρίζετο μιὰ ἀποκρυπτικὴ μέθο-
δον πού δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνακαλύψουν οἱ πράκτορες τῶν Συμ-
μάχων. Κάθε εἰδήσις ἐγράφετο στὴ γράμμη της μὲ συμπληρωτικὴ
μελάνη, πού μόλις ἐστέγνωσε ἐξαφανίζετο καὶ τὰ γράμματα δὲν
ἐξαναφαίνονταν ἂν δὲν ἔβαζαν ἐπάνω τῶν ἓνα ὑγρὸ τοῦ ὁποῖου οἱ
Γερμανοὶ ἤξεραν τὸ μυστικόν.

Ἀργότερα ὅμως, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὁμορφη καὶ ἐγνώριζε τε-
λείως τὴν ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, τῆς ἀνετέθη ὑπηρεσία
νοσοκόμου. Κι' ἰδοὺ πῶς. Ἐπειδὴ εἶχε πιστοποιηθῇ ὅτι ἦταν
Βελγίς κι' ὀνομαζόταν Λουίζε Μπερτράν ἀπὸ τὴ Λιέγη, παρου-
σιάσθηκε στὴ διοίκηση τοῦ Γαλλικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κι' ἐτο-
ποθετήθη ὡς νοσοκόμος στὰ πρόχειρα χειρουργεῖα τοῦ πεδίου
τῆς μάχης. Ἀπὸ τὲς πρώτες ἡμέρες, ἡ ὥραία αὐτὴ νοσοκόμος ἀ-
πέκτησε τὴ γενικὴ συμπάθεια τῶν ἱατρῶν καὶ ἀσθενῶν. Τὸ χαμό-

γελὸ της παρηγοροῦσε καὶ τὰ εὐ-
σπλαχνικὰ τῆς χεῖρα ἦσαν ἀκού-
ραστα νὰ περιποιοῦνται πληγές.
Καὶ πῶς τοῦ; κυττοῦσε, μὲ μη-
τρικὸ στοργικὸ βλέμμα, τοὺς ἀ-
σθενεῖς της! Πόσο τοὺς ἀνεκού-
φιζε!

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὴν τὴν
συμπάθεια, ἀπέκτησε καὶ τὴ συμ-
πάθεια τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πυ-
ροβολικοῦ τῶν ὁποίων τὰ τμήμα-
τα ἐτίθεντο κατὰ περιόδους καὶ
ἐναλλάξ εἰς ἀνάπαυσιν, πλησίον
τῶν κινητῶν χειρουργείων. Μόλις
ἐτελείωναν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν,
οἱ νεαροὶ ἐκεῖνοι μαχηταί, ἀμιλ-
λῶντο νὰ κερδίσουν ματιὰς ἀπὸ
τὴν Ντόλλυ κι' αὐτὴ, μὲ χίλια
δυὸ σκέρτσα, κατῳρῶνε νὰ φθά-
νῃ μέχρι τῶν ἐπιτελικῶν χαρ-
τῶν καὶ νὰ ἐρωτᾷ μὲ ἀφελὲς ἐν-
διαφέρον.

— Ποῦ ἔχετε τὰ πυροβόλα σας
ἐν καιρὸ μάχης;

Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ ὑπο-
ψιασθῇ αὐτὲς τὲς φυσικὰς ἐρω-
τήσεις;

Καὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ
φανῇ εὐγενὲς ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀ-
ξιωματικούς καὶ ν' ἀρνηθῇ νὰ
δόσῃ πληροφορίας στὴν ὥραία
νοσοκόμο. Καὶ τότε οἱ ἀξιωματι-
κοί, πιστεύοντας ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μπορούσαν νὰ τῆς
φανοῦν εὐχάριστοι, τῆς ἀπαντοῦσαν.

— Ἐμεῖς βρισκόμαστε ἐδῶ... αὐτὸς ὁ τομέας εἶναι πολὺ ὀχυ-
ρμένος... μὲ τόσα πυροβόλα μεγάλα διαμετρήματος, καλὰ σκε-
πασμένα καί... πῶς περὶ ὑπάρχουν κι' ἄλλα κανόνια μεγάλα καὶ
μικρά...

Λίγο ἀργότερα, σ' ἐκεῖνον τὸν τομέα, ὁ ἐχθρὸς ἀρχίζε κατεγι-
σμούς βολῆς μὲ τέτοια ἀκρίβεια πού ἐπέφερε μεγάλῃ καταστροφῇ,
πράγμα, πού ἡ Γαλλικὴ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας ὑποπτεύθη
ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ ὀφείλεται στὲς ἐνέγγειες κάποιου
κατασκόπου.

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἐρευνες, οἱ πράκτορες ἐσχημά-
ΠΑΝΘΕΟΝ

τισαν τὴν γνώμην ὅτι ἡ ὥραία νοσοκόμος ἦταν ἀναμειγμένη σ' αὐ-
τὸ τὸ ἐπισώδιο.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἂν ἀκόμη ἦταν ἀλήθεια, πῶς ἐκεῖνη πού ἐπρό-
διδε τὲς θέσεις τῶν τηλεβόλων ἦταν ἡ Ντόλλυ, πῶς κατῳρῶνε
νὰ εἰδοποιῇ τὸν ἐχθρὸ μέσα ἀπὸ τὲς Γαλλικὰς γραμμὰς τοῦ πυρός!

Τὴν παρηκολούθησαν σὲ κάθε τῆς κίνηση, ἀλλὰ ἡ προσπά-
θεια αὐτὴ δὲν ἔδωσε κανένα ἀποτέλεσμα. Τότε τὸ 2ον γραφεῖον
μετεχειρίσθη ἓνα τέχνασμα πού καθὼς θὰ ἰδοῦμε, ἐπέτυχε
τελείως.

Μιὰ μέρα, μεταξὺ τῶν ὁξωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ πού ἐτέ-
θησαν εἰς ἀνάπαυσιν, ἦταν καὶ ὁ λοχαγὸς Ρομπέρ Λαρτώ, πού
συνεγκέντρωνε ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ ψυχικὰ προτερήματα τοῦ τε-
λείου ἀνθρώπου ἦταν νέος, ὑψηλός, μελαχρινός, κομψός, ὥρατος
καὶ ἐξαιρετὸς ὁμιλητής. Τὸ 2ον γραφεῖον τὸν εἶχε κάνει πράκτορα
ἀντικατασκοπείας καὶ τοῦ εἶχε τώρα ἀναθέσει νὰ διαλευκάνῃ τὴν
ὑπόθεσιν τῆς Ντόλλυ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑθνικῆς ἐορτῆς ἐδόθη
ἓνας μεγαλοπρεπὴς χορὸς ὅπου παρευρίσκετο καὶ ἡ ὥραία κατὰ-
σκοπὸς.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀρχισε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ ἐρωτοτροποῖ μὲ τὴν
ὥραία νοσοκόμο, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα περιπόνου, ἔπεσε
στὰ δίχτυα τῶν τῶν ἀγάπησε τρελλὰ κι' ἐγίνε ἐρωμένη του.

Ἀπὸ τότε πέρασε ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα, χωρὶς ἡ Ντόλλυ
νὰ προδοθῇ γιὰτὶ ἐκουβε κάθε τῆς κίνηση παρ' ὅλη τὴν ἀγάπην
τῆς πρὸς τὸν ἀξιωματικόν. Ὑστερα ὅμως, σιγὰ—σιγὰ τὴν ἐνάγκω-
σε τόσο ὁ ἔρωτας, ὥστε ἐγίνε ὁργανὸν τοῦ καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε σὲ
κάθε ἐρώτησίν του.

Ἡ Ντόλλυ τώρα, ἐγκατέλειπε κάθε προφύλαξιν καὶ ἐπέτρεπε
στὸν ἐρωμένον της νὰ μάθῃ ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Πράγματι ὁ λοχα-

γὸς Λαρτώ τὴν εἶδε κάποια στιγ-
μὴ νὰ δίνῃ σ' ἓνα στρατιώτη, πού
ἔφευγε μ' ἄδεια γιὰ τὸ Παρίσι,
ἓνα γράμμα μὲ τὴν παράκλησιν
νὰ τὸ ταχυδρομίσῃ ἐκεῖ, γιὰ νὰ
φθάσῃ συντομώτερα στὸν προο-
ρισμό του.

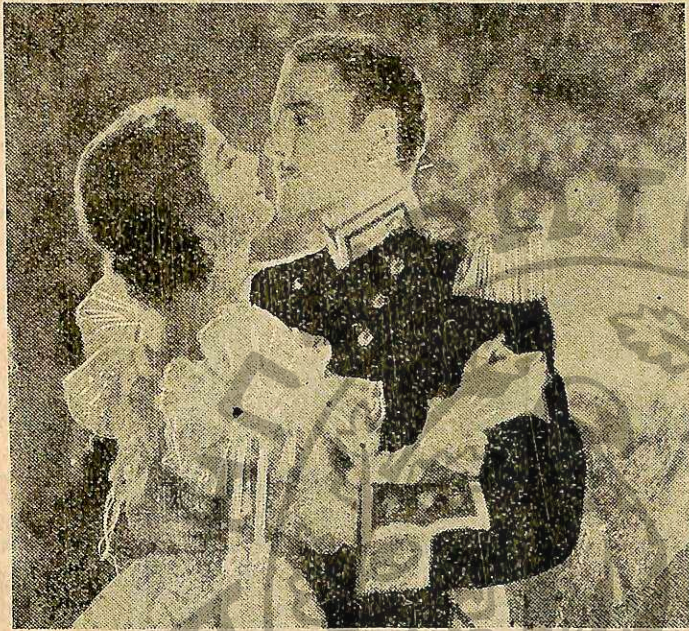
Ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ ἐπ' ἄδεια
στρατιῶτες πού προήρχοντο ἀπὸ
τὸ νοσοκομεῖον ὅπου ἐργαζόταν ἡ
Ντόλλυ, ὑπεβάλλοντο σ' ἐρευνὰ
κι' ἐστὶ κατωρθώθη νὰ βρεθοῦν
ἐπάνω τοὺς πέντε γράμματα. Καὶ
τὰ πέντε ἀπευθύνοντο σ' ἓνα ἔμ-
πορο τῆς Λυὸν καὶ περιεῖχαν, φαι-
νομενικῶς, ἀθῶες ἐμπορικὰς φρά-
σεις, στὴν πραγματικότητι ὅμως
πληροφορίες μεγίστης σημασίας.
Τὲς ἐπιστολὰς, αὐτὲς, ὁ λοχα-
γὸς Λαρτώ, παρουσίασε ἓνα βρά-
δι στὴν Ντόλλυ.

Ἐκεῖνη ὁμολόγησε, γονάτισε
μπροστὰ στὰ πόδια του καὶ ἐνῶ
τὰ δάκρυα τῆς ἔτρεχα σὰν ποτά-
μι, τοῦ εἶπε.

— Ναί, ἀλήθεια, ὑπῆρξε κα-
τάσκοπος, ἀλλὰ τώρα ἡ ἀγάπην
σου μ' ἐτράβηξε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀτι-
μωτικὸ ἐπάγγελμα. Κύτταξε τὴν
ἡμερομηνία τῶν ἐπιστολῶν... Ἐ-
χει περάσει περὶ πέντε ἔνας μῆνας
ἀπ' ὅπου δὲν εἶμαι πιά κατάσκο-
πος, ἡ μόνη μου σκέψις εἶσαι ἐσύ. Συγχώρησέ με, ἀγάπην μου
σώσέ με... ἀγάπα με.

Ὁ ἀξιωματικὸς βρέθηκε σὲ δύσκολη θέση. Καταπνίγοντας ὁ-
μως κάθε ἐρωτικὸν τοῦ αἰσθημα ὠδήγησε ὁ ἴδιος τὴν ἐρωμένην του
στὸ στρατηγεῖο. Ἡ διαδικασία ἦταν σύντομη! Μέσα στὸ αὐτοκί-
νητο πού ἔφερε τὴν νέα πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ντόλλυ ἀγκάλιασε
τὸν ἀξιωματικὸν καὶ σιωπηλῇ, χωρὶς δάκρυα, τὸν ἐφίλησε. Δυὸ
ὥρες ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ Λαρτώ διέταξε στὸ ἐκτελεστικὸ ἐπόσπα-
σμα «Πύρι».

Τὸ κορμὶ τῆς Ντόλλυ σωριάσθηκε νεκρὸ στὸ ἔδαφος, ἐνῶ
ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Λαρτώ κυλοῦσαν δυὸ χονδρὰ δάκρυα.
Κ. Μ. PETZ
2467

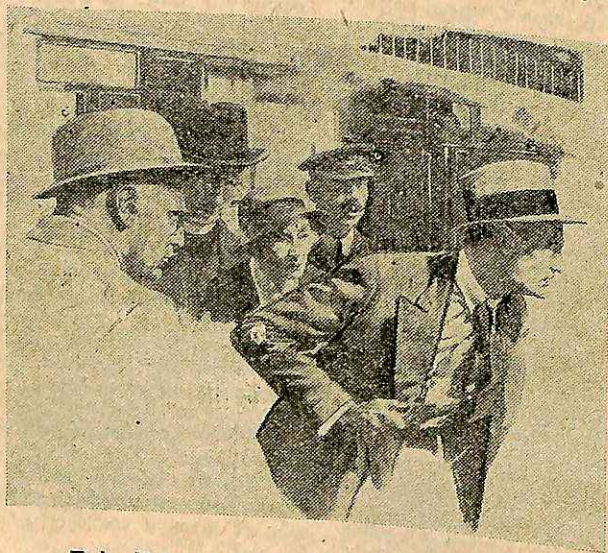
Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν ἐχόρευε καὶ ἐρωτοτροποῦσε μαζί της.

H A N G E O N

-Διάβολε, μουρμούρισε ο σταθμάρχης της Μάρλεϊ Τζόνκσιον. Τί έπαθε σήμερα το Έξπρες; Ένώ έχει άρκετη καθυστέρηση, κόβει την ταχύτητά του, σαν να θέλει να σταματήσει.
-Δεν κάνει στάση εδώ; ρώτησε ο φίλος μου Σάππερ.
-Όχι, κύριε. Το Έξπρες αφήνει, περνώντας, το τελευταίο βαγόνι του, χωρίς να κόψει την ταχύτητά του.
Το έξπρες είχε μπη ήδη στον σταθμό και σ' αματόυσε, ενώ απ' το παράθυρο των βαγονιών ξεπρόβαλαν κεφάλια περιέργων.
-Τί τρέχει, Τζό; φώναξε ο σταθμάρχης στον πρώτο εισπράτορα που είδε μπροστά του.
-Δολοφονία τρέχει, απήντησε ο εισπράκτωρ.
Ο φίλος μου Σάππερ έγγυρε άμέσως προς τον καλοντυμένο κύριο με το σκληρό καπέλλο που αποτελούσε το τρίτο και τελευταίο μέλος της παρέας μας.
-Ανοίξε ή τύχη σας, Επιθεωρητά Γράντχαμ.
-Είστε αστυνομικός; φώναξε ο εισπράκτωρ Τζό.
-Είμαι ο Έπιθ ωρητής Γράντχαμ της Σκώτλαντ Γυάρντ, απήντησε ο άλλος.
-Ελάτε λοιπόν άμέσως, κύριε. Ο φόνος έ'ινε στο τοπικό βαγόνι, στο τελευταίο δηλαδή.
Πήγαμε όλοι στο τελευταίο, βαγόνι του συρμού. Στον εξώστη υπήρχαν τέσσερα άτομα. Ένας πάστορ με την γυναίκα του, ένας ηλικιωμένος κύριος με ύψος άποστράτου αξιωματικού και ένας χαριτωμένος νέος έως τριάντα έτών.
Ο Έπιθεωρητής στάθηκε μια στιγμή.
-Το βαγόνι αυτό, είναι χωριστό από το υπόλοιπο τραίνο, είπε. Δεν υπάρχει τρόπος να περάσει κανείς σ' αυτό από τα άλλα;
-Όχι, κύριε, απήντησε ο εισπράκτωρ. Κανείς δεν μπορεί να περάσει, γιατί στον μικρό μπροστινό θάλαμο, βρισκομαι εγώ, που σταματώ το βαγόνι, στη Μάρλεϊ Τζόνκσιον, όταν το έξπρες το εγκαταλείπει, περνώντας απ' εδώ. Αν λοιπόν, περνούσε κανείς σ' αυτό από το διπλανό βαγόνι, θα τον έβλεπα.
-Τότε κρατήστε τους τέσσερες επιβάτες και το έξπρες να φύγει άμέσως!
Όταν, πράγματι, έφυγε το έξπρες, μπήκαμε όλοι μαζί μέσα στο βαγόνι.
-Το πράγμα είναι άνεπαφα, όπως τα βρήκα όταν στάθηκε το τραίνο στο Σόρτ, είπε ο εισπράκτωρ.
-Και γιατί στάθηκε το τραίνο στο Σόρτ; ρώτησε ο επιθεωρητής.
-Ο σεβαστός πάστορ είχε τραβήξει το σήμα κινδύνου, απήντησε ο Τζό.
-Ας δούμε το πτώμα, είπε ο επιθεωρητής.
Αντί απαντήσεως, ο εισπράκτωρ, άνοιξε την πόρτα του κεντρικού κουπέ. Στο κάθισμα που βρισκόταν κοντά στο παράθυρο, ήταν ξαπλωμένο το σώμα ενός άθωπου. Το ένα χέρι του κρεμόταν προς τα κάτω και το πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίματα. Μ' ένα βλέμμα, καταλάβαινε κανείς, ότι ή αιτία του θανάτου του, ήταν ένα τραύμα στο κεφάλι. Το παράθυρο του διαμερίσματος, ήταν κλειστό.
Ο φίλος μου Σάππερ, γούρλωσε ξαφνικά τα μάτια.
-Διάβολε! φώναξε. Αυτός είναι ο Σάμουελ Γκόλντμπεργκ.
-Τόν γνωρίζετε; ρώτησε ο επιθεωρητής.
-Ναί. Ήταν ένας πολύ λογικός τραπεζίτης... Ό! τί είναι αυτό πάλι; Κτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος, σαστισμένος.
-Μά.., αυγό σπασμένο πάνω στην πόρτα! Ήμαρτον, Θεέ μου!.. Έσκυψε πάνω στο δάπεδο.
-Να και τα κομμάτια του. Ποιός άραγε το πέταξε στην πόρτα;...
Έξέτασε προσεκτικά το γλοιώδες υγρό.
-Όμο αυγό, μουρμούρισε. Το είδες έσύ, εισπράκτωρ, όταν μπήκες μέσα;
-Δεν το πρόσεξα, κύριε. Ήμουν τόσο ταραγμένος! Μόλις εί-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

δα το πτώμα, έκλεισα την πόρτα και έδωσα πάλι εκκίνηση, αφού είπα στον οδηγό να σταματήσει εδώ.
-Και έκλεισες και το παράθυρο, επίσης;
-Όχι, κύριε. Το παράθυρο ήταν κλειστό όταν πρωτομπήκα.
-Καλλίτερα ν' άρχίσουμε την ανάκρισή μας, κύριε Σάππερ, διέκοψε ο Έπιθεωρητής Γκράντχαμ.
Γύρισε προς τον εισπράκτωρα.
-Κλείδωσε το άμάξι. Κανείς να μην μπη μέσα.
Στον εξώστη μας περιέμεναν με αγωνία οι τέσσαρες ταξιδιώτες που βρισκόταν μέσα στο τοπικό βαγόνι.
-Λοιπόν, είπε ο Έπιθεωρητής... Πρώ πιντός συντομία. Πές μου, Τζό, σε ποιά διαμερίσματα του βαγονιού βρισκόταν οι κύριοι αυτοί και ή κυρία.
-Ο εισπράκτωρ σκέφθηκε μια στιγμή. Ύστερα είπε:
-Ας πάρουμε ως βάση τόν θάλαμό μου. Στο πρώτο διαμέρισμα βρισκόταν ο κύριος απ' εδώ.
Μας έδειξε τόν μεσήλικα με το στρατιωτικό ύψος. Όνομάζετο Τζών Μπλάκτον, και ήταν λοχαγός έν άποστρατεία. Στο διτρίτο διαμέρισμα - στο κεντρικό - βρισκόταν το θύμα και στο άμέσως επόμενο ένας καλοκαμωμένος νέος, ο Χάρρυ Κάρτερ.
Ο επιθεωρητής, έκανε ένα πρόχειρο σχέδιο του βαγονιού. Το κουπέ του θύματος συγκοινωνούσε, απ' την βορεινή πλευρά, με το γιά να φθάσει στο κουπέ του τραπεζίτη, έπρεπε να περάσει από τα διαμερίσματα αυτών των δύο.
-Και στο πέμπτο διαμέρισμα; ρώτησε ο επιθεωρητής.
-Το πέμπτο ήταν άδειο, απήντησε ο εισπράκτωρ.
-Τώρα, άς κάνουμε μια πρόχειρη άνακεφαλαίωση, είπε ο επιθεωρητής.
Ο λοχαγός λοχυρίσθη, ότι δεν έπληγε καθόλου στο διαμέρισμα του πάστορος, για να πάη, έπρεπε να περάσει από το διαμέρισμα γε. Το ίδιο κατέθεσε και ή γυναίκα του παπά. Άλλως τε, έπρόσθεσε ο λοχαγός, ή πόρτα των δύο διαμερισμάτων, ήταν κλειστή με στο διαμέρισμα του θύματος. Ο επιθεωρητής του έδήλωσε, ότι ήταν ελεύθερος να φύγει και παρακάλεσε τόν αιδεσιμώτατον να του διηγηθί, πώς άνεκάλυψε το έγκλημα.
-Είμαστε στο παράθυρο, μαζί με τη γυναίκα μου, για να δούμε το τραίνο, που έτρεχε παραλλήλως με το δικό μας, απήντησε έ κείνος.
-Παραλλήλως; ρώτησε ο Γκράντχαμ.
-Ναί βέβαια, επενέβη ο εισπράκτωρ. Το δικό μας, βλέπετε, ήταν έξ πρής. Λίγο πριν από το Σόρτ, το έξ πρής προκάνει το επιβατικό τραίνο των 8.30 και το προσπερνά.
-Λοιπόν; είπε ο Έπιθεωρητής άπευθυνόμενος προς τόν πάστορα.
-Λοιπόν, απήντησε ο πάστορ, κυττάζαμε με την γυναίκα μου το επιβατικό τραίνο, που το προσπερνούσαμε σιγά-σιγά, όταν είδαμε δυο ταξιδιώτες του επιβατικού να χειρονομούν με τρόπο δείχνοντάς μας το διπλανό διαμέρισμα-το διαμέρισμα του κυρίου Σάμουελ Γκόλντμπεργκ. Οι χειρονομίες τους μου έδωσαν να καταλάβω ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε στο διαμέρισμα του κυρίου Γκόλντμπεργκ. Και πραγματικά, όταν μπήκα μέσα, είδα το πτώμα του και τράβηξα το σήμα κινδύνου.
Ο Έπιθεωρητής γύρισε προς τόν καλοκαμωμένο νέο.
-Τί γνωρίζετε σάς παρακαλώ για το

Στον εξώστη μας περιέμεναν οι τέσσερες ταξιδιώτες.

-Κύριε Χάρρυ Κάρτερ, έγκλημα;
-Ελάχιστα πράγματα, κύριε Έπιθεωρητά, απάντησε ο νέος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΜΠΡΕΣΤ ΤΟΥ ΕΞΠΡΕΣ

Όταν είδα ότι το τραίνο έκοβε απότομα την ταχύτητά του, κατάλαβα ότι κάτι συνέβαινε. Έβγαλα το κεφάλι μου από το παράθυρο για να δω τί τρέχει. Όταν σταματήσαμε έμαθα την αλήθεια.
-Γνωρίζετε τόν κύριο Γκόλντμπεργκ;
-Μάλιστα, κύριε, ο είναι τραπεζίτης μου, στον όποιον όφειλω χίλιες λίρες.
Ο επιθεωρητής σφύριξε χαρακτηριστικά.
-Πήγατε καθόλου στο διαμέρισμα του θύματος κατά τη διάρκεια του ταξιδιού; Και το παράθυρο ήταν άνοιχτό ή κλειστό;
-Βρισκόμαστε μαζί με το θύμα, δέκα μόλις λεπτά προ του έγκληματος. Το παράθυρο, ήταν άνοιχτό όταν έφυγα.
Κυττάξαμε όλοι τόν Χάρρυ Κάρτερ. Ο άνθρωπος αυτός, θα έμπλεξε άσχημα με την αστυνομία, κατά πάσαν πιθανότητα.
-Και... είχατε καμιά συζήτηση με τόν κύριο Γκόλντμπεργκ; επέμεινε ο επιθεωρητής.
-Μάλιστα, κύριε. Για χίλιες λίρες και μάλιστα άρκετά ζωηρή, γιατί ή αλήθεια είναι, ότι έχω μεγάλες καθυστερήσεις στο χρέος μου...
-Ένώ, έτσι, απήντησε γρήγορα ο Γκράντχαμ, το χρέος σας οβύνει αυτόμάτως. Έ, κύριε Κάρτερ;
-Η κατηγορία ήταν σαφής. Ο νέος έγινε κάτωχρος.
-Πώς τολμάτε, κύριε; τραύλισε.
-Ας ξαναπάμε στο διαμέρισμα του θύματος, διάταξε ο αστυνομικός. Κύριε, Σάππερ, τί πάθατε και δεν μιλάτε;
-Σκέπτομαι το αυγό, απήντησε ο φίλος μου. Τί εξέγηση δίνετε στο αυγό, κ. επιθεωρητά;
-Μι... κατά πάσαν πιθανότητα, το πέταξε ο Γκόλντμπεργκ στο δολοφόνο του, άμυνόμενος.
-Βέβαια, είπε ειρωνικά ο Σάππερ. Ο Γκόλντμπεργκ ταξείδευε μ' ένα αυγό στην τσέπη!... Μήπως το κάνατε αυτό έσείς καμιά φορά, κύριε Γκράντχαμ;
-Όψ! μάς σκοτίζατε με το αυγό σας! φώναξε ο επιθεωρητής.
Πήγαμε στο μοιραίο βαγόνι. Ο επιθεωρητής, μαζί με τόν εισπράκτορα, τραβήξαν δλδία στο διαμέρισμα του Χάρρυ Κάρτερ, μαζί με τόν ίδιο. Ο Σάππερ με κρατήσε στο διαμέρισμα του θύματος. Έσκυψε μπροστά στην πόρτα, μάζεψε προσεκτικά τα σπασμένα κομμάτια του αυγού και ύστερα πήγε και γονάτισε μπροστά στον καναπέ, κοντά στο πτώμα. Επάνω στον καναπέ, προσπάθησε να τα συναρμολογήσει. Δεν το κατόρθωσε όμως. Τα περισσότερα κομμάτια ήταν μικρά. Δύο μόνον, ήταν κάπως μεγάλα.
-Κτύπησε! μου είπε.
Έσκυψα κοντά του και είδα εκείνο που είχε προκαλέσει την προσοχή του φίλου μου; Στο ένα από τα κομμάτια του κελύφους, υπήρχαν τα γράμματα <Χά> και στο άλλο <εης>.
-Και σε τί όφελούν αυτά; ρώτησα.
-Μπορεί, μ' αυτά τα γράμματα, ν' ανακλύψω την έπαυλη, από την όποια άγοράσθηκε το αυγό.
-Τί διάβολο, είπα, ο δολοφόνος με το ένα χέρι κρατούσε το αυγό και με το άλλο το περιστρόφο;
Ο Σάππερ με κύτταζε κατάματα. Όρμησε προς το παράθυρο, πλάι στο όποιον καθόταν ο Γκόλντμπεργκ, και άρχισε να το άνοιγοκλείνει επανειλημμένα. Έκείνη την στιγμή επέστρεψε ο Έπιθεωρητής, με ύψος θριαμβευτικό, ο Τζό στενοχωρημένος και ο Κάρτερ, κάτωχρος και με τις χειροπέδες στα χέρια.
-Μου φαίνεται πώς βιαστήκατε, κ. Έπιθεωρητά, είπε ο Σάππερ, ρίχνοντας ένα βλέμμα στις χειροπέδες.

Εργάζετο μπροστά στον καναπέ, κοντά στο πτώμα.

-Κι όλα αυτά, έπείσθησε γιατί το αυγό ήταν όμοιο. Γιατί άν ήταν ψημμένο όλοι μας θα πιστεύαμε ότι τσίπαιε ο τραπεζίτης για το πρόγευμά του.

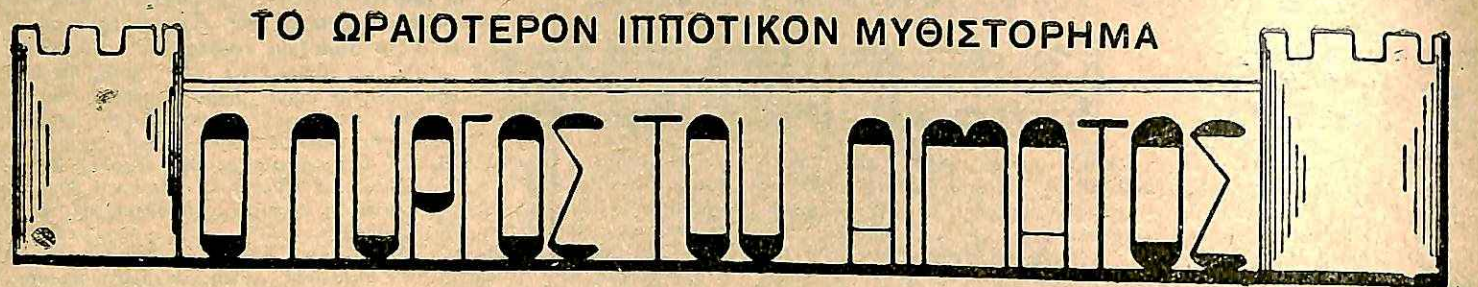
ΠΑΝΘΕΟΝ

-Το βρήκα μέσα στις άποσκευές του κ. Κάρτερ είπε ο Έπιθεωρητής, δείχνοντας ένα πιστόλι. Δεν είχε σφαίρες, άλλ' αυτό δεν σημαίνει τίποτα.
-Τότε, πρέπει να τόν στείλωμε στο φρενοκομείο γιατί μόνον τρελλός άν ήταν θα το φύλαγε αντί να το πετάξει απ' το παράθυρο.

Έκείνη την στιγμή μπήκε ο ίατροδικαστής της Μάρλεϊ Τζόνκσιον, ο όποιος εξέτασε το πτώμα και έβγαλε την σφαίρα από το τραύμα. Ο Έπιθεωρητής εξέτασε τί σφαίρα μουρμούρισε κάτω κι έλυσε τις χειροπέδες του Κάρτερ.
-Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, είπε. Άλλά όλα ήταν εναντίον σας. Εδύναως που ή σφαίρα δεν ταιριάζει με το περιστρόφο σας.
-Και όμως, μόνον αὐτός, είτε, πλησιάζοντας τόν Σάππερ, μπορεί να είναι ο ένοχος. Άλλά πρέπει να ανακλύψω το δεύτερο πιστόλι του, εκείνο που πέταξε απ' το παράθυρο. Εκτός, βέβαια, άν το μάζεψε κανένας συνένοχός του, που περιέμενε τη διάβυση του τ αίνου...
-Η άποψις αυτή άπεδείχθη άβάσιμη! πρώτων γιατί ο τρα εξίτης είχε άπορασίσει το ταξίδι του έντελως άπρόοπτα και δεύτερον, γιατί κανένα όπλο δεν άνευρέθη στις γραιμμές. Το έγκλημα έθεωρήθη μυστηριώδες. Βέβαια, θα μπορούσε να έξετασθί ή πιθανότης της διαπράξεως του φόνου, από κάποιον ταξιδιώτη του επιβατικού τραίνου, την ώρα που τα δύο τραίνα έτρεχαν παραλλήλως. Άλλ' άφού το παράθυρο ήταν κλειστό;
-Ύστερα από μερικές μέρες, δέχθηκα την έπίσκεψη του φίλου μου Σάππερ, ο όποιος χαρούμενος, μ' άποκαλούσε άστυνομική ιδιοψυχή και μ' έβεβαίωνε, ότι χάρις σε μένα, συνέλαβεν το δολοφόνο του έξπρες.
-Είναι κάποιος Μέρνεντιθ, μου είπε, μεσίτης στην Πέντλιγκτον. Η έπιτυχία μου όφείλεται στη φράση σου: «Τί διάβολο, ο δολοφόνος κρατούσε αυγό στο ένα χέρι και περιστρόφο στο άλλο;» Θυμάται που άμέσως τότε έτρεξα στο παράθυρο και άρχισα να τ' άνοιγοκλείνω; Κατάλαβα τότε, πώς έγινε ο φόνος. Όταν τα δύο τραίνα έτρεχαν παραλλήλως, με την ίδια σχεδόν ταχύτητα, ο δολοφόνος είδε τόν Γκόλντμπεργκ. Από μια σακούλα αυγών που είχε μαζί του, άπταξε ένα και το τίναξε μέσα στο διαμέρισμα του Γκόλντμπεργκ, γιό νό τόν κίνη να σηκωθεί από την θέση του, προσφέροντας έτσι κατάλληλο στόχο. Ο Γκόλντμπεργκ σηκώθηκε πράγματι και ο Μέρνεντιθ τόν πυροβόλησε.
Ο τραπεζίτης τινάχθηκε απότομα σήκωσε τα χέρια του και έγυρε νεκρός προς το παράθυρο. Τα χέρια του όμως, μόλις άγγιξαν το παράθυρο στο επάνω του μέρος, το έκαναν-έπειδή το σύστημά του ήταν τέτοιο-να κλείσει κι αυτό το εξακριβώσα άνοιγοκλείονιάς το επανειλημμένα. Τώρα, άκου πώς άνακάλυψα τόν δολοφόνο. Φρόντισα να μάθω τα όνόματα των χρεωστών του τραπεζίτου στις πόλεις που σταματά το επιβατικό των 8.36 και μέσα σ' αυτά πρόσεξα το όνομα κάποιου Όλιβερ Μέρνεντιθ, μεσίτου στην Πέντλιγκτον, που χρωστούσε στον τραπεζίτη 2.500 λίρες από πολύν καιρό. Θυμάσαι τώρα τα δύο κομμάτια του αυγού με τα γράμματα: <Χα>, <εης>. Ήταν φανερό ότι ο δολοφόνος έρχόταν από μια έπαυλη εκεί κοντά της όποιος το όνομα, θα άρχιζε από <Χα> και θα τελείωνε σε <εης>. Έρευνώντας βρήκα μια έπαυλη, στο Μάρλιν Χάμ, που λέγεται <Χατσαουές>, απ' όπου, καθώς εξακριβώσα, ο Μέρνεντιθ είχε άγοράσει την ήμερα του έγκληματος μερικά αυγά. Έχοντας αυτά τα στοιχεία πήγα στον Μέρνεντιθ και τόν κατηγόρησα άμέσως για τόν φόνο. Ο φίλος ξαφνιασμένος απ' την άπρόοπτη άποκάλυψή του τα έχασε και όμολόγησε τó πάντα.
Ο Σάππερ χαμογέλασε πάλι.
-Κι όλα αυτά, έπείσθησε γιατί το αυγό ήταν όμοιο. Γιατί άν ήταν ψημμένο όλοι μας θα πιστεύαμε ότι τσίπαιε ο τραπεζίτης για το πρόγευμά του.

ΧΑΡΡΥ ΜΠΡΕΣΤ

271

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Συνέχεια

Ο Γκρεγκουάρ θέλησε να φύγει. 'Αλλά ο βασιλεύς τὸν διέταξε να καθίσει ἔμπροσθεν του κάτω σὺν χαλί καὶ ἐκεῖνος ὑπῆκουσε ἀναστενάζων «Εἰμαι πεθαιμένος».

Ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν ἡ θέλησις νὰ φύγει τὸν ἐπέεξε. «Ἄς ἔχω τουλάχιστον ἀκόμη τὸ θάρος μου,» ἔλεγε μέσα του. Καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ φώναξε: «Μεῖνε Γκρεγκουάρ! μεῖνε με τὸν κακόμοιρον αὐτὸν βασιλῆα, τὸν ὁποῖον ἐγκαταλείπουν οἱ αὐλικοὶ του σὴν κακὴ ὥρα!.. Δόσε στὸν κόσμο τὸ παράδειγμα αὐτοῦ τῆς φιλίας! Φαντοῦ γενναϊότερος τῆς ἀνάνδρειας! Δάμασε τὴς φρικιάσεις τῆς σάρκας! Καὶ ἂν ὁ βασιλῆας σου, ὁ φίλος σου ὁ ὁποῖος σὲ ἐπλούτισε, ὁ ὁποῖος σοῦ ἐξησφάλισε μιὰ εὐτυχισμένη ζωὴ, ὁ ὁποῖος μόνον ἐσένα ἔχει στὸν κόσμο, ἂν ὁ φίλος σου πεθάνῃ, ἔ, τότε πέθανε μαζί του, κοντά του! Ὁ Κάρολος σοῦ ἔδωσε τίτλους, οἱ ὁποῖοι σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φέρῃς ξίφος! Ἐ λοιπόν, γιὰ μιὰ φορά, πρώτην καὶ τελευταίαν, θὰ χρησιμοποιήσῃς βέβαια τὸ ξίφος αὐτό. Σ' αὐτὴν τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν βρῆκε τὸν Γκρεγκουάρ ὁ Μπρανκαγιόν.

—Χμ! εἶπε ὁ Γκρεγκουάρ. Νὰ μιὰ βοήθεια. Τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου γενναϊότερο.

—Νὰ! εἶπεν ἡσυχὰ ὁ βασιλεύς! Νὰ ὁ καλὸς μου ἐρημίτης Ἀλλά... ἀλλά... δὲν σὲ ἐσκότωσα λοιπόν; Ὅταν σὲ ἄρπαξα ἀπὸ τὰ πόδια καὶ σὲ στρεφονόησα; Ἐ! λοιπὸν εἰμαι εὐχαριστημένος πού σὲ βλέπω ζωντανόν.

—Μεγαλειότατε, διψῶ! φώναξε ὁ Μπρανκαγιόν.

—Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἐπρόσθεσεν ὁ Γκρεγκουάρ εὐχαριστημένος. Ζητοῦσα νὰ μάθω τί ἦταν ἐκεῖνο πού με φόβιζεν. Ἦτον ἡ δίψα.

Ὁ βασιλεύς ἐσηκώθη, πέρασε σὺν δωματίον του, γύρισε μετὰ χέρια φορτωμένα ἀπὸ μπουτίλιες καὶ ξαναπῆρε τὴν θέσιν του γελώντας.

—Ἄς πίνουμε καὶ ἄς παίζουμε

Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ βασιλεύς τῆς Γαλλίας! Στὸ Πύργον τοῦ Αἵματος, σὺν Σαιν - Πῶλ, σὺν ἀνάκτορον του σὺν Παρίσι, ξεσποῦσε ἡ μεγάλη ἐπανάστασις, ἀνεκαλύπτετο ἡ προδοσία, ἐφετεροῦγιζε τὸ πνεῦμα τῆς σφαγῆς.

Ὁ Γκρεγκουάρ καὶ ὁ Μπρανκαγιόν κατεύναναν τὴ δίψα τους, ἐνῶ ὁ τρελλὸς ἀνακάτεψε ζωηρὰ τὰ χαρτιά καὶ ἐμουρμούριζε λόγια ἀκατανόητα. Τὰ μάγουλά του ἦσαν κόκκινα. Τὰ μάτια του σπινθηροβολοῦσαν! Καὶ ὅμως ἡ κρίσις τῆς τρέλλας ἄρχισε, χωρὶς ἄλλο νὰ κατευναζέται, γιὰτὶ μερικὲς φορές ἄφηνε νὰ πέφτουν τὰ χαρτιά καὶ περνοῦσε τὸ χέρι του σὺν φλογισμένῳ μέτωπῳ του ἐνῶ στὰ μάτια του φαινότανε μιὰ ἀόριστη λάμψις.

Ὁ Γκρεγκουάρ δὲν ἀνησύχησε νὰ μάθῃ πῶς ὁ Μπρανκαγιόν ἐπληρώθη! Ὁ καλὸς ζωγράφος φοβότανε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι εἶχε ἀρχίσει ἡ σφαγὴ.

—Ἄς παίζουμε! ἄς παίζουμε! ἐπανελάμβανε ὁ τρελλὸς βασιλεύς.

Καὶ τότε ὁ Μπρανκαγιόν, πού μετὰ τὰ πρῶτα ποτήρια αἰσθάνθη τὸν ἐαυτόν του καλλίτερα, εἶπε.

—Μεγαλειότατε, κατὰ τὰς 4 ἡ ὥρα θὰ παίχθῃ ἓνα παράξενο παιχνίδι σὺν μεγάλῳ παρεκκλήσιον.

Ὁ Γκρεγκουάρ σήκωσε τοκεφάλι καὶ τὸν ἐκύττωσε κατὰματα.

—Ναί, ἐξηκολούθησε ὁ κολοσσὸς μετὰ τὴν τρομερὴ ἡρεμίαν του. Νὰ τί ἀκούσα... Ἀκούστε Μεγαλειότατε, ἀκούστε: Νομίζω ὅτι ἡ ὥρα νὰ παίξετε καλὰ θάλλῃ σὲ λίγο.. Καὶ ἡ ὥρα τοῦ γλεντιοῦ..

Στὴν πλατεία τῆς Γκρέβ, ἓνας τεραστίος θόρυβος ἐχαιρέτισε τὴν ἀφίξιν τοῦ καταδίκου! Οἱ τοξότες προχωροῦσαν μετὰ κόπο διὰ μέσου τῆς τεραστίας συγκεντρώσεως. Οἱ βαθμοφόροι, ἐφώναζαν. «Τόπον! Τόπον σὴν βασιλικὴν δικαιοσύνην».

—Νὰ ὁ καταδίκος. Ὁ δολοφόνος τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ἐφώναζαν οἱ νέοι.

Ἀλλά ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, ἐμουρμούριζαν.

—Ὁ κατάδικος! μάλιστα... Ἀλλά τὸν δολοφόνον ποιὸς τὸν ξέρη;

Τὸ συναίσθημα αὐτὸ ὅτι ὁ κατάδικος, ὅπως ἐβάδιζε σὺν ἱκρίωμῳ δὲν ἦτον ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης ἦτο σχεδὸν ὁμόφωνον σὺν πληθός. Ἀλλά κανεὶς δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἀγανακτήσῃ γι' αὐτό. Ἡ ἀληθινὴ διάθεσις ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὄχλου ἦτο νὰ ἰδῇ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Πασσαβάν ἐβάδιζε σὺν μέσον τῶν φυλάκων. Δὲν ἦτο δεινός.

Ὅταν ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ Σαιν - Πῶλ, ὁ τοξότης πού ἦταν κοντὰ του θέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ Πασσαβάν ὁμως τοῦ εἶπε.

—Φίλε μου, δὲν μπορῶ νὰ σωθῶ. Δὲν φοβόσαστε λοιπὸν καμμιὰ ἀπόπειρα! Θὰ προχωρήσω μετὰ τὴν θέλησίν μου. Ἀλλ' ἂν με πιστεύετε ἂν ἔχετε τὴν διάθεσιν νὰ ἰδῇτε πού θὰ με ἀποκεφαλίξουν, σὰς καθιστῶ προσεκτικόν νὰ μὴ με ἐγγίσετε.

Φαίνεται ὅτι αὐτὸ ἐλέγχθησαν σὲ τόσον τόσον παράξενο καὶ ὅτι ὁ τοξότης εἶδε μιὰ τέτοια ἀποφασιστικὴν ἀπόφασιν καὶ καταδίκου, ὥστε τὸν ἄφησε ἀμέσως.

Ἐφθασαν σὴν πλατεία Γκρέβ.

Ὁ Πασσαβάν μετὰ τὴν πρώτην ματιὰ εἶδε τὸ ἱκρίωμα Ἐρρίγη.

—Ἡ λύπη γιὰ τὴν ζωὴν ἐσφίγγε τὴν καρδίαν του. Στὸ λεπτό αὐτὸ ὑπελόγησε ἂν θὰ μπορούσε μετὰ ἓνα οἰονδῆτοτε τρόπον ὅχι νὰ ξεφύγῃ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἦταν ἀδύνατον ἀλλὰ νὰ προκαλέσῃ μιὰ συμπλοκή, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας θὰ ἐσκοτώνετο, ὥστε νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀντελήφθη ὅτι καὶ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον.

—Ἐ, λοιπόν! ἄς προσπαθῶμε ἕως τὸ τέλος νὰ εἴμαστε τὸ παιδί τοῦ Πασσαβάν τοῦ γενναίου!

Δὲν φοβότανε νὰ πεθάνῃ! Ἀλλὰ ἡ ἰδέα τοῦ πολυώρου μαρτυρίου μετὰ τὴν σιγανὴ φωτιά, ὅπου θὰ ἀγωνιούσε σιγὰ σιγὰ, ἀκρω-ἐκανε ν' ἀνεβῇ τὴν γλώσσα καὶ μετὰ τὸ χέρι, θὰ ὑπέφερε αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Τὰ γύρω τοῦ ἱκρίωματος ἐλευθερώθησαν βιαίως ἀπὸ τοὺς τοξότες καὶ ἀκούσθησαν βρυχηθμοὶ θυμοῦ μετὰ τοῦ πλήθους!

Ὁ Πασσαβάν ἀνέβη γρήγορα τὴν σκάλα. Εἶδε τότε τὸν δῆμιον ὁ ὁποῖος τὸν ἐγύριζε τὰ πόδια καὶ ἐσκυβε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ μιὰ του πού χειρονομούσαν, ἔπειτα, ἡ ματιὰ του ἐστράφη πρὸς τὸ τελευταῖον φορὰ πρὸς τὸν ὁποῖον ἐβγαίνε ἓνα μεγάλο φύσημα ἀγῶν.

Ἀπέραντον πλῆθος, ποῦταν ἓνας ὁλόκληρος ὄκεανὸς πού δὲν ἐκινῆται. Ἐνόμισε ὅτι ἀκούσε ὅτι οἱ γυναῖκες ἐλποῦντο τὰ νειάτα του. Ἐνόμισε ὅτι ἐβλῆκε πρόσωπα συμπαθητικὰ.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Κουράγιο. Ἐδῶ πρέπει νὰ πεθάνω σὺν ἓνας ἀληθινῆς Πασσαβάν. Νὰ πεθάνω δὲν εἶναι τίποτε! Ἀλλά, διαβόλε, νὰ ὑποφέρω...

Καὶ καθὼς ἡ εἰκὼν πού ἀνεπλόγη ἡπεῖλει νὰ τὸν κἀνῃ τρυφερόν, μετὰ τὴν φωνὴν, ὅπως κατὰ τὴν μάχην, ἐφώναζε.

—Χαρντί, Χαρντί! Πασσαβάν! Χαρντί.

—Ἐδῶ κι' ἐγὼ. Οὐρλιασε μιὰ βροντερὴ φωνή.

Καὶ ὁ Πασσαβάν, εἶδε κατὰ τὸ ἱκρίωμα τὴν ἀστραπὴν ὅπου κτύπημα, πού ἐξέπλωσε χάμω διὰ τοξότας. Στὸ ἴδιο δευτερόλεπτον εἶδε τὸ πλῆθος ἓνός ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ὠρμούσε φωνάζοντας.

—Νὰ με Χαρντί, Χαρντί!

—Ὁ Ταντεγκύ! εἶπε ὁ ἱππότης.

—Πάρε αὐτό! ἐβρυχήθη ὁ λοχαγός.

Ὁ Πασσαβάν ἄρπαξε τὸ ἐγχειρίδιον πούτοῦ ἔδινε ὁ Ταντεγκύ, ὁ ὁποῖος πελιδνὸς καὶ μανιώτης, ἐνῶ μιὰ θανάσιμη σιωπὴ φοβέ-ριζε σὺν πλῆθος, πού στεκόταν ἀπολυτωμένον ἀπὸ φρίκην, οὐρ-λιαζε.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Χαρντί. Ἐλάτε τώρα! Εἴμεθα δύο.

—Καὶ ἐγὼ εἰμαι μαζί σας! ἀκούσθη μιὰ ἡρεμὴ φωνή, ὑπὸ κωφὴ καὶ τραχέα.

Καὶ ὁ Πασσαβάν, μετὰ τὰ μάτια ἀπλανῇ, μετὰ τὸ μυαλὸ ζαλισμένον ἀπὸ τὴς τρομερῆς συγκινητικῆς μεταπτώσεως τῆς στιγμῆς, εἶδε τὸν δῆμιον νὰ τοποθετῇ κοντὰ του, μετὰ τὸν πέλεκυν σὺν χέρι.

Ὁ δῆμιος... Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γδαρτῶν — ληστῶν — ἦταν ὁ Πολιφέρ. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν οἱ βοηθοὶ του, ἐστάθησαν πίσω του, μετὰ τὰ μαχαίρια στὰ χέρια καὶ καμμιὰ τριανταριά ἄνθρωποι, ἄγριοι, ὁρμώδεις, φάττες τρομερῆς, ἀνέβηκαν τὴ σκάλα καὶ ἐγέμισαν τὸ ἱκρίωμα.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἀντηχοῦσε ἓνας τρομερὸς θόρυβος.

—Οἱ Γδάρτες! Οἱ λησταί!

Ὁ Πολιφέρ ἐσήκωσε τὸν πέλεκυν καὶ μετὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπήντησε:

—Οἱ Γδάρτες! Ναί, οἱ λησταί.

—Ἐμπρός, ἐφώναξε ὁ Ταντεγκύ.

—Χαρντί! οὐρλιασε ὁ ἱππότης. Χαρντί! Πασσαβάν ὁ Χαρντί.

Ἡ ὁμάς ὁλόκληρη ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν πλατεία σκάλα. Κατέβησαν σὺν μιᾷ ὀρδῇ ἀγριοχοίρων, πού φοροῦσαν χάλυβα σὺν ἓνα τετρατάδεσς ὤμων, μυκώμενον, τὸ ὁποῖον ἐχύθη κατ' εὐθείαν ἔμπροσ.

Ὁ Πασσαβάν, ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς! Κοντὰ του ὁ Ταντεγκύ. Λίγο πίσω ὁ Πολιφέρ, μετὰ βραχνὴν φωνή, ἔδινε τὴς διαταγὰς σὺν τῶν τρόφους του, τοὺς τακτοποιοῦσε γιὰ μάχην. Στὴν πλατεία ἡ ταραχὴ ἐξαπελύθη, σὺν ὁ ἀνθρωπίνος ὄκεανός, πού ἐπάγωνε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ν' ἀνελύθη σὲ τρομακτικὰ κίματα. Στὰ πόδια τοῦ ἱκρίωματος ἄρχισε πεισματῶδης μάχη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσκέπασε τὸν τρομερὸ θόρυβον ὁ ὑπόκω-φος μυκηθμὸς μιᾶς φωνῆς ἀπὸ μπροσύντης. Στὴν πρόσκλησιν αὐτῇ, ἡ ὁποία εἶχε κατὰ τὴν ταραχὴν, ἐπεκράτησε μιὰ ὀλιγόστιγμη σιγὴ, ἔπειτα ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἀναπήδησε σὲ φωνές, οἱ ὁποῖες ἀντήχησαν σ' ὁλόκληρη τὴν πλατεία καὶ ἀπὸ κεῖ διεδόθησαν, ἀπὸ δρόμον σὲ δρόμον, σὲ ὁλόκληρον τὸ Παρίσι!

Τὸ σύνθημα! Τὸ σύνθημα! Ἦταν τὸ σύνθημα τοῦ Γιάννη τοῦ Ἀτρόμη-του. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς μεγάλης καμ-πάνας τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων.

Δύο φορές, τρεῖς φορές, ἄφησε ἄρᾳ τὸν βροντερὸ μυκηθμὸ τῆς, ἔπειτα τὰ χτυπή-ματα τῆς ἐγίναν γρηγορώτερα καὶ ἄρχι-σε νὰ οὐρλιάζῃ σὺν ἀέρα, καλώντας ὅλα τὰ πνεύματα τῆς σφαγῆς, τὰ ὁποῖα ἐτρεχαν καὶ ἐστροβιλιζόντο σὲ ἓνα σκο-τεινὸ οὐρανόν.

—Τί εἶναι αὐτό; ἐφώναξεν ὁ Ταν-τεγκύ, κτυπώντας μετὰ διπλὰ κτυπήματα.

—Τὸ σύνθημα τῆς ἐξοντώσεως τῶν Ἀρμανιάκ, ἀπήντησε ὁ Πολιφέρ.

—Κατὰ! οὐρλιασε ὁ λοχαγός.

Ἡ ὀρδὴ ἐμάχετο. Τὸ πλῆθος τῶν ἀ-στῶν εἶχε διαλυθῇ σὲ ὁμάδες, πού ξε-κινούσαν γιὰ τὴς θέσεις ποῦνηταν ὁ-ρισμένες ἐκ τῶν προτέρων. Ἐνας οὐ-λαμὸς ἐνόπλων, πέρασε κατὰ μῆκος τοῦ Σηκουάνα, μετὰ ἐπιβλητικὸν καλπασμό.

Καὶ σὲ ἓνα βρυχηθμὸν πετάλων, σὲ ἓνα τριξίμο θωράκων, ἐφώναζε:

—Βουργώνη! Βουργώνη!

—Θάνατος στοὺς Ἀρμανιάκ, ἀπαν-τοῦσε τὸ πλῆθος!

Καὶ πῶς μακρὰ, σὴν Σιτκέ, ἓνας θόρυβος ἄγριος καὶ δυνατός, ἐσκέπασε ὅλους τοὺς θορύβους μετὰ τὴν φωνὴν αὐ-τὴν τὴν δαιμονισμένην, τὴν ὁποῖαν ἐρρι-χνε σὺν κόσμον. «Ἐλευθερία! Ἐλευθε-ρία!...» Καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Καμπύς, πού περνοῦσαν τὴν γέφυ-ραν, ἀνατρέποντας τὴν φρουρὰ τοῦ Ἐ-πισκόπου καὶ ἐβάδιζαν κατὰ τοῦ ἀνα-κτόρου Σαιν - Πῶλ. Καὶ τὸ κινούμενον τέρας αὐτό, ἔκανε τὸ Παρίσι νὰ τρέμῃ μετὰ τὴν φωνὴν τους:

—Ἐλευθερία! Ἐλευθερία!

Στὰ πόδια τοῦ ἱκρίωματος ἡ μάχη ἐγίνετο τρομακτικὴ. Τριακόσιοι τοξότες εἶχαν περικυκλώσει τὸν Πασσαβάν, τὸν Ταντεγκύ καὶ τοὺς Γδάρτες. Ἡ μάχη εἶχε φθάσει εἰς τὴν μεγαλειότεραν μανίαν τῆς.

Ὁ Πασσαβάν πού εἶχε ἀρπάξῃ ἓνα ξίφος, κατέφερε τὰ περίφη-μα κτυπήματά του, ἐνῶ συγχρόνως ἐσκέπτετο: «Ἐμπρός! φαίνε-ται πῶς οὐτε αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸν Πασσαβάν τὸν ἑνναῖον σὲ ἓνα κόσμον, ὅπου βέβαια δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀπὸ τόσο αἷμα γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς τὴν εὐτυχία». Καὶ ξαφνικὰ ἐκίνησε φωνάζοντας.

—Πασσαβάν! Πασσαβάν ὁ Χαρντί.

—Χαρντί! Χαρντί! οὐρλιαξεν ὁ Ταντεγκύ. Ἐμπρός!

Οἱ Γδάρτες σὲ μᾶζαν σφιγμένην προχωροῦσαν. Μετὰ μιὰ μανια-σμένη προσπάθεια, μπήκαν σὴν μᾶζαν τῶν τοξοτέρων. Ἀριστερά, δεξιὰ, ἔμπροσ καὶ πίσω, τὰ κτυπήματα ἐπεφταν βροχή. Τραυμα-τισμένοι καὶ πτώματα, ἐγέμιζαν τὸν δρόμον των.

Ξαφνικὰ, ὁ ἱππότης Πασσαβάν, βρέθηκε σὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀντωνίου.

Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχον πλέον τοξοταί!

Ἐνας θόρυβος μόνον ἐπικρατοῦσε. Ἀλλὰ οἱ ὁμάδες πού περ-νοῦσαν καὶ ἐφώναζαν, δὲν ἀνησυχούσαν γιὰ τὸν Πασσαβάν καὶ τὸ στράτευμά του. Αὐτὲς εἶχαν ἀποστολὴν ὠρισμένην ἐκ τῶν προτέ-ρων καὶ ἐπήγαιναν σὴν θέσιν τους.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Πασσαβάν καὶ ὁ Ταντεγκύ, ἐκτυτάχθησαν. Καὶ ἦσαν τόσον κόκκινοι, τόσον ξεσηκωμένοι, τόσον ἀλλαγμένοι, ὥστε μόλις ἀνεγνωρίσθησαν. Καὶ τότε ἐφιλήθησαν.

—Σωθήκατε! εἶπε ὁ Πολιφέρ προχωρώντας.

—Χάρις σὲ σὰς! εἶπεν ὁ Πασσαβάν δίνοντάς του τὸ χέρι.

Ἀλλὰ πῶς ἐγινε αὐτό;

—Ἀπλούστατο! εἶπεν ὁ Πολιφέρ. Ὁ Καπύς, ὁ δῆμιος, εἶναι φίλος μου! Ἐνας φίλος— ἐννοεῖτε;— πού δὲν μπορεί νὰ μοῦ ἀρνηθῇ τίποτα. Μόλις, λοιπόν, ἔμαθα ὅτι θὰ σὰς ἐκτελοῦσαν, πήγα καὶ τὸν βρῆκα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε. Ἐπειτα τὸν ἔπεισα. Μετὰ λίγα λόγια, τὸν καλὸ Καπύ, τὸν ἔπιασε ἐκείνος πυρετός καὶ μετὰ ὑπέ-δειξε ὡς τὸν μόνον ἱκανὸν ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του, νὰ τὸν ἀνα-πληρώσῃ. Αὐτὰ εἶναι. Σωθήκατε! Τώρα πρέπει νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Πού θέλετε νὰ πάτε;

—Στὸν Πύργον Σαιν Πῶλ! ἀπήντη-σε ὁ Πασσαβάν μετὰ ὑπόκωφον φωνή.

XXV

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΗΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

Στὸ μέγαρον Ἀρμανιάκ, τὴν ἡμέραν αὐτὴν κατὰ τὰς ἑνδεκα τὸ πρωὶ καμ-μιὰ πενήντα ἀνώτεροι τίτλοῦχοι καὶ πυργοδεσποταὶ εἶχαν συγκεντρωθῇ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ὀπλων. Κάθε τέταρτον τῆς ὥρας ἔμεινε ἓνας ἀγγελιοφόρος ὁ ὁποῖος ἔφερεν πληρο-φορίες γιὰ κείνα πού συνέβαιναν σὺν Παρίσι. Ὁ Κόμης Ἀρμανιάκ φορών-τας τὴν πολεμικὴν του πανοπλίαν, ἀλλὰ μετὰ γυμνὸν ἀκόμη τὸ κεφάλι, δεχότανε πληροφορίες καὶ ἔδινε τὴς ἀναγκαῖες διαταγὰς μετὰ γρήγορα λόγια. Ἦτο ὁ-χρὸς ἀπὸ μανίαν. Τὰ χέρια του ἐτρε-μαν ἑλαφρά, κάποτε κάποτε ἓνας ὑ-πόκωφος ἀναστεναγμὸς φούσκωνε τὸ στήθος του. Τριγύρω του οἱ μειοτά-τες ὁρτοὶ καὶ πάνοπλοι, ὅλοι ὅμοιοι μετὰ ἀγάλματα στεκόντων ἀκίνητοι. Πίσω ἀπὸ τὸν καθένα τους, ἓνας πολεμικὸς ὑπηρετὴς κρατοῦσε τὴν κάσκα πού θὰ ἐφορούσε.

Ἦτο μιὰ ἐπιβλητικὴ καὶ τρομερὴ συγκεντρώσις.

Ὅλη ἡ ἀνωτέρα ἀριστοκρατία τοῦ βασιλείου τὰ ἐνδοξώτερα ὀνόματα, οἱ γενναϊότεροι ἄνδρες, οἱ τρομερώτεροι ἀρχηγοὶ βρισκόνταν ἐκεῖ τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ.

Υπῆρχεν ἐκεῖ ὁ κόμης τοῦ Να-μίρ, ὁρμητικὸς, ζωηρός, ὁ ὁποῖος κα-τέτρωγε τὴς γροθίης του καὶ ἀναμασσού-σε μανιόθεις βλαστήμεις. Ἦτο ὁ Πυρ-γὸδεσπότης τοῦ Κουσύ, τρομερὰ φευ-δαρχικὴ φυσιογνωμία. Ὁ μεγιστάν τοῦ Ἀλμπέρτ καὶ ὁ δούξ τοῦ Μπάρ, ψυχραι-μότεροι, πελιδνοὶ ἀπὸ λύσσα, σιωπηλοὶ καὶ σκυθρωποὶ. Ὁ κόμης τοῦ Ἀλανσόν, ὁ ὁποῖος κτυποῦσε τὸ πόδι του καὶ ὠρκαί.

Τρικλίζοντας βάδιζε πρὸς τὸ διαμέρισμα τοῦ βασιλέως.

ζετο ν' αποσπάζει την καρδιά του Γιάννη Ατρόμητου και να την ρίξει στους σκύλους... Ο μεγιστάν της Τρεμοά, ο οποίος μειδιούσε ένα υπερήφανο μειδίαμα! Ο Έλιον του Λενιά, ο Κολίν του Πουτζίε, ο Ραούλ του Βρισάκ και άλλοι ύψηλοι βαρώνιοι, πουριχαν βλέμματα υπερηφάνειας και μανίας.

Κατά το μεσημέρι ένας τελευταίος αγγελιοφόρος μπήκε και μίλησε στο αυτί του κόμητος Αρμανιάκ. Εφοκίασε εκείνος βίαια και ένα τρεμουλιασμένο τον ανέταραξε. Επειτα από μια προσπάθεια επί της θέλησής του, καθιστάσασεν.

—Κύριοι, είπε ο κόμης του Αρμανιάκ, αρχίζει το συμβούλιον. Καθένας ως μίληση με τη σειρά του.

—Μά τον θάνατον του Χριστού! ούρλιασεν ο κόμης του Ναμύρ, δεν υπάρχει ανάγκη ούτε λόγων ούτε συμβουλίου. Ας ιππεύσουμε και ως επιτεθούμε έναντι των παδών του Δουκός της Βουργώνης.

Μιά ξεχωριστή διεδέχθη τα λόγια αυτά. Ο Αρμανιάκ έσηκωσε το χέρι και με ένα πελιδνόν μειδίαμα είπε.

—Ευγενέστατε κόμη του Ναμύρ και όλοι σεις οι άλλοι, αυτό θα είναι πολύ εύκολο και πολύ εύχριστο. Να επιτεθούμε έναντιον του δουκός της Βουργώνης, να σκοτώσωμε ή να σκοτωθώμε, να τον κάνωμε εν πάση περιπτώσει να πληρώση την νίκην του όσον δυνατόν άκριβώτερα. Μάλιστα, ο μεγιστάνης, αυτό θα είναι εύχριστον. Δυστυχώς, αυτό είναι δύσκολο και όφειλω να σάς περιγράψω με ακρίβειαν την κατάστασιν στην οποίαν βρισκόμαστε... Έως σήμερα το πρωί άγνοούσαμε την συνομοσίαν του Γιάννη του Ατρόμητου. Όταν σάς παρήγγειλα να έλθετε εδώ, όταν συγκεντρωθήκατε, έλθοι εδώ ήτο πολύ άργα για να άνωνοθώμε. Οι κυριώτεροι δρόμοι τα σπουδαιότερα όχυρά του Παρισιού κατελήφθησαν. Τώρα περάσαν δυόρες, από τότε που συγκεντρωθήκατε και δεν μ' έμεινε παρά να πεθάνωμε ενδόξως.

—Αλλά, παρετήρησεν ο δούξ του Μπάρ, άπεφασίσαμε πρό όλίγου να πάμε στο Σαιν Πάολ, να όχυρωθώμε εκεί με την Δέσποιαν της Ορλεάνης και να υποστηρίξωμε την πολιορκίαν. Επί τέλους θα είχαμε την ύψιστην δόξαν να πεθάνωμε υπερασπίζοντας τον θρόνον. Υπάρχει ένας βασιλεύς, κύριε! Ας πάμε να υποστηρίξωμε τον βασιλέα.

Ο Αρμανιάκ έσηκώθη. Ήτο τρομερός την θέαν. Μιά φοκίασις διέτρεξε την όμην, ή όποία έκατάλαβε ότι έπρόκειτο να είλη κάτι τι τρομερό.

—Κύριοι, είπεν ο Αρμανιάκ, ο βασιλεύς απέθανε! Η σιγή της φρίκης, της λύσης και ίσως του τρόμου ή όποία έπεσε επάνω σ' αυτούς τους γενναίους και σκληροτράχηλους πολεμιστάς ύπήρξε τρομερή. Ο Αρμανιάκ με την παγερή φωνή του έξακολούθησε.

—Ο βασιλεύς Κάρολος, κύριοι, έδολοφονήθη πρό όλίγου σφαγείς στο παλάτι του, πρό μισής ώρας περίπου. Ο Θεός ως έχη την ψυχή του.

Και όλοι αυτοί οι άνδρες, λησμονούντες ότι έπρόκειτο γι' αυτούς περι ζώης ή θανάτου, υπεκλίθησαν μουρμουρίζοντας με βαθεία συγκίνηση.

—Ο Θεός ως έλεήση την ψυχήν Καρόλου του VI. Επειτα άναρθώθησαν, άλληλοεκυτάχθησαν, σαστισμένοι. Η είδησις ήταν τρομακτική, γιατί προέλεγε τον άπόλυτον θρίαμβον του Γιάννη του Ατρόμητου.

—Εξοχώτατοι, επανέλαβεν ο Αρμανιάκ, βλέπετε ότι δεν μπορούμε να πάμε στο άνάκτορον Σαιν Πάολ. Δεν έχομε ούτε το δικαίωμα να σκοτωθώμε στους δρόμους του Παρισιού, γιατί ώρκοισθήκαμε να παραδώσωμε την δέσποιαν της Ορλεάνης σών και άκεραίαν στα κτήματά της, στα όποια αυτή θέλει να άποσυρθή. Νά λοιπόν τι πρέπει να κάνωμε. Θα άνεβάσωμε την ευγενή χήραν του δυστυχούς φίλου μας εις ένα πορείο και θα πάμε στην

Πύλη του Αγίου Αντωνίου χωρίς νά άνησυχώσωμε για κείνους από μας που θα πέσουν στα δρόμο. Όσοι ζήσουν θα συνοδεύσουν την κυρίαν Βαλεντινήν έως τα κτήματά της.

Οι ευγενείς άλληλοεκυτάχθησαν. Τους έκύσφιζε να μην πολεμήσουν, αλλά το καθήκόν των ήτο να σώσουν την χήραν εκείνου που ύπήρξεν ο άρχηγός της μερίδος των.

—Η δέσποινα της Ορλεάνης, έξακολούθησεν ο κόμης, θέλησε να έλθη στο Παρίσι για να ζητήση δικαιοσύνην έναντιον του άληθινού δολοφόνου του ευγενούς συζύγου της. Η τιμή μ' έπέβαλλε να την συνοδεύσωμε και να την βοηθήσωμε. Σήμερα, κύριοι, ο δολοφόνος θριαμβεύει... Όλοι μας έχομε κάποιαν υποχρέωσιν στην Κυρίαν Βαλεντινήν, εκτός του καθήκοντός μας ως ευγενών, να μη παραδώσωμε μια δέσποινα στους έχθρούς της. Κύριοι, σέ δυό ώρες, ίσως ένωρίτερα, ο νέος βασιλεύς θα ζητήση να συλλάβη την δυστυχή χήραν! Όταν θα πέσωμε όλοι τριγύρω της δεν θα της μείνη πλέον παρά να σκοτωθή και ή ίδια για να μη πέση στα χέρια του δολοφόνου του άνδρός της. Η γνώμη μου λοιπόν είναι να παραιτηθώμεν μιας πάλης μέσα στο

Παρίσι, της όποίας ή έκβασις δεν μπορεί να είναι άμφίβολη... και να σώσωμε όπωσδήποτε την δέσποιαν της Ορλεάνης, όνομα στικόν άρχηγόν και σύμβολον της Γαλλικής Φεουδαρχίας και να συγκεντρώσωμε στίς πεδιάδες της Κεντρικής Γαλλίας άρκετούς τιμαριούχους, β'άιους αυτού του δόματος για να πολιορκήσωμε τον άνθρωπον που χρωστάει τον θρόνον του στον φόνον, στο πέμμα, στην παρανομία. Θεού βοηθούτος, θα άνακαταλάβωμε το Παρίσι και θα ξαναεβάσωμε στο θρόνον τον υιόν του κλάδου των Βαλοά. Έτελείωσα! Έκείνοι οι όποιοι έχουν διαφορετικήν γνώμην ως την διατυπώσουν.

— Συμφωνώ με την γνώμην του ευγενούς κόμητος Αρμανιάκ, είπε ο δούξ του Μπάρ.

—Αμέσως όλοι οι παρόντες μεγιστάνες εφώναζαν ότι δεν ύπήρχε άλλη καλλίτερα γνώμη.

—Και άλλως τε, προσέθεσε ο κόμης του Ναμύρ, με ένα τρομερό γέλιο, πάντως και τότε θα πολεμήσωμε. Μά το σώμα του Χριστού, έλπίζω ότι δεν θα βρωύμε από το Παρίσι χωρίς μάχη.

—Μάχην! μάχην! εφώναξε με μία φωνή ή όμήγυρις των γενναίων.

—Ήσαν γενναίοι! Αφού τους βρήκε άνυπόπτους ή συνομοσία, δεν θα μπορούσε επ ούδενι λόγω να φύγουν από το Παρίσι, να θεωρηθή ως φυγή.

Ήσαν σκληροτράχηλοι μεγιστάνες άσπλαχνοι μερικώς φορές για τον άσόν και τον όλλον και πάντοτε υπερήφανοι. Είχαν σπείρει τριγύρω των άπειρα μίσση. Ήσαν ή φεουδαρχία, ζηλότυπη της άγρία στη καταστολή—άλλα όχι περισσότερον από κάθε άλλον ισχύοντα—άλλα ήσαν γενναίοι. Με μεγάλον θόρυβον κατέβηκαν στην αύλην του άνακτόρου Αρμανιάκ.

Επί μερικά λεπτά κινούμενοι κατά μήκος της πλατειδς πέτρι του όποιον ξετυλίγεται. Στην αύλην τα άλογα σελωμένα επερίμεναν. Κάθε καβαλλάρης έσκέπασαν τα κεφάλια των με τίς κάσκες των, των όποιων κατέβησαν.

Οι πολεμικοί ύπηρεται των έβλαν στα χέρια των τα έφωδιασμένα με χαλύβδινα χειρόκτια, ένα πολεμικό σπαθί.

Οι Αρμανιάκ έτάχθησαν εις τετράδες εις βάθος 15 στίχων! άλλά όπισω από κάθε στίχον, δηλαδή πίσω από κάθε μεγιστάν, έπήρε θέσιν έπιτοπος ο πολεμικός του ύπηρετης κρατώντας το δόρυ και το ρόπαλον!

(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλω να μάθετε τον χαρακτήρα σας, τα προτερήματά σας, τις ψυχικές ιδιότητές σας.

Γράψετε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στην ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικού «Πάνθεον», Αθήνας έσωκλείοντες 5 δραχμάς εις γραμματόσημα και το κατωτέρω δελτίον.

Αι επιστολάι σας πρέπει να είναι γραμμέναι με τον πραγματικόν γρασικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίες και επιτηδεύσεις.

Σ η μ.—Όσοι και όσαι επιθυμείτε να μάθετε τον χαρακτήρα φίλων σας προσώπων, έσωκλείετε χειρόγραφόν τους και άνάλογα γραμματόσημα και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ",

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Κ ε β ή.—Γιατί έχετε τόσο μεγάλη ιδέα για τόν έαυτό σας; Γιατί ψυχαίνετε τους φίλους σας; Γιατί δεν άκούτε συμβουλές; Γιατί θυμώνετε όταν σάς πουν μερικώς άλήθειες; Γιατί δεν συμφωνείτε με τους δικούς σας; Γιατί; γιατί;

Α π ε λ π ι σ μ έ ν ο κ ο ρ ί τ σ ι. Φαντασία και διάθεσις ποιητική. Ονειροπολήματα, έρωτες, άγγελιοι, λου'ούδια, άρώματα και άέρας φρέσκος! Κατ'βήτε λιγάκι. Ποτήστε στη γη. Κόψτε τα φτερά της φαντασίας και γίνετε κορίτσι του 1936 πρακτικό, θετικό και όχι άπελπισμένο παιδί.

Α ρ ι σ τ ε ί δ η ν Κ α λ α μ ά τ α. Φθάνουν οι λίγες λέξεις σας για να καταλάβω κανέναν την έλαφρότητα και την θέσιν της άφελείας σας. Καρδιά διαμάντι γι' αυτό και κάθε κορίτσι σάς πολιορκεί. Βλέπετε τα διαμάντια τραβούν. Ευγενής και άγαπητός. Συγχρονισθήτε όμως.

Μ α ν τ ά μ Σ ά ν ζ έ ν.—Θι γίνετε μαντάμ πολύ γρήγορα γιατί είσθε θελκτική με χαρακτήρα σύγχρονο και μονόδερνο. Προσέξτε όμως γιατί όποιος βιάζεται... Η ψυχή σας είναι χαρταετός. Προσέξτε μη σάς μπερδέψουν πουθενά και τότε δεν θα σάς γλυτώσουν ούτε αι 19 άνοιξής σας ούτε τα... καλοκαίρια που ξεχάσατε να μου άναφέρετε.

Μ. Κ ρ ό τ κ ι ν.—Υποχρεώνετε τον κόσμο με την καλωσύνη σας και την ευγένειά σας. Μιλάτε σιγά και διακριτικά. Παρατηρείτε πολλά και λέτε λίγα. Δεν σάς ενδιαφέρουν παρά τα δικά σας και αγαπάτε να κάνετε το καλό.

Δ. Κ α ι γ.—Μεγάλη ιδέα για τόν έαυτόν σας. Προσπαθείτε να φανήτε και να επιδείξετε γνώσεις. Η μετριοφροσύνη σάς είναι άγνωστη. Έχετε πάντα μια άμφιβολία για κάθε τί και σάς άρέσει το κουτσομπολιό. Ερωτείσθε πολύ επί πόλαια.

Α ψ ι λ ο ν.—Μιμητικόν και περίεργον όν δεν άφήντε ζήτημα με το όποιον να μην άστεισυθητε. Έχετε όμως άρκετή καρδιά, πολύ γούστο και έξαιρετική νοημοσύνη. Σας αγαπούν αλλά έσείς άλλου... βρέχει.

Γ. Μ.—Περίεργος τύπος αίσθηματι. κού και άδιαφόρου. Έλαφρούτσικος και ζωηρός, αίσθηματις χωρίς ό ίδιος να το καταλαβαίνει. Μπαινεί παντού, φλυαρεί, έρωτοτροπεί με τόν δικό του τρόπο. Και ξεχνά τόσο εύκολα!

Κ α τ ά σ κ ο π ο ς Χ 13.—Ευανάδα και ιδιοφυία σε πολλά πράγματα. Πιάνεσθε σάν κουτό πουλί στην έξοβεργα του αίσθηματος. Θυμάσθε και θυμώνετε γιατί να φανήτε τόσο συγκαταβατική και όμως έπονολαμβάνετε το λάθος σε λίγη ώρα.

Σ κ λ ά β α τ ή ς ά γ ά π η ς. Ρωμαντική. Κλίνετε το ρήμα σ' αγαπώ σ' όλους τους χρόνους. Ψωφάτε για κομπλιμέντα. Τουαλέτα και κοσμητικώς σάς τρώει το μυαλό. Αγοράζετε με λίγα γλυ-

κόλογα και σοροπιάζετε με το τίποτα.

Μ π ε τ τ υ.—Ανοητούτσικη, έλα. φρούτσιχη μά καλή. Καρδιά μεγάλη και μυαλό λίγο. Έχετε φίλους πολλούς αλλά και έχθρούς όχι λίγους γιατί λέτε πολλά χωρίς να μελετάτε την σημασία τους. Θα εύτυχούσε έαφνικά, χωρίς να καταλάβετε ούτε σεις πώς.

Γ κ ά ρ υ Κ ο ύ π ε ρ.—Κέφι ά νεάντηλον, φλυαρία άπεριόριστη και ζωηρότης άρκετή. Παιδικό μυαλό, άκακος άλλα επικίνδυνος φίλος από την έλαφρότητά του. Ψωφάτε γι' θέατρο, γλέντι, κορίτσια. Και όμως τ' άπολαμβάνετε κατά δόσεις και σελημηδόν σχεδόν.

Δ ά κ η ν.—Εσπερον.—Συνήθως περιφρονείς και διακριτικός πάντα. Άνθρωπος με όρχος και με άνατροφήν. Δεν έχετε έλαττώματα, ούτε έξαιρετικά προσόντα. Είσθε όμως μία συμπαθητική ψυχή που την αγαπούν όλοι.

Τ ζ ο ύ ν τ η.—Ο φίλος σας είναι όλος καρδιά για τους φίλους και δικούς του και λιγάκι άδιάφορος για έρωτικές περσιπέτειες και φλερτάκια. Μικρό μυαλό, μετρία προσόντα, λίγες αξιώσεις. Περιορίζεται σε λόγια και υποσχέσεις. Ξεχνά εύκολα.

Α μ φ ι τ ρ ι η.—Γερό μυαλό, ύγιής άνατροφή, λίγο άίσθηρη στους σετι. κούς σας και ειλκρινής σε όλους. Δεν σάς άρέσουν οι περιστροφές. Ό,τι θέλετε να πείτε το λέτε καθαρά χωρίς να σκεφθήτε πως μπορείτε να πληγώσετε τόν άλλον. Και όμως έχετε καρδιά.

Υ γ ι ή ς.—Γκρινιάζετε, άνησυχείτε με το τίποτα. Δεν σάς μένει καιρός να σκεφθήτε πολλά πράγματα, όταν αγαπάτε. Το μυαλό σας γυρίζει αιώνας στο αντικείμενον των όνείρων σας. Γλεντάτε πολύ. Προσέξτε, θα γηράσετε γρήγορα.

Γ. Π ο λ υ ρ ο ν ό π ο υ λ ο ν.—Τί προσεκτικός που είσθε σ' όλα. Τίποτα δεν επιχειρείτε άν δεν τ' έμελετήσετε άπ' όλες τίς μεριές και όμως συχνά πέφτετε έξω. Έχετε λίγη σκληρότητα και άρκετή οίηση. Δεν πρέπει. Οφείλομε να είμαστε συγκαταβατικοί στους άλλους για να μ' άσ συγχωρούν τα σφάλματά μας. Και έχετε μερικά...

Τ ζ ι φ ο ς.—Παιδί του λαού με τα όλα σας. Γλεντζές, γελαστός και κορτάκιος. Άπογοητεύσθε εύκολα. Δεν μελετάτε κατόλου. Όπου δύο και σεις τρεις. Αμεριμνητόλου. Σπουγγίτι του δρόμου. Το σία άπεράντη. Σπουγγίτι του δρόμου. Το σπιτί δεν σάς χωρεί. Γελάτε με όδες και όλες σ' άς κοροϊδεύουνε.

Π ι η ς Π.—Τί θεμιός στίς ά γάπες σας! Σωστός Ρωμαιοσ πλάι σε μια Τουλιέτια. Ετοιμός για κάθε θυρία. Καλός χαρακτήρας και άξιοπρεπέστατος. Μέθοδο σε όλα. Θα προσδέψετε μια μέρα πολύ.

Κ α ί τ η Π.—Άδυναμία θελήσεως. πολλή. Παρασύρεσθε από ένέες γνώμες. Συμφωνείτε και κατόπιν διαφωνείτε. Γελάτε λίγο και σκέπτεσθε περισσότερον, όχι όμως σοβαρά ζητήματα. Η τύχη θα σ' ά-

έπισκεφθή άναπάντεχα όπως σε όλους τους άφηρημένους.

Η λ ε κ τ ρ ο λ ό γ ο ς.—Τί έναλλαγές χαρακτήρος! Κάθε μέρα είσθε διαφορετική σάν να μη διαμορφώθηκε άκόμα κανέναν χαρακτήρας επάνω σας. Χρωματίζεσθε και επωρεάζεσθε με το τίποτα και από τόν πρώτον τυχόντα. Αγαπάτε, μισείτε, ζηλεύετε, γελάτε κλ ίτε, ξεχνάτε σάν κούλα.

Σ φ ί γ.—Άν σ' άρέση κάτι το κάνετε χωρίς να λογαριάζετε άν σ' άς υποβιβάση. Δεν μετράτε άποστάσεις και κοινωνικές θέσεις. Υπάρχει φόβος να σ' άς δούμε μια μέρα σύζυγο ενός μηδαμινού. παρασυρθείσαν από κάποια έλαφρότητα. Προσοχή πολλή.

Τ ν φ ά ν τ η.—Σας χαρακτηρίζει τάξις και άκρίβεια, παρατηρητικότης και εύπρέπεια. Είσθε άρκετά ευαίσθητη αλλά ή κρίσις επιβάλλεται στην καρδιά. Έχετε μεγάλη ύπομονήν και δεν άπελπίεσθε εύκολα. Αυτό θα σ' άς βγή σε καλό.

Χ ε ι ρ ό γ ρ α φ ό ς α ς.—Ανήκει σε άνθρωπον πεζόν άλλα καλοκάγαθον. Εμπορικό πνεύμα και πολλά αίσθημα. άφελεια πολλή και τήρησις των υποχρεώσεων του. Είναι από κείνους που βρίσκουν μόνοι το δρόμο τους στη ζωή.

Κ έ δ ρ ο ν.—Αφηρημένος και όνειροπόλος δεν κατατοπίζεσθε εύκολα. Πολύ ή άφέλεια, χροστή καρδιά, αίσθηματά όλίγο και καλ' άπό παντός ευγένεια σχέσεων. Έχετε φίλους όχι όμως ειλκρινείς. Προσέχετε τους.

Ε γ κ α τ α λ ε ι μ έ ν η Σ υ ρ ι α ν ο π ο ύ λ α.—Τί Βεζούβιος αίσθηματος είσθε σεις! Δεν παύετε από τόν άγαπάτε και να θυμάστε και να μελαγχολήτε. Μετριάσατε την φωτιά των αίσθημάτων σας και γίνετε λίγο πιό πρακτική και δεν θα χάσετε. Θα σ' άγαπούν περισσότερον.

Τ ό χ ε ι ρ ό γ ρ α φ ό ς α ς.—Δεικνύει άνθρωπον κόλακα με γλυκεία γλώσσα άλλα έλαφρό, επιλήσιμονα και πεισματάρη. Ό,τι θέλει—θέλει. Υποδσεται πολλά και δίνει έλάχιστα. Θέλει σιδερένιο χέρι για να τόν κρατήση στόν εύθύ δρόμο.

Τ. Ε. 1.—Υγιής άνατροφή, αξιοπρέπεια, σοβαρότης παρά την ήλιαν σας και άνεπιλήσιμ του καθήκοντος πολλή. Θα προσδέψετε άφεντα. Αγαπάτε λιγάκι τίς ήδονες όδες και τίς δοκιμάζετε με μέτρο πάντοτε.

Τ. Ε. 2.—Διαγωγή σεμνή και τρόποι θελκτικοί. Αγαπά θεριά, χωρίς να δειχν' Παρακολουθεί όλα και σχολιάζει το παραμυθό. Δεν λέει τα αίσθηματά της σε κανένα. Μιλεί για τόν έαυτό της με μετριοφροσύνη. Χαριτωμένη, πραγματικά, ψυχή.

ΜΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΥΡ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ένας έξυπνος τρόπος διά την
άποκτησιν διαζυγίου

Κάποιος Πόλ Μιστόλ, μηχανικός από το Σαϊντ-Αμάντ της Γαλλίας όταν έβαρύνθη τόν συζυγικόν βίον, κατέφυγε εις ένα παράδοξον τέχνασμα, διά να επιτύχη γρήγορα και άσφαλώς τόν διαζυγιόν του.

Μίαν ήμέραν υπέβαλε, έν άγνοία της συζύγου του, αίτησιν διαζυγίου, δηλώσας εις τόν δικαστήριον ώς διευθυνσίν του, τήν κατοικίαν μιάς έρωμένης του εις τόν Παρίσι. Όλα τόν έγγραφα, τά σχετικά μέ τήν εκδίκασιν της υποθέσεως του διαζυγίου έστέλλοντο πρός τήν έρωμένην του, ή όποία υπέγραφεν ώς κυρία Μιστόλ.

Έν τέλει, κατά τήν ήμέραν της δίκες, άντι της πραγματικής συζύγου, παρουσιάσθη ή έρωμένη του!

Τήν επομένην ό Μιστόλ, έτοιμάσε τά πράγματά του και άνεχώρησε έκ της συζυγικής έστίας, λέγων πρός τήν σύζυγόν του, ότι εις τόν έξής δέν έπρεπε να τόν θεωρή σύζυγόν της, διότι είχαν χωρίσει. Η σύζυγός του έκπληκτη κατέφυγεν εις τόν δικηγόρον της, ό όποιος εύκολώτατα άνεκάλυψε τήν αλήθειαν και κατήγγειλε τόν Μιστόλ, ό όποιος συλληφθείς έστάλη εις τόν φυλακάς, ένώ συγχρόνως υπεβλήθη ένάντιόν του αίτησις διαζυγίου υπό της συζύγου του!

Μιά πρωτότυπος άπαγωγή

Εις τόν Έδιμβούργον της Σκωτίας διεξήχθη πρό ήμερών μία περίεργη δίχη άπαγωγής.

Κατηγορούμενοι ήσαν περί τούς δεκαπέντε φοιτηταί του πανεπιστημίου της πόλεως οι όποιοι είχαν άπαγάγει τήν ήθοποιόν Ρούντ Χούτσον και τήν άπελευθέρωσαν άφού εισέπραξαν προηγούμενης διακοσίας λίρας ως λύτρα.

Κατά τήν διαδικασίαν άπεδείχθη ότι οι πρωτότυποι λησται διεπράξαν τόν έγκλημά των χάριν φιλανθρωπικών σκοπών άφού όλο τόν ποσόν των λύτρων διενεμήθη εις τά νοσοκομεία του Έδιμβούργου.

Όταν τόν γεγονός αυτό έπεβεβαιώθη ένώπιον του δικαστηρίου ή ήθοποιός εδήλωσε ότι παραιτείται της μηνύσεως της διότι δέν έπεθύμη πλέον τήν τιμωρίαν των άπαγωγών της.

Κατόπιν τούτου τόν δικαστήριον έτιμώρησε τούς δράστας της άπαγωγής μέ συνολικόν πρόστιμον τριών λιρών, διότι ό νόμος άποκλείει τήν πλήρη άσπασίαν των κατηγορουμένων διά τοιαύτας πράξεις.

Η μόδα των διαζυγίων

Μιά παλαιά γνωριμία των Αθηνών ό μικρός—τότε, φυσικά—ήθοποιός του κινηματογράφου Τζέκν Κούγκαν άκολουθών τήν μόδαν του Χόλλυγουντ, ζητεί διαζύγιον.

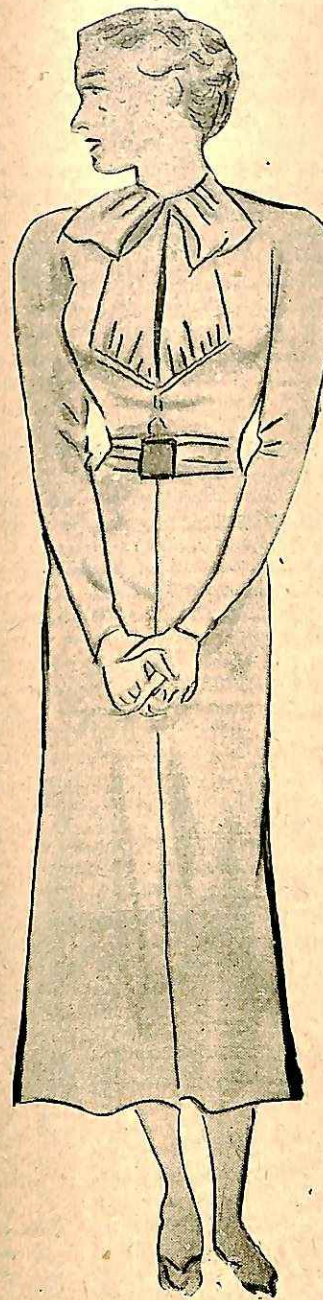
Ο Κούγκαν είναι σήμεραν είκοσι περίπου έτών και έχει νυμφευθή μίαν χαριτωμένην νέαν μέ τήν όποιαν μέχρι σήμεραν έζη άρμονικώτατα. Παρασυρόμενος όμως από τήν συνήθεια του περιβάλλοντος ή και από τήν επιθυμίαν να γίνη θόρυβος γύρω από τόν όνομά του ζητεί να λάβη διαζύγιον μέ τήν πρόφασιν ότι ή νεαρά σύζυγός του ξεεδήλωσε διαθέσεις να έγκαταλείψη τά καθήκοντα της οικοδοσποίνης και ν' άφοσιωθή εις τόν κινηματογράφον.

Αί συνέπειαι ενός γεύματος

Ο Βίλλυ Μπράουν, κάτοικος της Μινεαπόλεως των Ην. Πολιτειών, γνωστός εις τόν κύκλον των γνωρίμων του διά τήν εξαιρετικήν άντοχήν του στομάχου του, έστοιχημάτισε κατά τήν διάρκεια κάποιας διασκεδάσεως, ότι θα ήμπορούσε να χωνεύση ό ποιονδήποτε μετάλλινον έντικείμενον.

Κατόπιν τού στοιχήματος αυτού, οι φίλοι του έσπευσαν να τού προσφέρουν δύο τεμάχια σιδηράς ράβδου, ένα ώρολόγιον της τσέπης, από τόν όποιον άφήρεσαν τόν τζάμι, μερικές βίδες και πέντε—έξ καρφιά.

Η ΜΟΔΑ

Χαριτωμένο μοντέλλο από μαροκαίν, μέ μιά διπλή κοπή στο πίσω μέρος επάνω από τή ζώνη που τόν εμφανίζει ως είδος ζιλέ.

Τά καπέλλα για όλες τις ώρες είναι μικρά και σε ιδιότροπα χαριτωμένα σχήματα. Η μόνη γαρνιτούρα που παρατηρείται—και αυτή σε ελάχιστα μοντέλλα—είναι τα πτερά, σε ένα χρωματισμό όμοιο με τού καπέλλου κατά τι μόνο ανοικτότερο.

Οι συνδυασμοί χρωμάτων αποκλείονται καθώς επίσης και άλλου είδους γαρνιτούρες όπως άγκράφες κ.λ.π.

Ένα μικρό βελόνι μπορεί να συμπληρώσει θαυμάσια ένα φθινοπωρινό καπέλλο παρουσιάζεται δε σε αρκετά μοντέλλα και αποτελεί μιά χαριτωμένη γαρνιτούρα.

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΡΑΙΕΣ

(Αδυνάτισμα διά της φυσικής γυμναστικής)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)
Λόγω τού όγκου του, διαστέλλει πλαταίνει και μεγαλώνει τήν επιδερμίδα καθ' όλας τός διευθύνσεις, πρίσκει τόν πρόσωπο, χονδραίνει τήν μέση και αφήνει συχνά ρυτίδες και πτυχώσεις πολύ λίγο άρμονικές, οι όποιες πολύ δύσκολα μπορούν ν' άφαιρεθούν.

Η κούρα τού αδυνάτισματος διά της φυσικής θεραπείας είναι εύκολο να γίνη, όπαιτεί μιά ώριμένη θέληση, αλλά πάντοτε έστέφθη υπό επιτυχίας όταν έφηρημόσθη μέ θάρρος και έπιμονήν.

Γίνεται σε δύο περιόδους. Πρώτη—αδυνάτισμα, κυρίως ειπείν και Δευτέρα—Η διατήρησις τού αδυνάτισματος.

Γιά να άποκτήσωμε κομψό σώμα, χρειάζεται, να κάνωμε διάφορα πράγματα.

Πρώτα—πρώτα πρέπει να διώξωμε αυτό τόν πάχος, πράγμα τόν όποιον για να γίνη, άπαιτεί μαζί με τά άλλα και μιά έφίδρωση. Και πρέπει ν' άναζητήσωμε τόν τρόπον μέ τόν όποιον διά προκαλέσωμε έσστη... πολλή ζέση. Για να τόν επιτύχωμε αυτό, τόν καλλίτερο που έχωμε να κάνωμε, είναι να βάλωμε κατάσασκα μιά ζώνη από καουτσούκ, ή όποια θα έφαρμόζει καλά και θα σκεπάζη τήν μέση, τήν κοιλιά και τά ισχία, χωρίς όμως να μάς σφίγγη καθόλου κι' αυτό για να μη δυσκολεύη τήν κυκλοφορία τού αίματος. Θά σάς συνεβούλευα μάλιστα να τήν φοράτε αρκετά άπαλά, έφ' όσον ό μοναδικός της σκοπός είναι να θερμαίνη τόν άέρα και να προκαλή έφίδρωση. Περσώς επάνω από τήν καουτσουκίνη ζώνη αυτή ένα μαγιό λουτρού, μάλλινο καλλίτερα, και σκεπάστε το μέ μιά χονδρή μάλλινη μπλούζα μέ μακρά μανίκια και ή όποια να φθάνη ψηλά έως τόν λαιμό.

Επειτα κάντε τήν γυμναστική τήν κατάλληλη για τόν αδυνάτισμα, (τήν όποιαν σάς υποδεικνύω πιο κάτω). Οι άσκήσεις αυτές πρέπει να γίνωνται μέ εύλυγισία και γρήγορα και να επαναλαμβάνεται κάθε κίνηση από 15—20 φορές, μέ τόν σκοπόν να προκαλέσουν μιά άφθονη έφίδρωση.

Ανάγκη να προσθέσω, ότι ή γυμναστική αυτή πρέπει να γίνεται προοδευτικώς και έτσι ώστε να μην πάθωμε εξάντληση ή μιά πολύ μεγάλη κόπωση.

Άμα τελειώσουν αι άσκήσεις κάθε ή μέρας, προσέχτε να μην πάθετε ψύξη, αν προκαλέσατε έφίδρωση.

Πάρτε άμέσως ένα μαντίο ή ένα ντουέ και κάντε εις όλόκληρη τήν επιφάνειαν της επιδερμίδος σας ένα καλό τρίψιμο μέ άλκοολ τόν όποιον θα έπιφέρει τόν καλλίτερον άποτέλεσμα τώνώσεως.

Τό τελευταίον σημείον επί τού όποιου έφιστώ ιδιαιτέρως τήν προσοχήν έκείνων, αι όποιαι μέ διαβάζουσιν, είναι τόν να κανονίσουν τήν διαίτα τους.

Γνωρίζω πολύ καλά ότι είναι δύσκολον να μην υποκύψη κανείς στον πειρασμόν μπρός τά προκαλούντα τήν όρεξιν λυγύσματα ή φαχαρωτά, αλλά μη λησμονήτε ότι αι εύχαριστήσιες τών τραπεζιών σάς έπροκάλεσαν τόν εξαιρετικόν αυτόν όγκον

τού πάχους. Τά επί πλέον κιλά σας παρουσιάζουν μιά παρακαταθήκην, μέ τήν όποιαν μπορείτε να συντηρηθήτε μερικόν καιρό χωρίς καμμία ζημιά για τήν υγείαν σας. Αν τρώτε περισσότερα από όσα χρειάζεται τόν σωμα σας τόν επί πλέον μέρος της τροφής μεταβάλλεται εις πάχος και θα έισχωρήση εις όλόκληρον τόν οργανισμόν σας.

Γιά να επιτύχετε λοιπόν μιά καλή έλάττωσιν τού βάρους, μάθετε, αγαπηταί άναγνώστρια, ν' άνθίστασθε στην έλξιν των γλυκυματών και κατιοργήστε από τόν μενού σας επί ένα διάστημα, τόν βούτυρο, τίς σάλτσες, τά παχιά και πίνετε, μόνον πολύ έπειτα από τόν φαγητό σας.

Ζυγίσεσθε κάθε δυό ή τρεις ήμέρες για να είσθε βεβαία, χωρίς να κάνετε λάθος, ότι τόν βάρος σας έλαττώνεται διαρκώς.

Η παρατήρησις αυτή θα σάς δώσει έμπιστοσύνην και θα σάς ένθαρρύνη εις τόν να εξακολουθήσετε τήν έκτέλεσιν της δραστηρίας αυτής γυμναστικής.

Η κούρα τού αδυνάτισματος διά της άσκήσεως είναι ή μόνη χωρίς κινδύνους.

Τόν πάχος πρέπει να φύγη μόνο του διά της τριπλής βοηθείας της άναπνοής, της κυκλοφορίας και της έφιδρώσεως. Τότε τόν πάχος άντικαθίσταται από μυς, ή λεκάνη περιβάλλεται από ώραιες σάρκες και στρουγυλεύεται.

Δέν συγχωρείσθε καθόλου να μην άπαλλάσσεσθε από τά όλίγα αυτά κιλά τά όποια προκαλούν τήν στενοχώριαν σας και άπειλούν τήν κομψότητα της γοαμής σας.

Κάθε γυναίκα θα έπρεπε να είναι εις κατάστασιν να δείχνεται υπερηφάνως μέ τόν μαγιό της και όφειλει να περιποιηται μέ τήν ίδια κοκκεταρία τήν όμορφιά τού προσώπου της, όπως και τήν καλλιγραμία τού σώματός της.

Μου συμβαίνει συχνά να συναντώ ώραιες γυναίκες που έχουν χαρακτηρηστικά χαριτωμένα και θα μπορούσαν να έχουν μιά πολύ μεγάλη όμορφιά, αν είχαν έπιμεληθή της αίσθητικής τού κορμιού των.

Αλλά από άμέλειαν και... πρέπει να τόν είπω, από έλλειψιν ενεργητικότητας, ήσαν, αν και νέες, μαρομένες. Τά κρέατά των ήσαν πλαδαρά, ή κορμωστασιά των βαρειά, κι' αυτά τίς έκαναν να φαίνονται γερασμένες και να στερεοσύνται των γυναικείων θελήτρων, που τά δημιουργούν ή χάρις και ή εύλυγισία.

Άσκήσεις

Αί άσκήσεις που πρέπει να κάνη μιά κυρία, για ν' άποκτήση καλλίγραμμον σώμα, είναι αι έξης:

1η Τόν σώμα πολύ ίσιο. Τά πόδια ένωμένα. Οι βραχίονες τεντωμένοι όριζοντίως πλάγια. Οι παλάμες έστραμμένες πρός τόν έδαφος.

Χωρίς να λυγίσωμε τούς βραχίονας, έκτελούμε μέ αυτούς εύρεις κύκλους άπ' έμπρός πρός τά πίσω 10 φορές· έπειτα από πίσω πρός τά έμπρός άλλες 10 φορές.

(Η συνέχεια εις τόν έπόμενον)

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΠΙΑΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΑΝΕΛΟΝΙΑ.— Πέρνομε 250 δράμια κιμά και αφού τον καθαρίσουμε στην κατσαρόλα με 2 κουταλιές βούτυρο και ψιλοκομμένα κρεμμύδια, μετά τον σβόνο με 50 δράμια άσπρο όρετοίνο κρασί, νερό, τσάι και αλάτι πιπέρι. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνουμε να σιγοβράσουν. Όταν πιη το νερό, την κατσαρόλα και ρίχνουμε 3 κουταλιές γαλέττα τριμμένη και 75 δράμια τυρί παρμεζάνα, τ' ανακατεύουμε και στο τέλος βάζουμε 2 αυγά αφού τα κτυπήσουμε πριν στο πιάνο. Έν τω μεταξύ, βράζουμε λίγο τα κανελόνια (φάρδια Ιταλικά μακαρόνια), τόσο, ώστε να κρατούν λίγο και να μη λυώσουν. Τα περνάμε από ένα τρυπητό, έπειτα φτιάχνουμε ένα χωνί από χαρτί χοντρό και μ' αυτό γεμίζουμε με κιμά τα κανελόνια, προσέχοντας να μη σπάσουν. Τα τοποθετούμε ένα ένα στο ταψί που αλείψαμε με λίγο βούτυρο, τα σκεπάζουμε με ζεστό γάλα, ρίχνουμε λίγο βούτυρο ακόμη και τα βάζουμε στη φωτιά να σιγοβράσουν, έως ότου απορροφήσουν το γάλα. Όταν ετοιμασθούν, τα κατεβάζουμε, βάζουμε λίγο τυρί τριμμένο μέσα σε μια πιατέλα και τα σερβίρουμε.

ΚΤΑΠΟΔΙ ΣΠΑΝΑΚΙ.— Πέρνομε το κταπόδι και το κτυπούμε πρώτα καλά και το τρίβουμε πολύ. Αν είναι ξερό το πλένομε, το τριβόμε ωςπαν να φύγη ή άμμος και το βάζουμε από το βράδυ στο νερό, το όποιον έπειτα, το χρησιμοποιούμε στο μαγείρεμά του. Το κόβουμε, επίσης κόβουμε 3 κρεμμύδια ψιλά, τα γιοχνίζουμε μαζί έως ότου βράση το κταπόδι και ρίχνουμε 4 φλυτζάνια νερό, το σπανάκι κι' ανάλογο λάδι, σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνουμε να βράση.

ΨΑΡΙ Α Δ'ΟΡΙΕΝΤΑΛ.— Πέρνομε μια όκα ψάρι μεγάλο (συναγοίδα, σφυρίδα, λαυράκι, τσιπούρα κλπ.) το καθαρίζουμε (όρα 1ον φύλλο). Έπειτα βάζουμε σε μια κατσαρόλα 75 δράμια λάδι και δύο κρεμμύδια ψιλοκομμένα. Όταν ξανθίσουν, προσθέτουμε 100 δράμια κρασί άσπρο όρετοίνο, 150 δράμια τομάτες, μισή κουταλιά ζάχαρη και μισό μάτσο μαιντανό. Τ' αφήνουμε να σιγοβράσουν επί 4—5 λεπτά. Κατόπιν βάζουμε το ψάρι ολόκληρο σ' ένα ταψί (μακρόστενο κατά προτίμηση), το περιλούμε με τη σάλτσα που φτιάξαμε και το κοκκίζουμε με τριμμένη γαλέττα. Το βάζουμε σε μέτριο φούρνο έως ότου ψηθή, (μισή περίπου ώρα) και έπειτα το σερβίρουμε ολόκληρο σε πιατέλα.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΠΙΛΑΦΙ Α ΔΑ ΜΙΛΑΝΕΖΑ.— Βράζουμε το κοτόπουλο και αφήνουμε ανάλογο ζωμό για το πιλάφι και τη μιλανέζα. Μισή ώρα πριν τελείωση το βράσιμο της κότας βάζουμε το ρύζι σε μια όκα νερό (όχι βραστό), στο όποιον ρίχνουμε μισή χούφτα αλάτι. Τ' ανακατεύουμε κι' αφήνουμε το ρύζι να μουσκέψη, για να μη λασπώσει το πιλάφι. Έν τω μεταξύ, βάζουμε σε μια κατσαρόλα ανάλογο ζουμί (2 φλυτζάνια ρύζι σε 4 ζουμί) και 3 κουταλιές βούτυρο να βράση, πλένομε το ρύζι σε καθαρό νερό (το όποιον έπειτα ρίχνουμε στην κότα που βράζει) βάζουμε πιπέρι, το

ανακατώνουμε καλά και τ' αφήνουμε να πάρουν βράση. Τότε λιγοστεύουμε τη φωτιά, σκεπάζουμε την κατσαρόλα και τ' αφήνουμε να σιγοβράση, έως ότου πιη το ζουμί, όποτε το ρύζι θα είναι ετοιμο. Καίμε τότε 2—3 κουταλιές βούτυρο, ζεματίζουμε το πιλάφι και το βγάζουμε άμέσως από τη φωτιά. Ταυτόχρονα, ετοιμάζουμε τη μιλανέζα ως εξής: Βάζουμε σε μια μικρή κατσαρόλα 3—4 κουταλιές της σούπας βούτυρο, 4—5 κουταλιές αλεύρι, τ' ανακατώνουμε με σύρμα και όταν ζεσταθούν καλά ρίχνουμε μέσα από το ζουμί το όλο μίγμα με το σύρμα, έως ότου πάρη λίγες βράσεις, όποτε ρίχνουμε 30—40 δράμια παρμεζάνα, αλάτι και φρέσκο βούτυρο, χωρίς όμως να βράση. Η Μιλανέζα είναι έτοιμη. Βάζουμε

στο πιάνο το πιλάφι, επάνω του κοτόπουλο και όλα μαζί τα περιλούμε με μιλανέζα και επάνω ρίχνουμε τριμμένο τυρί.

ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ.— Πέρνομε και ψιλοκοπανίζουμε 150 δράμια καθαρισμένα αμύγδαλα, σε μια λεκάνη και τα τρίβουμε λίγο με το χέρι. Κατόπιν ρίχνουμε έναν έναν τους κροκούς 3 αυγών και εξακολουθούμε να τα δουλεύουμε, προσθέτοντες 150δράμια ζάχαρι λίγη λίγη. Έπειτα κάνουμε τα άσπραδια των αυγών Μα ρ ε γ κ α, ή όποις γίνεται ως εξής: Βάζουμε 150 δράμια ζάχαρη σε 30 δράμια νερό και τη βράζουμε να γίνει σιρόπι, έως ότου ή ζάχαρι αλλάξη χρώμα και γίνη καραμέλλα. Έν τω μεταξύ κτυπάμε 3 άσπραδια με σύρμα σε δοχείο χάλκινο και άκασιτέρωτο (τα έμαγιε κ. λ. π. την χαλάνε). Πέρνομε την κατσαρόλα που έκαναμε το σιρόπι και ρίχνουμε απ' αυτό σιγά, πολύ σιγά, στη μαρέγκα δουλεοντάς την με το σύρμα γυριστά. Όταν τ' αναμιξώμε καλά, προσθέτουμε 40 δράμια άχνη ζάχαρης στην όποιαν βάζουμε και όλίγη βανίλια. Αφού αναμιχθούν όλα καλά, τα βάζουμε στο μίγμα με τα αμύγδαλα. Πέρνομε τότε μια φόρμα, τη βουτυρώνουμε και τη γεμίζουμε με το μίγμα που φτιάσαμε την βάζουμε στο φούρνο και όταν ψηθή την ξεφορμάρουμε εις ένα στρογγυλό πιάνο και την περιχύνουμε ή με μια άναλυτη μαρμελάδα (βερόκοκο, κι δώνι, φραγκοστάφυλλο) ή μια πυκνή

σάλτσα σοκολάτας.
ΚΟΜΠΟΣΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ.— Καθαρίζουμε μια όκα κάστανα βγάζοντας τις φλούδες τους και τα ζεματίζουμε για να μπορέσω με να βγάλωμε και τον εσωτερικό φλοιό. Βάζουμε μισή όκα νερό και 100 δράμια ζάχαρη και μόλις πάρουν βράση, ρίχνουμε μέσα ένα κομμάτι κανέλλα και λίγα γαρύφαλλα. Συνεχίζουμε το βράσιμο σε σιγανή φωτιά για να μη λυώσουν και όταν βράσουν βγάζουμε τα κάστανια με τρυπητή κουτάλα και τα βάζουμε στην κομποστιέρα. Έπειτα βάζουμε στην κατσαρόλα ένα καλό σιρόπι και το ρίχνουμε επάνω στα κάστανια. Βράζουμε έτσι τμηματικώς τη ζάχαρη γιατί αν την βάλωμε απ' την αρχή με τα κάστανια θα τα σκληράνη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες άναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέρουν την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το είδος της ζωής των και να περιγράψουν σαφώς και λεπτομερώς την πάθησιν των. Επίσης να καθορίζουν εάν το δέρμα των είναι ξηρόν ή λιπαρόν. Όταν αι έρωτήσεις υπεργαίνουν τας 2 πρέπει να έσωκλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, όταν δε ζητηται ιδιαίτερα άπάντησις να έσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμών.

«ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΗΝ» Ένταυθα. Θα κάνετε αποτρίχωση πάλιν και κατόπιν έπαλείψετε με το κατωτέρω υγρόν: Bichlorure de mercure 0.25 gr Ess. de Térébenthine 30 > Glycérine 40 > Alcool camp'irée 175 >

«ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ» Πρέβεζαν. Θα πλένεσθε πάντοτε πρωί και βράδυ με σαπούνι λευκό Μασσαλίας και νερό κρύο. Όταν ξυρίζεσθε δεν θα κάνετε κόντρα και το βράδυ προ του ύπνου θα αλείφετε πρόσωπο με την εξής κρέμαν: Camphre 0.30 gr Oxyde de zinc 2 > Amidon 2 > Cold-Cream 15 > Eau de roses 5 >

Τα μαλλιά σας θα τα λούζετε κάθε δέκα ήμέρες με σαπούνι μαύρο κατσαμιού. Την παραμονήν δε του λουσίματος θα τρίβετε έλαφρά της ρίζες με το κάτωθι φάρμακον:

Teint de quillaya 20 gr. > de romarin) à à 10 > de jaborandi) > Sulfate de quinine 1 > Alcool à 60° 140 > Eau de cologne 20 >

Όσον άφορά το τρίτον έρώτημά σας, αποτρίχωτικόν μονίμου διαρκείας υπάρχει, αλλά θα σας στοιχίση πολύ ακριβά, διά τούτο με αχειρισθήτε ένα από εκείνα που εδρίσκονται εν άφθονία στα Φαρμακεία.

«ΨΕΥΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Π.» Ένταυθα. Στο πλύσιμο του προσώπου να χρησιμο ποιήτε χλιαρό χαμομηλόνερο. Διά το χρώμα άλλο σχετικόν γιατί δυνατόν να σας προσενήση βλάβην κατά το μάλλον ή ήττον σοβαράν. Εγώ δε έχω ως αρχήν το δόγμα του Ιπποκράτους «Ωρελέειν ή μη βλάπτειν». Πάντως μεταχειρισθήτε πούδραν χαώματος όκρ. Το βράδυ δύο ώρας προ του ύπνου βάζετε στο πρόσωπον την κρέμαν.

Amidon 2 gr Acide Salicylique 0.30 > Lanoline 8 > Glycerine pure 8 > Eau de roses 5 >

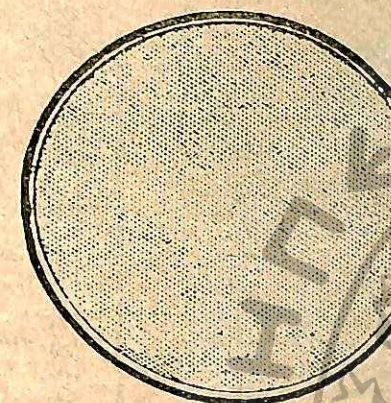
Το καλλυντικόν της μάρκας που μου γράφετε δεν ξέρω από τι κατασκευάζεται και επομένως δεν μπορώ να τα χαρακτηρίσω ως ωφέλιμα ή βλαβερά. Καλόν όμως είναι να δυσπιστήτε στις υπερβολικές και φανταχτερές ρεκλάμες, προκειμένου, μάλιστα, περι καλλυντικών του προσώπου, του οποίου οι ίστοι είναι τόσο ευαίσθητοι.

«ΜΑΓΔΑΝ ΣΑΛ...» Πάτρας. Αί γυναίκες της αρχαιότητας, Ρωμαίες, Έλληνίδες και Αιγυπτίαι, προ πάντων, μετεχειρίζοντο άφθονίαν καλλυντικών, πολλά των οποίων θα ήσαν, ασφαλέςατα, πολύ καλλίτερα των ήδη εν χρήσει. Η τότε άλλωστε ζωή της γυναικός, έστερημένης εξωσπινικών ασχολιών, έκυλούσε κατά το μέγιστον αυτής μέρος μέσα σε πολυτελή «μπουντουάρ» και ή μόνη της άσχολία ήτο ο καλλωπισμός. Τώρα εάν είναι προτιμωτέρα ή σημερινή γυναικα του γραφείου, των κομματικών διαδηλώσεων, του σπόρτ κτλ. από την τότε, είναι ζήτημα του οποίου ή ανάλυσις δεν δύναται να άπασχολήση την παρούσαν στήλην.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Νουνεαυτές

Μάξιμα Ευρωπαϊκά

Διά γυναίκα παλτά και φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΚΣΙΑ

ΠΛ. ΚΑΡΝΙΚΑΡΕΑΣ

Κολώνια
Έξαιρετικῆς ποιότητος
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟ
• Όμόνοια - Αθήναι •

ΜΕΝΤΙΟΥ Μ
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ
Εταιρίας Ψυχ Έρευνών
Δέχεται καθ' έκάστην Ό
μήρου 46 Τηλέφ. 28.129

Δις Βασιλική Μανωλέα
Η μόνη μεταβίβα έφέτος εις Παρι
όινς—άναχωρήσασα προ της άπαγορεύ
σεως—επανήλθεν κομίσασα πλουσιωτά
την συλλογήν Μοδέλλων της τελευταίας
Παριζιάνικης Haute Couture διά το
έπί της οδού Κυδαθηναίων 11 άτελιέ
της γυναικείων φορεμάτων.

ΕΞΗΦΑΝΙΣΘΗΝ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 2469)

του ρεύματος, δύο σώματα σφικτά αγκαλιασμένα.

Όταν με κόπο τα τραβήξαμε έξω ήσαν τόσο σφικτά αγκαλιασμένα, ώστε ήταν αδύνατον να τα χωρίσωμε. Ο πιδ μικροκαμωμένος από τους δύο, ο γέρος με το καχεκτικό σώμα, είχε τυλίξει τα χέρια και τα πόδια του γύρω από το σώμα του άλλου, του νέου, όπως μια άραχνη τυλίγει τα σκέλη της επάνω στο θύμψ της.

Οι δύο Ίνδοι υπηρέται άρχισαν να κλαίνε.

—Ο κακός Γιόγκ έσκότωσε το κύριό μας!

Και αλήθεια, πώς θάταν δυνατόν να φαντασθούν ότιδήποτε άλλο;

Κύτταξα τα δυο πτώματα, Δεν ήξευρα ποιο ν' αγαπήσω και και ποιο να μισήσω.

Η ταυτότης είχε πάψει να υπάρχει: Χωρίς ταυτότητα οι μορφές δέ έλεγαν τίποτε.

Γι' αυτό πήρα γρήγορα την απόφα-

ση μου και έδωσα οδηγίες..... Ναί: Καλύτερα στάχτη και οι δυο!...

ΛΩΡΑΝΣ ΧΑΟΥΖΜΑΝ

Είναι η μόνη μη λιπαρά κρέμα, που δεν μου τραβά το δέρμα, διότι είναι ήγγυσημένως χωρίς γλυκερίνη. Απορροφάται χωρίς ν' αφήνει ίχνη και αποτελεί την τελειότεραν βάση για την πούδραν μου. Την προτιμώ από όλες τις άλλες, που μου εκόστισαν πανάκριβα και ήσαν παρά πολύ τεχνητές. Αυτή έχει μελετηθή ειδικώς διά την όνομαστήν πούδραν χωρίς τάλκ (μάτ, διότι όλα τα συστατικά της είναι μάτ) την πούδραν MATITÉ

L. T. PIVER
PARIS
"ΜΗΝΥΤΕΡ"

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

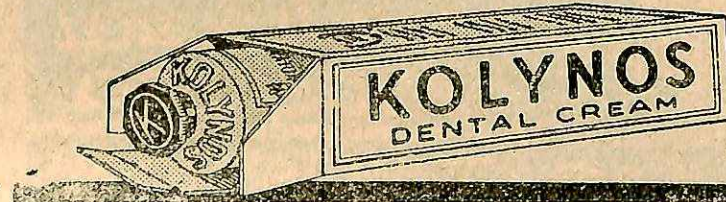
Μία αντισηπτική Όδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τας κηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν απενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ απενεμήθη επίσης υπό της αυτής Έκθέσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 2440)
να είδοποιήσω την αστυνομία. Ο άνδρας μου συνελήφθη άλλ' εγώ αναγκάσθηκα να έλθω στην Αγγλία, γιατί οι συμμορίται του όρκίσθησαν να με εκδικηθούν. Και εδώ ακόμη δεν είμαι τόσο ήσυχη, γιατί με παρακολουθούν. Θέλω να μάθω αν θα με δεχόσουν στο σπίτι σου. Θα εργάζομαι για να μη σάς επιβαρύνω. Αν δέχεσαι, τηλεφώνησέ μου αύριο στο «Σέσιλ». Σε παρακαλώ όμως μην πής τίποτε απ' όλα αυτά στον άνδρα σου. Με φιλιά. Η αδελφή σου Λούλυ»

—Και ή «προδότρια» που βρισκείται τώρα; ρώτησε γελώντας ο Έρνέστ Φλέτσερ;

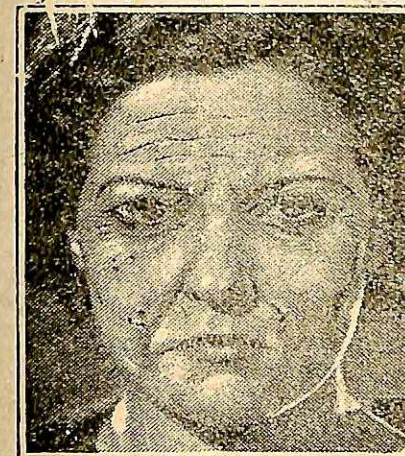
—Έξαφνα, ως είδος απαντήσεως στην ερώτησή του, παρουσιάστηκε στην πόρτα, αναστατωμένη ακόμη από τον τρόμο, μία όραιοτάτη νέα έως είκοσι δύο ετών. Κύτταξε τον κύριο Φλέτσερ, που ήταν, στο κάθισμα, χαριτωμένος άνδρας, και είχε εκείνη την στιγμή, καθώς κρατούσε το όπλο του, ένα ύφος σχεδόν ηρωικό.

—Έρνέστ, είπε ή κ. Φλέτσερ, έχεις την

καλωσύνη να φιλήσης την Λούλυ την κουινάδα σου;

Ο κύριος Φλέτσερ κύτταξε την αδελφή της γυναίκας του. Τα ξυπνά μάτια της τον κύτταξαν με συμπάθεια. Κάποια τολμηρή σκέψις πέρασε άστραπιαία απ' το το μυαλό του. Δεν τόλμησε όμως να την συνεχίση. Προχώρησε προς την κουινάδα του και της έδωσε στο στόμα ένα αδελφικό φιλή. Ήταν όμως πράγματι αδελφικό; Ένας Θεός το ξέρει. Η μάλλον ο Φλέτσερ και ή κουινάδα του το ξέρουν!

Η εκπληκτική ανακάλυψις
ένος Ιατρού
Επαναδίδει
ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ
σε μία επιδερμίδα
μαραμένη και ρυτιδωμένη

Μια Ιατρική έφημερίς της Βιέννης αναγγέλει τον τελευταίον θρίαμβον της επιστήμης που θα εκπλήξη τον κόσμον. Όχι μόνον εύρε την άφορμήν των ρυτιδων, αλλά επίσης το μέσον να τις αφαιρούν. Μητέρες ακόμη και γιαγιάδες δύνανται τώρα τα ξαναύρουν το φρέσκο και καθατό χρώμα της νεότητός των. Γυναίκες 50 χρονών και πλέον μπορούν τα ξαναύρουν την βελουτέ επιδερμίδα και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των.

Αι ρυτίδες προέρχονται διότι ενώ γηράσκωμεν ή επιδερμίς χάνει μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστατικά. Αυτά τα συστατικά τώρα προέρχονται από νέα ζώα. Όταν τα επαναδίδη τις εις την ανθρωπίνην επιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου φρέσκην και νέαν. Αυτά τα εκπληκτικά αποτελέσματα των δοκιμών των γενομένων εις το Πανεπιστήμιον της Βιέννης υπό την διεύθυνσιν του καθηγητού Dr Stéjskal. Τα αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως της αποκαλύψεως του εν λόγω καθηγητού ήγοράσθησαν παρά της Toka-

lon αντί μυθώδους ποσού. Το έ χειρίσματο των ζωντανών δερματικών κυττάρων, ονομαζομένων «Biocei» δεν εφίσταται παρά εντός της κρέμας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατά τας γενομένας δοκιμάς εις Νοσοκομεία επί γυναικών 60 ετών, αι ρυτίδες αφηρέθησαν εντός 6 εβδομάδων (βλέπε την σχετικήν έκθεσιν εις την Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε την κρέμαν Tokalon, τροφήν διά την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ προτού πλαγιάσετε. Τρέφει και ξαναεώνει την επιδερμίδα σας κατά τον ύπνον σας. Αι ρυτίδες εξαφανίζονται ταχέως. Εντός μερικων εβδομάδων θα φαινεσθε άσχετά χρονία νεώτερα. Την ήμέραν μεταχειρίζεσθε την Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκού μη λιπαρά). Διαλύει τα μαύρα στίγματα, ξανασφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, καθιστά λευκήν, γλυκείαν και βελουτέ την πλέον σκοτεινήν επιδερμίδα. Έγγυωμεθα επιτυχή αποτελέσματα άλλως τα χρήματα επιστρέφονται.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΩΣΤΙΑΔΗΣ ι.δρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, δέχεται όλας τας δυσμορφίας, ουλές, στίγματα, αγγειώματα, εγκαύματα κ. λ. π. όλας τας αισθητικάς εγχειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

α. ευ ήλεκτρολύσεως, άνει πόνου, άνευ στίγματος οριστικώς.

Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434
ΔΙΤΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνη και άνευ ουδεμιās βλάβης του δέρματος, αφαιρέσεις των τριχών, επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοκυλασινόν όπενθύνως υπό ειδικού Ιατρού: όδός Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελήνων) 4—7½ μ. μ.
τηλέφ. 27.420

Αι βαφκι ARTI δέν φθείρουν τα φορέματα.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η αεροπερμανάντ ΜΗΤΣΟΥ

Σατωβριάνδου 6 τηλ. 31.591

MENTIOUM ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

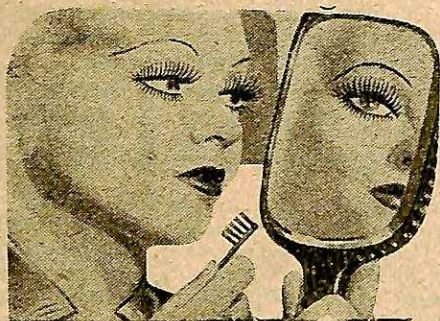
Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών, επιστημονικώς κατηρτισμένη, δέχεται όδός Κρήτης 6, πάροδος όδού Λιοσίων, Στάσις Σουρμελή. Τηλέφ. 29.045

Με τας βαφκς ARTI ούδέποτε

θα αποτύχετε εις την βαφήν

των φορεμάτων σας.

MONON TO NEON COSMETIC ΤΗΣ Μ^{ΜΕ} ASPLE

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ
ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ
ΚΑΙ
ΚΑΛΟΟΡΙΖΕΙ
ΤΑΣ
ΒΛΕΦΑΡΙΔΑΣ

Πωλείται εις όλα τα καλά κομμωτήρια.

Αντί δρχ. 30 το κυτίον

Γεν. Αντιπρόσωπος δια την Ελλάδα

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ ΙΙ - ΤΗΛ. 27-975

Με τας βαφάς ARTI ούδέποτε θα αποτύχει εις την βαφήν των
φορεμάτων σας

Αγοράζετε και τροχίζετε εν γένει
όλα τα κοπτικά σας εί'η
εις το Ηλεκτροχειρίον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΗ

όδός Δώρου 10 (πλατ. Όμονοίας) διότι
είναι το μόνον κατάστημα εν Ελλάδι
πού θα εύρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλι-
δάκια μανικιού κ λ π. εις άρίστην
ποιότητα άσταλιού όλων των καλλιτέρων
έργαστασιών του

SOLINGEN

Διαρκής παρακαταθήκη όλων
των ειδών Κουρείου

Πωλούνται με εβδομαδιαίας δόσεις.

6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ Α. Ε.

21 ΕΡΜΟΥ 21

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 21-400

Εκθεσις ενδιαφέρουσα τας κυρίας

Ηρχισαν μεγάλοι παραλαβαί των νέων νουβωτέ μαλλίνων και μεταξωτών της εποχής.

Επισκεφθήτε την έκθεσίν των, είναι κάτι περισσότερο από ενδιαφέρουσα.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΝΑ γιατί εἴμεθα πάντα πρώτοι εἰς τὴν τέχνην τῆς **PERMANANT**.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ πείρα 15 χιλιάδων **PERMANANT** πού ἔχομεν ἐκτελέσει μέχρι σήμερον.

ΜΗΧΑΝΙΚΑΣ ἐγκαταστάσεις ἀπὸ τὰς τελειότερας ἐν Ἑλλάδι.

ΦΑΡΜΑΚΑ ὑπευθύνως εὐρωπαϊκὰ διὰ κάθε ποιότητα μαλλιών.

ΑΡΧΙΖΟΝΤΕΣ τὴν ἐκτέλεσιν μιᾶς **PERMANANT** δὲν σκεπτόμεθα μόνον ἐπαγγελματικῶς, ἀλλ' ὡς καλλιτέχναι ἐξετάζομεν κατ' ἀρχὴν τὴν ποιότητα τῶν μαλλιών ὅσο καὶ τὴν κατατομὴν ὥστε νὰ προσδώσωμεν τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους κυματισμοὺς καὶ μποῦκλες πού νὰ προσαρμόζωνται τελείως εἰς τὸ στυλ τοῦ προσώπου σας. **ΕΠΙ** πλέον δὲ πρὸ ἐξαετίας προβλέψαντες τὴν ἐπικράτησιν τῶν Κομμώσεων **PERMANANT**, λόγω τῆς πρακτικότητος πού ἔχει αὕτη ἐκανονίσσαμεν ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν εἰλικρινῇ καὶ καλὴ ἐργασία καὶ μιὰ

τιμὴ μὲ κατώτατον ὅριον κέρδους ὥστε νὰ εἶναι προσιτὴ εἰς ὅλους. **ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ** μὴν σᾶς παρασύρουν αἱ ὑποπταὶ ὑποσχέσεις, οἰκονομία 10—20 δραχμῶν, διότι ἡ τέχνη δὲν εἶναι εἶδος πού ἡμπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ ἐν τῇ καταναλώσει. **ΕΚΤΟΣ** τῆς **PERMANANT**, δι' ἡλεκτρισμοῦ ἐκτελοῦμεν καὶ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ μὲ τὸ περίφημον Ἀγγλικὸν φάρμακον **ASSURANCE**.

PERMANANT

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛΕΦ. 23 - 341